
Cavalerul
Misterios
George R.R. Martin

George R.R. Martin

Cavalerul Misterios

Poveste din Cele Şapte Regate

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

Textul a fost publicat în antologia
WARRIORS-2010
George R.R. Martin and Gardner Dozois

Câştigător al Premiilor Hugo, Nebula şi World Fantasy, **George R.R. Martin**, autor al seriei fantasy de referinţă „Cântec de gheaţă şi foc”, care l-a plasat pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduţi scriitori, a fost supranumit „Tolkien al Americii”.

Născut în Bayonne, statul New Jersey, George R.R. Martin şi-a vândut prima povestire în anul 1971 şi s-a consacrat în scurt timp ca unul dintre cei mai populari scriitori SF ai anilor 1970. A devenit curând un stâlp de bază al revistei *Analog* editate de Ben Bova, cu povestiri ca „With Morning Comes Mistfall”, „De om nu te atinge”, „The Second Kind of Loneliness”, „The Storms of Windhaven” (scrisă în colaborare cu Lisa Tuttle şi extinsă mai târziu de cei doi în romanul *Windhaven),* „Comandă prioritară” etc. Însă a publicat şi în revistele *A mazing, Fantastic, Galaxy, Orbit* şi altele. Una dintre povestirile publicate în *Analog,* remarcabila nuvelă „Cântec pentru Lya”, i-a adus primul Premiu Hugo, în anul 1974.

La sfârşitul anilor 1970 îşi câştigase deja prestigiul ca scriitor de science fiction şi realiza cele mai bune lucrări ale sale din această categorie, precum „Regii nisipurilor”, cea mai cunoscută dintre povestirile lui, care i-a adus atât Premiul Nebula, cât şi Premiul Hugo în anul 1980 (mai târziu, în 1985, avea să câştige alt Premiu Nebula, pentru povestirea „Portraits of His Children”), „Calea Crucii şi a Dragonului”, care i-a adus Premiul Hugo în

acelaşi an (devenind astfel primul scriitor care a obţinut vreodată două Premii Hugo pentru ficţiune în acelaşi an), „Flori amare”, „Oraşul de piatră” şi altele. Aceste povestiri aveau să fie adunate în volumul *Regii nisipurilor* (Ed. Nemira, 2010), una dintre cele mai importante colecţii ale perioadei. La acea dată, se îndepărtase în mare măsură *de Analog,* deşi pe parcursul anilor 1980 avea să publice în această revistă, editată acum de Stanley Schmidt, o lungă serie de povestiri despre amuzantele aventuri interstelare ale lui Haviland Tuf – reunite mai târziu în *Peregrinările lui Tuf* (Ed. Nemira, 2010) – precum şi câteva remarcabile scrieri individuale, ca „Zburătorii nopţii”. Cea mai mare parte a creaţiei sale de la sfârşitul anilor 1970 şi începutul anilor 1980 avea să apară însă în revista *Omni.* În această perioadă a văzut lumina tiparului memorabilul roman *Dying în the Light,* unicul lui roman SF scris de unul singur, în timp ce povestirile i-au fost grupate în *A Song for Lya, Regii nisipurilor, Songs of Stars and Shadows, Songs the Dead Men Sing, Zburătorii nopţii* (Ed. Nemira, 2010) şi *Portraits of His Children.* La începutul anilor 1980, trecuse de la genul SF la horror, publicând romanul *Fevre Dream* şi câştigând Premiul Bram Stoker pentru povestirea „The Pear-Shaped Man” şi Premiul World Fantasy pentru nuvela cu licantropi „The Skin Trade”. La sfârşitul decadei însă, prăbuşirea pieţei horror şi eşecul comercial al romanului său *The Armageddon Rag* l-au determinat să părăsească lumea cărţilor şi să înceapă în schimb o carieră de succes în televiziune, unde, vreme de mai bine de zece ani, a lucrat ca scenarist sau ca producător la seriale ca *Zona crepusculară* şi *Frumoasa şi bestia.*

După o absenţă de ani buni, Martin şi-a făcut o

revenire triumfătoare în lumea scrisului în anul 1996, odată cu publicarea romanului fantasy de un imens succes, *Urzeala tronurilor* (Ed. Nemira, 2007), prima parte a seriei „Cântec de gheaţă şi foc”. O nuvelă independentă desprinsă din aceasta, „Blood of the Dragon”, i-a adus lui Martin încă un Premiu Hugo, în anul 1997. Următoarele cărţi, *Încleştarea regilor* (Ed. Nemira, 2008), *Iureşul săbiilor* (Ed. Nemira, 2009), *Festinul ciorilor* (Ed. Nemira, 2010) şi *Dansul dragonilor* (Ed. Nemira, 2012), au făcut din „Cântec de gheaţă şi foc” una dintre cele mai populare, elogiate şi bine vândute serii din istoria modernă a literaturii fantasy. Cele mai recente cărţi ale lui sunt o vastă colecţie retrospectivă care cuprinde întregul spectru al carierei sale, *GRRM: A Retrospective,* o colecţie de nuvele, *Starlady and Fastfriend,* un roman scris în colaborare cu Gardner Dozois şi Daniel Abraham, *Hunter's Run,* iar ca editor, trei noi volume din seria „Wild Cards”: *Busted Flush, Suicide Kings* şi *Fort Freak.*

Martin i-a introdus pentru prima oară pe Ser Duncan Vlăjganul, Cavalerul Rătăcitor de obârşie joasă, şi pe scutierul său, Egg, în nuvela „The Hedge Knight”, finalistă la Premiul World Fantasy. Cele două personaje au devenit extrem de populare şi au revenit pentru noi aventuri în „The Sworn Sword”. În nuvela plină de viaţă şi extrem de amuzantă care urmează, Martin îi poartă pe Dunk şi pe Egg prin noi întâmplări palpitante, cei doi participând la un turnir sinistru unde absolut nimic nu este ceea ce pare – nici măcar Dunk şi Egg!

Povestirile cu Dunk şi Egg au fost publicate recent ca benzi desenate, sub titlurile „The Hedge Knight” şi „The Hedge Knight II: Sworn Sword”.

Cădea o ploaie măruntă de vară când Dunk şi Egg părăsiră Septul de Piatră.

Dunk mergea călare pe bătrânul său cal de război, Tunetul, cu Egg alături, călare şi el pe tânărul şi agerul său buiestraş pe care îl numise Potopul, ducându-l de căpăstru pe Maester, catârul lor. Pe spinarea lui Maester erau legate armura lui Dunk şi cărţile lui Egg, sacii lor de dormit, cortul şi hainele, mai multe felii de carne de vită sărată şi tare, o jumătate de carafă de mied şi două burdufuri cu apă. Vechea pălărie de paie a lui Egg, cu borurile largi şi pleoştite, îi

ferea de ploaie capul măgarului. Băiatul tăiase găuri pentru urechile lui Maester. Iar el purta pe cap o nouă pălărie de paie. Cu excepţia găurilor pentru urechi, cele două i se păreau lui Dunk aproape la fel.

Când se apropiară de porţile oraşului, Egg trase brusc de hăţuri. Sus, deasupra casei porţii, capul unui trădător fusese înfipt într-o ţeapă de fier. Era proaspăt, după toate aparenţele, cu carnea mai mult roz decât verde, dar ciorile de hoit se puseseră deja pe treabă. Buzele mortului erau sfârtecate şi zdrenţuite, la fel şi obrajii, iar ochii erau două văgăuni maronii, din care se prelingeau încet lacrimi roşii, pe măsură ce picăturile de ploaie se amestecau cu sângele închegat. Gura bărbatului mort atârna căscată, stând parcă să le predice drumeţilor care treceau prin poarta de dedesubt.

Dunk mai văzuse asemenea privelişti.

— Pe când eram copil, la Debarcaderul Regelui, am furat o dată un cap chiar din ţeapă, îi povesti el lui Egg. În realitate, pe zid se căţărase Ferret ca să înhaţe capul, după ce Rafe şi Pudding i-au zis că n-are curaj, dar când au venit în goană străjerii, băiatul l-a aruncat jos şi Dunk a fost cel care l-a prins. Vreun lord rebel sau vreun cavaler tâlhar, asta a fost, continuă

Dunk. Sau poate doar un criminal de rând. Un cap e un cap. Toate arată la fel, după câteva zile în ţeapă.

El şi cei trei prieteni ai săi folosiseră căpăţâna ca să terorizeze fetele din Fundătura Puricilor. Le fugăreau pe uliţe şi nu le lăsau în pace până când nu-i dădeau capului un sărut. Şi căpăţâna avusese parte de multe sărutări, din câte-şi amintea. Nu exista fată în Debarcaderul Regelui care să alerge la fel de repede ca Rafe. Însă era de preferat ca Egg să nu audă partea aceea. *Ferret, Rafe şi Pudding. Nişte mici monştri, ăia trei, iar eu, cel mai afurisit dintre toţi.* Dunk şi amicii lui păstraseră capul până când carnea se înnegrise şi începuse să cadă. Asta le-a răpit distracţia cu hărţuirea fetelor, aşa că, într-o seară, au dat buzna într-o cârciumă şi au aruncat rămăşiţele în căldare.

— Ciorile se reped întotdeauna la ochi, îi explică el lui Egg. Apoi se scofâlcesc obrajii, carnea se înverzeşte... Dunk miji ochii. Ia stai! Chipul ăla mi-e cunoscut.

— Aşa e, ser, zise Egg. Mai ştii, acum trei zile...? E septonul ghebos care predica împotriva Corbului Sângelui.

Atunci îşi aminti. *Era un om sfânt, jurat Celor Şapte, chiar dacă propovăduia trădarea.*

— Are mâinile roşii de sângele propriului frate şi de-al tânărului său nepot, afirmase cocoşatul în faţa mulţimii adunate în piaţă. O umbră a venit la porunca lui, să-i suprime pe fiii bravului Prinţ Valarr în pântecele mamei lor. Unde e Tânărul nostru Prinţ acum? Unde e fratele lui, dulcele Matarys? Unde s-au dus Bunul Rege Daeron şi neînfricatul Baelor Sfarmă-Lance? I-a chemat mormântul pe toţi, însă el dăinuie, acest corb palid, cu ciocul mânjit de sânge, care stă cocoţat pe umărul Regelui Aerys şi îi croncăne în ureche. Poartă semnul iadului pe faţă şi în ochii pustii, ne-a adus secetă, molimă şi sânge. Vă spun: ridicaţi-vă şi amintiţi-vă de adevăratul nostru rege de dincolo de apă. Şapte zei sunt pe lume şi şapte regate, iar Dragonul Negru şapte fii a zămislit! Ridicaţi-vă, bărbaţi şi femei de viţă nobilă. Ridicaţi-vă, bravi cavaleri şi dârzi ţărani, şi alungaţi-l pe Corbul Sângelui, odiosul vrăjitor, că de nu, blestemaţi vor fi pe vecie copiii şi copiii copiilor voştri.

Fiecare vorbă a fost o trădare. Cu toate acestea, era un şoc să-l vadă aici, cu găuri în locul ochilor.

— El este, da, întări Dunk, alt motiv serios să lăsăm în urmă oraşul ăsta.

Dădu uşor pinteni Tunetului şi cei doi, Dunk şi

Egg, ieşiră pe porţile Septului de Piatră, ascultând sunetul molcom al ploii. *Câţi ochi are Corbul Sângelui?* suna ghicitoarea. *O mie şi unul.*

Unii ziceau că Mâna Regelui era un discipol al magiei negre, care putea să-şi schimbe chipul, să ia înfăţişarea unui câine cu un singur ochi sau chiar să se prefacă în abur. Se spunea că haite întregi de lupi cenuşii îi vânau duşmanii şi că avea ciori negre care spionau pentru el şi-i şopteau secrete la ureche. Dunk era ferm convins că majoritatea acestor poveşti erau simple istorisiri, dar nimeni nu putea să pună la îndoială că Lordul Corbul Sângelui avea informatori peste tot.

Cândva, la Debarcaderul Regelui, Dunk îl văzuse cu ochii lui. Albe ca osul erau părul şi pielea lui Brynden Rivers, iar ochiul său – avea un singur ochi, pe celălalt îl pierduse pe Câmpul Ierbii Roşii, în lupta cu fratele său vitreg, Oţelul înverşunat – era roşu ca sângele. Pe obraz şi pe gât purta semnul rubiniu din naştere care-i adusese numele.

Când oraşul rămase departe în urma lor, Dunk îşi drese glasul şi spuse:

— Urâtă treabă să tai capetele septonilor. Omul n-a făcut decât să dea din gură. Vorbele sunt vânt.

— Unele vorbe sunt vânt, ser. Unele sunt trădare.

Egg era slab ca un băţ, dar gură avea.

— Acum vorbeşti ca un adevărat prinţişor.

Băiatul luă asta drept o insultă, ceea ce şi era.

— O fi fost el septon, dar propovăduia minciuni, ser. Seceta n-a fost vina Corbului Sângelui. Şi nici Marea Molimă a Primăverii.

— Aşa o fi, dar dacă ne apucăm să le tăiem capul tuturor nebunilor şi mincinoşilor, jumătate din oraşele Celor Şapte Regate vor rămâne goale.

*

* *

Şase zile mai târziu, ploaia nu mai era decât o amintire.

Dunk îşi lepădase tunica, să-şi desfete pielea în căldura soarelui. Când se stârni o dulce adiere, proaspătă, răcoroasă şi înmiresmată ca răsuflarea unei fecioare, Dunk suspină.

— Apă, anunţă el. Îi simţi mirosul? Lacul nu poate fi departe de-acum.

— Nu simt decât mirosul lui Maester, ser. Duhneşte.

Egg smuci sălbatic de căpăstrul catârului.

Acesta se oprise să pască iarba de lângă drum, aşa cum făcea din când în când.

— Pe malul lacului se află un vechi han. Dunk poposise acolo odată, pe când era scutierul bătrânului. Ser Arian spunea că fac acolo o bere brună pe cinste. Poate că o s-o gustăm, până aşteptăm podul plutitor.

Egg îi aruncă o privire plină de speranţă.

— Ca să alunece mâncarea, ser?

— Despre ce mâncare vorbeşti?

— O felie de friptură? sugeră băiatul. O bucăţică de raţă, o strachină de tocană? Orice au, ser.

Ultima masă caldă o luaseră cu trei zile în urmă. De atunci, îşi potoleau foamea cu fructe căzute din pomi şi fâşii de vită sărată, tari ca lemnul. *Ar fi bine să ne punem burţile la cale cu nişte mâncare adevărată înainte s-o luăm spre nord. Zidul ăla e straşnic de departe.*

— O să şi înnoptăm? întrebă Egg.

— Stăpânul vrea un pat de puf?

— Mă pot mulţumi cu unul de paie, ser, răspunse Egg, ofensat.

— N-avem bani pentru paturi.

— Avem douăzeci şi doi de gologani, trei stele, un cerb şi granatul ăla vechi şi ciobit.

Dunk îşi scărpină urechea.

— Credeam că avem doi arginţi.

— Am avut, da, până ai cumpărat cortul. Acum pe ăsta-l avem.

— N-o să mai avem nimic dacă începem să dormim pe la hanuri. Vrei să împărţi patul cu cine ştie ce peticar şi să te trezeşti cu puricii lui? mârâi Dunk. Eu nu. Am puricii mei şi nu le plac străinii. Vom dormi sub cerul cu stele.

— Stelele sunt bune, fu de acord Egg, dar pământul e tare, ser, şi uneori e plăcut să ai o pernă sub cap.

— Pernele sunt pentru prinţi, răspunse Dunk.

Egg era cel mai bun scutier pe care şi-l putea dori un cavaler, dar, din când în când, îl apucau fandoselile. *Flăcăul are sânge de dragon, nu uita!* În ceea ce-l privea, Dunk avea sânge de cerşetor... sau cel puţin aşa i se spunea adesea în Fundătura Puricilor, asta când nu i se trâmbiţa că îl aşteaptă negreşit spânzurătoarea. Se prea poate să ne permitem nişte bere şi o masă fierbinte, dar n-am de gând să irosesc bani frumoşi pentru un pat. Trebuie să ne păstrăm banii pentru podul plutitor. Ultima oară când traversase lacul, nu-l costase decât câţiva gologani, dar asta se întâmplase cu şase ani în urmă... sau poate şapte. Totul devenise mai scump de atunci.

— Ei, bine, zise Egg, am putea să folosim cizma mea ca să trecem.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Era periculos să folosească cizma. *S-ar răspândi vestea. Veştile se răspândesc întotdeauna.* Scutierul lui nu era chel din întâmplare. Egg avea ochii violeţi ai celor din vechea Valyria şi un păr care strălucea ca aurul bătut, întreţesut cu şuviţe de argint. Ar fi fost acelaşi lucru dacă purta ca broşă un dragon cu trei capete sau dacă-şi lăsa părul ăla să crească. Erau vremuri primejdioase în Westeros şi..., ei, bine, era de preferat să nu rişte nimic. Încă o vorbă despre cizma aia a ta, continuă Dunk, şi-ţi trag o scatoalcă peste ureche de-o să *zbori* peste lac.

— Aş prefera să înot, ser. Egg înota bine. Dunk nu. Băiatul se răsuci în şa. Ser? Se apropie cineva pe drum, în spatele nostru. Auzi caii?

— Nu sunt surd.

Dunk vedea şi praful pe care-l stârneau. Un grup mare. Şi foarte grăbit.

— Crezi că ar putea fi tâlhari, ser?

Egg se ridică în scara de şa, mai mult nerăbdător decât speriat. Aşa era el.

— Tâlharii ar fi mai potoliţi. Doar lorzii fac atâta tărăboi. Dunk agită, cu un zăngănit,

mânerul săbiei, să descleşteze lama din teacă. Oricum, ne retragem din drum şi-i lăsăm să treacă. Există fel şi fel de lorzi.

Nu strica niciodată să fii puţin prevăzător. Drumurile nu mai erau la fel de sigure ca pe vremea când pe Tronul de Fier şedea Bunul Rege Daeron.

Dunk şi Egg se ascunseră în spatele unui tufiş ţepos. Dunk îşi dezlegă scutul şi şi-l vârî pe braţ. Era un obiect vechi, înalt şi greu, de formă alungită, făcut din lemn de pin şi mărginit cu fier. Îl cumpărase în Septul de Piatră, în locul scutului pe care Longinch i-l făcuse fărâme când se luptaseră. Dunk nu avusese timp să-l dea la pictat cu însemnele sale, ulmul şi steaua căzătoare, aşa că scutul purta şi acum blazonul ultimului său proprietar, un om cu ştreangul de gât, atârnând macabru şi cenuşiu într-o spânzurătoare. Nu era un blazon pe care l-ar fi ales pentru sine, dar scutul îl tocmise la un preţ convenabil.

Primii călăreţi trecură la galop după câteva clipe, doi tineri lorzi pe o pereche de cai sprinteni. Cel care călărea murgul purta un coif fără vizieră, din oţel aurit, cu trei pene înalte: una albă, una roşie şi una aurie. Apărătoarea calului pentru ceafă era împodobită cu pene

identice. Armăsarul negru de lângă el purta o armură albastră cu auriu. Valtrapul se undui în aerul stârnit de goana furtunoasă a calului. Unul lângă altul, călăreţii trecură cu iuţeala fulgerului, chiuind şi râzând, cu mantiile lungi fluturând în urma lor.

Un al treilea lord veni după ei, mai potolit, în fruntea unei lungi coloane. Erau două duzini în grup, grăjdari, bucătari şi servitori, toţi ca să slujească trei cavaleri, şi li se adăugau oştenii, arbaletiştii călare şi o duzină de care înţesate cu armurile, corturile şi proviziile lor. De şaua lordului atârna scutul lui portocaliu-închis, împodobit cu trei castele negre.

Dunk cunoştea blazonul acela, dar de unde? Lordul care-l purta era un bărbat mai în vârstă, posomorât, cu o expresie acră a gurii şi o barbă sură, tunsă scurt. *S-ar putea să fi fost la turnirul de la Ashford,* gândi Dunk. *Sau poate am slujit în castelul său, când eram scutierul lui Ser Arian.* Bătrânul cavaler rătăcitor slujise la atâtea fortăreţe şi castele diferite de-a lungul anilor, încât nu-şi putea aminti nici măcar jumătate.

Lordul struni dintr-odată calul, privind încruntat spre tufiş.

— Tu, din tufiş. Arată-te!

În spatele lui, doi arbaletişti potriviră săgeţile

în arc. Ceilalţi îşi văzură de drum.

Dunk păşi prin iarba înaltă, cu scutul pe braţ şi mâna dreaptă odihnindu-se pe mânerul săbiei sale lungi. Faţa îi era o mască roşie-maronie, din pricina prafului pe care-l stârniseră caii, şi era gol de la brâu în sus. Avea un aspect soios, ştia asta, însă pesemne că statura lui îi tăie celuilalt elanul.

— Nu vrem harţă, stăpâne. Nu suntem decât noi doi, eu şi scutierul meu. Dunk îi făcu semn lui Egg să se apropie.

— Scutier? Pretinzi că eşti cavaler?

Lui Dunk nu-i plăcea căutătura bărbatului. *Ochii ăia ar putea jupui un om.* Găsi prudent să-şi ia mâna de pe sabie.

— Sunt un cavaler rătăcitor care-şi caută un rost.

— Fiecare cavaler tâlhar pe care l-am spânzurat a spus acelaşi lucru. Blazonul tău poate fi profetic, ser... dacă eşti, într-adevăr, un *ser.* O spânzurătoare şi un om spânzurat. Astea sunt însemnele tale?

— Nu, lordul meu. Trebuie să-mi dau scutul la vopsit.

— De ce? L-ai furat de pe un cadavru?

— L-am cumpărat, cu bani frumoşi. *Trei castele, negre pe fond portocaliu... unde le-am*

mai văzut? Nu sunt hoţ.

Ochii lordului erau aşchii de cremene.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia de pe obraz? O urmă de bici?

— Un pumnal. Dar faţa mea nu te priveşte, lordul meu.

— Am să stabilesc eu ce mă priveşte.

Cei doi tineri cavaleri se întorseseră deja la trap, să vadă de ce întârziau tovarăşii lor.

— Aici erai, Gormy! strigă călăreţul de pe armăsarul negru, un tânăr suplu şi mlădios, cu o faţă plăcută, proaspăt bărbierită, şi trăsături delicate. Pletele negre îi cădeau, strălucind, până pe guler. Purta o jiletcă din mătase de un albastru-închis, tivită cu satin auriu. Pe piept, fusese brodată cu fir de aur o cruce cu marginile zimţate, cu o scripcă de aur în prima şi a treia diviziune şi o sabie de aur în a doua şi a patra. Ochii săi oglindeau albastrul hainei şi scânteiau amuzaţi. Alyn se temea că ai căzut de pe cal, continuă călăreţul. O scuză transparentă, mi se pare. Era cât pe ce să-l las în urmă.

— Cine-s briganzii ăştia doi? întrebă călăreţul de pe murg.

Egg se zburli la auzul acestei insulte.

— N-ai niciun drept să ne numeşti briganzi, lordul meu. Când am văzut praful pe care-l

stârneaţi, am crezut că sunteţi tâlhari. Este singurul motiv pentru care ne-am ascuns. Acesta este Ser Duncan Vlăjganul, iar eu sunt scutierul lui.

Lorzii nu se sinchisiră de aceste explicaţii nici cât de orăcăitul unei broaşte.

— Cred că ăla e cel mai mătăhălos mocofan pe care l-am văzut vreodată, declară cavalerul celor trei pene. Avea o faţă rotofeie sub o claie de păr cârlionţat de culoarea mierii brune. Aş pune rămăşag că trece de doi metri. Ce-o să mai duduie pământul când o să se prăvălească de pe cal.

Dunk simţi cum i se ridică roşeaţa în obraji. *Ai pierde rămăşagul,* gândi el. Ultima oară când fusese măsurat, Aemon, fratele lui Egg, îl declarase cu două degete mai scund de doi metri.

— Ala,e calul tău, Uriaşule? întrebă lordul cu pene. Cred c-o să-l căsăpim pentru carne.

— Lordul Alyn îşi uită adesea manierele, interveni cavalerul brunet. Ser, iartă-i, rogu-te, vorbele necioplite. Alyn, cere-i scuze lui Ser Duncan.

— Dacă trebuie. Mă vei ierta, ser? Nu aşteptă răspunsul, ci îşi întoarse murgul şi se îndepărtă pe drum la trap.

Celălalt mai zăbovi puţin.

— Vă duceţi la nuntă, ser?

Ceva din tonul lui îl ispiti pe Dunk să-l tragă de ciuf. Rezistă pornirii şi răspunse:

— Am venit pentru podul plutitor, lordul meu.

— Şi noi la fel... dar singurii lorzi de pe-aici sunt Gormy şi acel pierde-vară care tocmai ne-a părăsit, Alyn Cockshaw. Eu sunt cavaler rătăcitor, ca şi voi. Ser John Scripcarul mi se spune.

Era genul de nume pe care şi l-ar fi putut alege un cavaler rătăcitor, dar Dunk nu mai văzuse niciodată vreunul care să poarte veşminte ori armură atât de strălucitoare sau călărind un asemenea cal. *Cavalerul din pădurea de aur,* gândi el.

— Numele meu îl ştii. Pe scutierul meu îl cheamă Egg.

— Îmi pare bine să te cunosc, ser. Hai, vino cu noi la Zidurile Albe şi rupe câteva lănci, în cinstea noii cununii a Lordului Butterwell. Sunt sigur că te-ai putea dovedi la înălţime.

Dunk nu mai luptase în niciun turnir de la Pajiştea Ashford încoace. *Dacă aş putea să câştig câteva trofee, am mânca bine în drumul spre nord,* gândi el, dar lordul cu trei castele pe scut spuse:

— Ser Duncan trebuie să-şi vadă de drum. Şi noi la fel.

John Scripcarul nu-l luă în seamă pe mai vârstnicul bărbat.

— Mi-ar plăcea să-mi încrucişez sabia cu tine, ser. Mi-am încercat puterile cu oameni din multe ţări şi seminţii, dar niciodată cu unul de statura ta. Şi tatăl tău a fost la fel de falnic?

— Nu mi-am cunoscut tatăl, ser.

— Îmi pare rău să aud asta. Şi mie mi-a fost răpit tatăl prea curând. Scripcarul se întoarse spre lordul celor trei castele: ar trebui să-l invităm pe Ser Duncan să se alăture grupului nostru vesel.

— N-avem nevoie de unul ca el.

Dunk nu-şi găsea cuvintele. Nu adesea era poftit un cavaler rătăcitor fără o leţcaie să călătorească alături de înalţii lorzi. *Aş avea mai multe în comun cu servitorii lor.* Judecând după lungimea coloanei, Lordul Cockshaw şi Scripcarul luaseră cu ei grăjdari să aibă grijă de caii lor, bucătari să-i hrănească, scutieri să le cureţe armurile, oşteni să-i apere. Dunk îl avea pe Egg.

— De unul ca el? Scripcarul râse. Cum adică? De unul aşa mare ca el? Uită-te numai cât e! Avem nevoie de oameni puternici. Săbiile tinere preţuiesc mai mult decât numele vechi. Am auzit

adesea vorba asta.

— Spusă de nătărăi. Nu ştii absolut nimic despre omul ăsta. Ar putea fi un brigand sau vreun spion de-al Corbului Sângelui.

— Nu-s spionul nimănui, protestă Dunk. Şi, lordul meu, n-ai dreptul să vorbeşti despre mine de parcă aş fi surd, mort sau departe, în Dorne.

Ochii de cremene îl scrutară.

— Departe în Dorne ar fi un loc nimerit pentru tine, ser. Din partea mea, acolo să te duci.

— Nu-l lua în seamă, interveni Scripcarul. E un bătrân ursuz... suspectează pe toată lumea. Gormy, simt că-mi place omul ăsta. Ser Duncan, vii cu noi la Zidurile Albe?

— Stăpâne, eu... Cum putea să împartă aceeaşi tabără cu unii ca ei? Servitorii aveau să le ridice pavilioanele, grăjdarii să le ţesale caii, bucătarii să-i servească pe fiecare cu un clapon sau cu o halcă de vită, în vreme ce Dunk şi Egg şi-ar molfăi bucăţile tari de carne sărată. N-aş putea, zise Dunk.

— Vezi, spuse lordul celor trei castele. Îşi ştie locul, şi locul lui nu e cu noi. Cavalerul îşi întoarse calul înapoi spre drum. Lordul Cockshaw o fi deja la doi kilometri înaintea noastră.

— Bănuiesc că va trebui să-l ajung iarăşi din urmă. Scripcarul îi zâmbi lui Dunk, cu un aer de

scuză. Poate că ne-om mai întâlni cândva. Aşa sper. Mi-ar plăcea să-mi încerc lancea pe tine.

Dunk nu ştia ce să răspundă la asta.

— Succes în turnir, ser, reuşi el să îngaime, în cele din urmă, dar Ser John se întorsese deja s-o ia pe urmele coloanei. Mai vârstnicul lord porni după el. Dunk era bucuros să-l vadă dus. Nu-i plăcuseră ochii de cremene, nici aroganţa Lordului Alyn. Scripcarul părea un om destul de plăcut, dar avea şi el ceva ciudat. Două scripci şi două săbii, o cruce zimţată, îi spuse Dunk lui Egg, în timp ce priveau praful stârnit în urma celor plecaţi. Ce casă e asta?

— Niciuna, ser. N-am văzut blazonul ăsta în niciun armorial.

Poate, până la urmă, chiar o fi un cavaler rătăcitor. Dunk îşi concepuse propriul blazon la Pajiştea Ashford, când o păpuşară zisă Tanselle Lungana l-a întrebat ce vrea să aibă pictat pe scut.

— Să fie lordul mai vârstnic vreo rudă a Casei Frey?

Cei din Casa Frey purtau castele pe scuturi şi proprietăţile lor nu erau departe de locul în care se aflau.

Egg dădu ochii peste cap.

— Însemnele Casei Frey sunt două *turnuri*

albastre legate între ele de un pod, pe fond gri. Acelea erau trei *castele* negre pe fond portocaliu, ser. Ai văzut vreun pod?

— Nu. *Face asta doar ca să mă sâcâie.* Şi data viitoare când îţi mai dai ochii peste cap în faţa mea, îţi trag una peste ureche de-o să-ţi rămână întorşi în cap pe veci.

Egg îl privi smerit:

— N-am vrut să...

— Lasă ce-ai vrut. Spune-mi numai cine era.

— Gormon Peake. Lordul de Starpike.

— Asta e în Reach, nu-i aşa? Chiar are trei castele?

— Doar pe scut, ser. Într-adevăr, Casa Peake a avut cândva, trei castele, dar a pierdut două dintre ele.

— Cum să pierzi două castele?

— Luptând pentru Dragonul Negru, ser.

— Oh! Dunk se simţea ca un idiot. *Aceeaşi poveste.*

De două sute de ani, regatul fusese condus de urmaşii lui Aegon Cuceritorul şi de surorile lui, care uniseră Cele Şapte Regate şi făuriseră Tronul de Fier. Stindardele lor aveau ca blazon dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, roşu pe fond negru. Cu şaisprezece ani în urmă, un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea, pe nume

Daemon Blackfyre, se răzvrătise împotriva fratelui său, fiul legitim. Daemon folosise şi el dragonul cu trei capete pe stindarde, dar inversase culorile, aşa cum făceau mulţi bastarzi. Revolta sa se sfârşise pe Câmpul Ierbii Roşii, unde Daemon şi fiii săi gemeni au murit sub ploaia de săgeţi a Corbului Sângelui. Rebelii supravieţuitori care au plecat genunchiul fuseseră iertaţi, dar unii pierduseră pământuri, alţii titluri şi alţii aur. Cu toţii au dat ostatici, ca zălog al viitoarei lor loialităţi.

Trei castele negre pe fond portocaliu.

— Acum îmi amintesc. Lui Ser Arian nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Câmpul Ierbii Roşii, însă odată, când era cherchelit, mi-a povestit cum a murit fiul surorii sale. Dunk auzea parcă şi-acum glasul bătrânului, parcă-i simţea răsuflarea cu miros de vin. Roger de Penneytree, aşa-l chema, continuă el. Capul i-a fost zdrobit de buzduganul unui lord cu trei castele pe scut. *Lordul Gormon Peake. Bătrânul nu i-a ştiut niciodată numele. Sau n-a vrut să i-l ştie.* Lordul Peake şi John Scripcarul nu mai erau acum decât o dâră de praf roşu în depărtare. *Au trecut şaisprezece ani de-atunci. Pretendentul a murit şi cei care i-au urmat au fost exilaţi sau iertaţi. Oricum, n-am eu nici-o treabă cu asta.*

Merseră alături o vreme, în tăcere, ascultând ţipetele tânguitoare ale păsărilor. După vreo doi kilometri, Dunk îşi drese glasul şi spuse:

— Butterwell, zicea. Sunt pe-aproape pământurile lui?

— În partea cealaltă a lacului, ser. Lordul Butterwell a fost maestru trezorier pe vremea când pe Tronul de Fier şedea Regele Aegon. Daeron l-a făcut Mână a Regelui, dar nu pentru multă vreme. Blazonul lui e în dungi vălurite, verzi, albe şi galbene, ser. Lui Egg îi plăcea nespus să-şi etaleze cunoştinţele de heraldică.

— E prieten cu tatăl tău?

Egg se strâmbă.

— Tata nu l-a agreat niciodată. În timpul Rebeliunii, cel de-al doilea născut al Lordului Butterwell a luptat de partea pretendentului, iar fiul cel mare de partea regelui. Astfel, s-a asigurat că va fi oricum de partea învingătorului. Lordul Butterwell n-a luptat de partea nimănui.

— Unii ar considera asta o dovadă de prudenţă.

— Tatăl meu a considerat-o o dovadă de laşitate.

Da, fără doar şi poate. Lordul Maekar era un om aspru, mândru şi dispreţuitor.

— Trebuie să trecem pe la Zidurile Albe ca să

ajungem la drumul regelui. Ce-ar fi să ne punem burţile la cale? Numai gândul îi făcea maţele să chiorăie. Poate că vreunul dintre nuntaşi va avea nevoie de un însoţitor ca să se întoarcă la locul lui.

— Parcă ziceai că mergem spre nord.

— Zidul dăinuie de opt mii de ani, va mai rezista încă puţin. Sunt două mii de kilometri de-aici până acolo şi ne-ar prinde bine nişte arginţi în plus în pungă. Dunk se şi vedea călare pe Tunetul, doborându-l pe acel acru lord bătrân cu trei castele pe scut. Ar fi fost plăcut. „ *Te-a învins scutierul bătrânului Ser Arian”, i-aş putea spune, când ar veni să-şi răscumpere armele şi armura.* „Cel care l-a înlocuit pe băiatul pe care l-ai ucis. ” *Bătrânului i-ar plăcea asta.*

— Nu te gândeşti să intri în turnir, nu-i aşa, ser?

— Poate că este timpul.

— Nu este, ser.

— Poate că este timpul să-ţi trag o scatoalcă peste ureche. *N-ar trebui să câştig decât două runde. Dac-aş putea aduna banii din două răscumpărări şi aş plăti doar una, am mânca regeşte timp de un an.*

— Dacă ar fi vreo bătălie cavalerească, s-ar putea să particip.

Statura şi puterea lui Dunk i-ar fi slujit mai bine într-o înfruntare colectivă decât într-un duel.

— Nu e obiceiul să se organizeze o bătălie la o nuntă, ser.

— Dar e obiceiul să se organizeze un ospăţ. Avem cale lungă de mers. De ce să nu plecăm la drum cu burţile pline, măcar o dată?

*
* *

Soarele cobora la apus când zăriră lacul, cu apele scânteind roşietice şi aurii, strălucitoare ca o coală de aramă bătută. Când, deasupra unor sălcii, zăriră micile turnuri ale hanului, Dunk îşi îmbrăcă din nou tunica îmbibată de sudoare şi se opri să-şi stropească faţa cu puţină apă. Se spălă de praful drumului cât putu de bine şi îşi trecu degetele ude prin chica deasă întreţesută cu şuviţe decolorate de soare. N-avea ce să facă în privinţa staturii sale şi nici a cicatricii de pe obraz, dar nu voia să arate ca un sălbatic cavaler tâlhar.

Hanul era mai mare decât se aşteptase, o construcţie din lemn, cu turnuri, lăbărţată şi cenuşie, din care jumătate se înălţa pe piloni deasupra apei. Pe ţărmul mocirlos al lacului

fusese aşternută o cărare din scânduri grosolane, până la debarcader, dar nici podul umblător, nici podarii nu erau de zărit. De-a curmezişul drumului se înălţa cu grajd cu acoperişul de stuf. Curtea era înconjurată de un zid construit din piatră brută, dar poarta era deschisă. Înăuntru, găsiră o fântână şi o adăpătoare.

— Ocupă-te de animale, îi spuse Dunk lui Egg, dar vezi să nu bea prea mult. Am să întreb de nişte mâncare.

O găsi pe hangiţă măturând scările.

— Aţi venit pentru podul umblător? îl întrebă femeia. Aţi întârziat. Apune soarele, şi lui Ned nu-i place să traverseze noaptea, decât dacă e lună plină. Se întoarce dis-de-dimineaţă.

— Ştii cumva cât cere?

— Trei gologani pentru fiecare dintre voi. Şi zece pentru cai.

— Avem doi cai şi un catâr.

— Tot zece e şi pentru catâri.

Dunk făcu socoteala în cap şi ajunse la treizeci şi şase, mai mult decât se aşteptase să cheltuiască.

— Ultima oară când am trecut pe-aici, era câte doi gologani pentru oameni şi şase pentru cai.

— Discută asta cu Ned. Pe mine nu mă

priveşte. Dacă sunteţi în căutarea unui pat, n-am niciunul de oferit. Lordul Shawney şi Lordul Costayne au venit cu alaiul. Suntem plini până la refuz.

— E şi Lordul Peake aici? *L-a ucis pe scutierul lui Ser Arian. Era cu Lordul Cockshaw şi cu John Scripcarul.*

— Ned i-a trecut apa cu ultima tură. Femeia îl cercetă pe Dunk de sus până jos. Aţi făcut parte din grupul lor?

— I-am întâlnit pe drum, atâta tot. Un miros plăcut venea, dus de vânt, dinspre ferestrele hanului, un miros de-i lăsa gura apă. S-ar putea să vrem şi noi din ce frigi acolo, dacă nu e prea scump.

— E mistreţ, răspunse femeia, cu mult piper, servit cu ceapă, ciuperci şi piure de napi.

— Ne descurcăm şi fără napi. Câteva felii de mistreţ şi o halbă din berea aia bună, brună, pe care-o aveţi. Cât ai cere pentru asta? Şi poate că s-ar găsi un loc în grajdul tău, unde să înnoptăm.

Asta fu o greşeală.

— Grajdurile sunt pentru cai. De-aia le zicem grajduri. Eşti mare cât un cal, ce-i drept, dar văd că n-ai decât două picioare. Femeia balansă mătura spre el, să-l alunge. N-am cum să hrănesc toate Cele Şapte Regate. Mistreţul e pentru

oaspeţii mei. Berea la fel. N-am de gând să-i aud pe lorzi spunând că nu-mi ajunge mâncarea sau băutura ca să-i îndestulez. Lacul e plin de peşti şi veţi găsi şi alţi vagabonzi adăpostiţi pe lângă buturugi. Cavaleri rătăcitori, dacă stai să-i crezi. Din tonul ei se desluşea limpede că ea nu-i credea. Poate că au mâncare să vă dea. Mie nu-mi pasă. Acum pleacă, am treabă. Uşa se închise cu o bufnitură puternică în spatele ei, înainte ca lui Dunk să-i treacă măcar prin cap s-o întrebe unde erau buturugile alea.

Îl găsi pe Egg aşezat pe marginea adăpătorii, înmuindu-şi picioarele în apă şi făcându-şi vânt cu pălăria lui mare şi pleoştită.

— Fac friptură de porc, ser? Simt miros de carne de porc.

— Mistreţ, răspunse Dunk pe un ton mohorât, dar cine să vrea mistreţ, când avem bunătate de vită sărată.

Egg se strâmbă.

— Aş putea, rogu-te, să-mi mănânc mai bine cizmele, ser? O să-mi fac altă pereche din vita sărată. E mai rezistentă.

— Nu, răspunse Dunk încercând să-şi stăpânească zâmbetul. Nu poţi să-ţi mănânci cizmele. Dar încă o vorbă şi o să-mi mănânci pumnul. Scoate-ţi picioarele din adăpătoarea aia.

Îşi găsi coiful mare pe catâr şi i-l azvârli lui Egg. Trage nişte apă din fântână şi pune la înmuiat vita sărată. Dacă nu era înmuiată destul, riscai să-ţi rupi dinţii cu ea. Avea cel mai bun gust când era înmuiată în bere. dar mergea şi în apă. Şi nu folosi adăpătoarea, adăugă Dunk. N-am de gând să-ţi gust picioarele.

— Picioarele mele i-ar da mai multă savoare, ser, răspunse Egg, mişcându-şi degetele.

Dar făcu aşa cum i se spusese.

*

* *

Cavalerii rătăcitori n-au fost greu de găsit. Egg le zări focul licărind în pădure, pe malul lacului şi se îndreptară într-acolo, trăgând animalele după ei. Băiatul ducea coiful lui Dunk sub braţ, împroşcând noroi la fiecare pas. Soarele era de-acum o amintire roşie la apus. În scurt, timp, copacii se despărţiră şi cei doi se pomeniră într-un loc care trebuie să fi fost cândva un crâng de copaci ai inimii. Doar un cerc de buturugi albe şi o încrengătură de rădăcini albe ca osul se mai aflau acolo unde se înălţaseră copacii pe vremea când copiii pădurii domneau în Westeros.

Printre buturugile de copaci ai inimii, găsiră doi

bărbaţi ghemuiţi lângă un foc, trecându-şi un burduf cu vin de la unul la altul. Caii celor doi păşteau dincolo de crâng, iar armurile lor fuseseră ordonat stivuite. Undeva la o parte, cu spatele sprijinit de un castan, şedea un bărbat mult mai tânăr.

— Bine v-am găsit, cavalerilor! strigă Dunk cu glas voios. Nu era niciodată înţelept să iei nişte oameni înarmaţi pe nepregătite. Mie-mi zice Ser Duncan Vlăjganul. Flăcăul ăsta este Egg. Putem să ne aşezăm lângă focul vostru?

Un bărbat trupeş, de vârstă mijlocie, se ridică să-i întâmpine, îmbrăcat în veşminte nobile, dar ponosite. Avea faţa încadrată de perciuni roşcaţi, extravaganţi.

— Mă bucur să te cunosc, Ser Duncan. Da' ştiu că eşti mare... şi eşti bine-venit, fireşte, împreună cu flăcăul tău. Egg ziceai? Ce fel de nume e ăsta, rogu-te?

— Unul scurt, ser. Egg era prea isteţ ca să le mărturisească unor necunoscuţi că Egg venea de la Aegon.

— Chiar aşa. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Păduchi, gândi Dunk. *Spune-i că ai avut păduchi, băiete.* Era cea mai sigură poveste, povestea pe care o spuneau cel mai adesea... deşi, uneori, lui Egg îi căşuna cine ştie ce ghi-

duşie copilărească.

— Mi l-am ras, ser. Am de gând să rămân ras în cap până-mi dobândesc titlul de cavaler.

— Un legământ nobil. Eu sunt Ser Kyle, Motanul din Mlaştina Ceţoasă. Sub castanul de colo stă Ser Glendon... Ball. Iar acolo-l aveţi pe bunul Ser Maynard Plumm.

Egg îşi ciuli urechile la auzul acestui nume.

— Plumm[1]... eşti rudă cu Lordul Viserys Plumm, ser?

— De departe, mărturisi Ser Maynard, un bărbat înalt, subţire, cu umerii lăsaţi şi un păr lung, drept şi bălai. Deşi mă îndoiesc că Nobilul Lord ar recunoaşte-o. S-ar putea spune că el e o prună dulce, în timp ce eu sunt una acră. Mantia lui Plumm era la fel de violet ca numele cu rezonanţă de prună pe care-l purta, dar era zdrenţuită la margini şi prost vopsită. Era prinsă pe umăr cu o broşă dintr-o piatră a lunii, mare cât un ou de găină. În rest, mai purta haine din pânză aspră, cenuşie şi piele maro, pătată.

— Avem vită sărată, anunţă Dunk.

— Ser Maynard are un sac cu mere, zise Kyle Motanul. Iar eu am ouă murate şi ceapă. Păi, împreună avem toate ingredientele unui ospăţ! Ia loc, ser. Avem buturugi de tot felul, după pla-

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia cuvintelor ”plumm” şi „plum”;Plum-prună, în lb.eng.(n.tr.)

cul inimii. Vom fi aici până dimineaţa târziu, dacă nu cumva am presupus greşit. Există un singur pod plutitor şi nu e destul de mare să ne ia pe toţi. Lorzii şi suitele lor trebuie să traverseze primii.

— Ajută-mă la animale, îi spuse Dunk lui Egg. Împreună, cei doi au scos şaua de pe Tunet, pe Potop şi Maester.

Abia după ce animalele fură hrănite, adăpate şi priponite pentru noapte, Dunk acceptă burduful de vin pe care i-l oferi Ser Maynard.

— Până şi vinul acru e mai bun decât nimic, zise Kyle Motanul. Vom bea vinuri vechi mai de soi la Zidurile Albe. Se zice că Lordul Butterwell are cele mai bune vinuri de la nord de Arbor. A fost cândva Mâna Regelui, ca şi bunicul lui, mai înainte. Pe lângă asta, se spune că e un om evlavios şi foarte bogat.

— Toată bogăţia îi vine de la vite, interveni Maynard Plumm. Ar trebui să-şi ia un uger umflat drept blazon. Celor din Casa Butterwell le curge lapte prin vene, iar Frey nu sunt nici ei mai buni. Va fi o căsătorie între hoţi de vite şi strângători de biruri, o clică de zornăitori de bani unindu-se cu alta. Când s-a ridicat Dragonul Negru, acest lord al vitelor şi-a trimis un fiu la Daemon şi altul la Daeron, ca să se asigure că are un Butterwell

de partea învingătoare. Amândoi au pierit pe Câmpul Ierbii Roşii, iar mezinul a murit în timpul primăverii. De aceea încheie această nouă căsătorie. Dacă noua lui soţie nu-i dăruieşte un fiu, numele Butterwell va pieri odată cu el.

— Aşa cum ar trebui. Ser Glendon Ball trecu încă o dată piatra de şlefuit peste lama săbiei. Laşii sunt urâţi de Războinic.

Dispreţul din glasul tânărului îl făcu pe Dunk să-l cerceteze mai atent. Hainele lui Ser Glendon erau din ţesătură bună, dar foarte uzate şi desperecheate, de parcă ar fi fost de căpătat. De sub coifu-i de fier ieşeau smocuri de păr castaniu. Flăcăul era scund şi îndesat, cu ochi mici şi apropiaţi, umeri vânjoşi şi braţe musculoase. Avea sprâncenele zburlite, ca două omizi după o primăvară umedă, nasul mare, bărbia agresivă. Şi era tânăr. *Şaisprezece ani, poate. Nu mai mult de optsprezece.* Dunk l-ar fi putut lua drept un scutier, dacă Ser Kyle nu l-ar fi numit *ser.* Flăcăul avea coşuri pe obraji în loc de barbă.

— De când eşti cavaler? îl întrebă Dunk.

— De destulă vreme. Jumătate de an, luna viitoare. M-a făcut cavaler Ser Morgan Dunstable de la Cascada Saltimbancului, sub privirile a două duzini de oameni, dar mă pregătesc pentru

asta de când m-am născut. Am mers în şa înainte să ştiu să umblu şi i-am smuls dintele din gură unui bărbat în toată firea, înainte să-mi cadă mie vreunul. Am de gând să-mi câştig renumele la Zidurile Albe şi să revendic oul de dragon.

— Oul de dragon? Asta e recompensa campionului? Zău? Ultimul dragon pierise acum o jumătate de secol, o femelă. Dar Ser Arian văzuse câteva ouă de-ale ei. *Erau tari ca piatra, zicea, dar frumoase la vedere,* îi spusese lui Dunk bătrânul. Cum de-a pus mâna Lordul Butterwell pe un ou de dragon? întrebă Dunk.

— Regele Aegon i l-a dăruit bunicului său, după ce acesta l-a găzduit o noapte în vechiul castel, zise Ser Maynard Plumm.

— A fost o recompensă pentru vreo faptă de vitejie? întrebă Dunk.

Ser Kyle chicoti.

— Aşa ar putea zice unii. Se spune că bătrânul Lord Butterwell avea trei tinere fiice fecioare când înălţimea Sa a trecut pe-acolo. Dimineaţa, toate trei aveau bastarzi regali în micile lor pântece. O noapte fierbinte, asta a fost.

Dunk mai auzise asemenea poveşti. Aegon cel Netrebnic se culcase cu jumătate din fecioarele regatului şi zămislise bastarzi cu multe dintre

ele, după cum se vorbea. Mai rău, bătrânul rege i-a recunoscut pe toţi pe patul de moarte, bastarzii de obârşie joasă, născuţi din fetişcane de tavernă, târfe ori păstoriţe, şi Marii Bastarzi ale căror mame fuseseră de obârşie nobilă.

— Am fi cu toţii fiii bastarzi ai bătrânului Rege Aegon, dacă jumătate din poveştile astea ar fi adevărate.

— Şi cine poate spune că nu suntem? întrebă sarcastic Ser Maynard.

— Ar trebui să vii cu noi la Zidurile Albe, Ser Duncan, îl îndemnă Ser Kyle. Statura ta va atrage negreşit atenţia vreunui lord. Ţi-ai putea găsi o slujbă bună. Eu, unul, ştiu că-mi voi găsi. Va fi şi Joffrey Caswell la nunta asta, Lordul de la Podul Amar. Pe când avea trei ani, i-am făcut prima sabie. I-am cioplit-o din lemn de pin, pe potriva mâinii sale. În tinereţe, mi-am pus sabia în slujba tatălui său.

— Tot cioplită din pin era şi sabia aceea? întrebă Ser Maynard.

Kyle Motanul avu gentileţea să râdă.

— Sabia aceea era din oţel bun, te asigur. Aş mânui-o iarăşi bucuros în slujba centaurului. Ser Duncan, chiar dacă nu hotărăşti să participi la turnir, vino cu noi la ospăţul de nuntă. Vor fi cântăreţi şi muzicanţi, jongleri şi saltimbanci şi o

trupă de pitici comici.

Dunk se încruntă.

— Egg şi cu mine aveam în faţă o călătorie lungă. Mergem spre nord, la Winterfell. Lordul Beron Stark adună săbii ca să alunge krakenii pe vecie de pe ţărmurile lui.

— E prea frig acolo pentru mine, zise Ser Maynard. Dacă vreţi să ucideţi krakeni, mergeţi în vest. Lannisterii construiesc corăbii să-i atace din nou pe oamenii de fier, în insulele lor de baştină. Aşa-i poţi veni de hac lui Dagon Greyjoy. Să-l înfrunţi pe uscat e zadarnic, nu face decât să se strecoare înapoi pe mare. Trebuie să-l înfrângi pe mare.

Părea verosimil, dar perspectiva de a se lupta cu oamenii de fier pe mare nu era pe placul lui Dunk. Trăise experienţa asta pe *Doamna Albă,* călătorind din Dorne spre Oraşul Vechi, când îşi îmbrăcase armura ca să ajute echipajul să respingă nişte atacatori. Fusese o bătălie disperată şi sângeroasă şi, la un moment dat, fusese cât pe ce să cadă în apă. Asta i-ar fi adus sfârşitul.

— Tronul ar trebui să înveţe de la Casele Stark şi Lannister, afirmă Ser Kyle Motanul. Ei luptă, cel puţin. Targaryenii ce fac? Regele Aerys se ascunde printre cărţile lui. Prinţul Rhaegel ţopăie

despuiat prin sălile Fortăreţei Roşii, iar Prinţul Maekar cloceşte în Castelul Verii.

Egg aţâţa focul cu un băţ, stârnind scântei care pluteau sus, pe cerul nopţii. Dunk fu mulţumit să-l vadă ignorând felul în care fusese pomenit numele tatălui său. *Poate că a învăţat, în sfârşit, să-şi ţină gura aia.*

— Eu, unul, îl consider vinovat pe Corbul Sângelui, continuă Ser Kyle. E Mâna Regelui, dar nu face nimic, în timp ce krakenii răspândesc foc şi teroare de-a lungul şi de-a latul Mării Apusului.

Ser Maynard ridică din umeri.

— Are ochiul îndreptat spre Tyrosh, unde Oţelul înverşunat stă în exil, uneltind cu fiii lui Daemon Blackfyre. Aşa că ţine corăbiile regelui aproape, ca să-i împiedice dacă încearcă să treacă.

— Da, s-ar putea, zise Ser Kyle, dar mulţi ar primi bucuroşi întoarcerea Oţelului înverşunat. Corbul Sângelui este rădăcina tuturor nenorocirilor noastre, viermele alb care roade inima regatului.

Dunk se încruntă, amintindu-şi de septonul cocoşat de la Septul de Piatră.

— Poţi să plăteşti cu capul pentru asemenea cuvinte. Unii ar putea spune că vorbele tale sunt trădare.

— Cum poate fi adevărul trădare? întrebă Kyle Motanul. Pe vremea Regelui Daeron, nu trebuia nimeni să se teamă când spunea ce gândeşte, însă acum? Pufni cu dispreţ. Corbul Sângelui l-a aşezat pe Regele Aerys pe Tronul de Fier, dar pentru câtă vreme? Aerys e neputincios, iar când va muri, va veni un război sângeros pentru coroană între Lordul Rivers şi Prinţul Maekar, Mâna împotriva moştenitorului.

— L-ai uitat pe Prinţul Rhaegel, amice, obiectă Ser Maynard, pe un ton blajin. El e urmaşul lui Aerys, nu Maekar, şi apoi copiii lui.

— Rhaegel e slab la minte. Ei, bine, nu-i vreau răul, dar omul e ca şi mort, la fel şi gemenii lui, deşi nu se ştie dacă vor muri de buzduganul lui Maekar sau de vrăjile Corbului Sângelui...

Păzească-ne Cei Şapte, gândi Dunk, când Egg interveni, cu glas piţigăiat şi sonor:

— Prinţul Maekar este *fratele* Prinţului Rhaegel. Ţine la el. Nu i-ar face rău niciodată, nici alor lui.

— Taci din gură, băiete, mârâi Dunk. Aceşti cavaleri nu vor să-ţi audă părerile.

— Pot să vorbesc, dacă vreau.

— Ba nu, i-o reteză Dunk. Nu poţi. *Gura aia a ta o să te bage-n mormânt într-o bună zi. Şi pe mine la fel, foarte probabil.* Cred că vita sărată s-a înmuiat destul. Câte o bucăţică pentru prietenii

noştri. Hai, grăbeşte-te!

Egg se îmbujoră şi, preţ de o fracţiune de secundă, Dunk se temu că băiatul avea să-i întoarcă vorba. Dar puştiul îi aruncă o privire ursuză, clocotind de mânie, aşa cum numai un băiat de unsprezece ani putea să clocotească.

— Da, domnule, spuse el, pescuind pe fundul coifului lui Dunk.

Ţeasta rasă îi lucea roşiatică în lumina focului, când le întinse carnea de vită sărată.

Dunk îşi luă bucata şi începu să se lupte cu ea. Pusă la înmuiat, carnea se transformase din lemn în piele, nimic altceva. Molfăi un colţ, simţind gustul sării şi încercând să nu se gândească la friptura de mistreţ de la han, sfârâind pe frigare şi picurând grăsime.

Pe măsură ce se lăsa înserarea, dinspre lac începură să mişune muşte şi musculiţe care înţepau. Muştele preferau să le sâcâie caii, dar musculiţele erau atrase de carnea de om. Singurul mod prin care se puteau feri de muşcătura lor era să stea aproape de foc, inhalând fum. *Te prăjeşti sau eşti devorat,* gândi mohorât Dunk. *Ai ce alege.* Îşi scărpină braţul şi se trase mai aproape de foc.

Curând, burduful ajunse din nou la el. Vinul era acru şi tare. Dunk bău cu nesaţ şi dădu burduful

mai departe, în timp ce Motanul din Mlaştina Ceţoasă începu să spună cum îi salvase viaţa Corbului Sângelui în timpul Rebeliunii Blackfyre.

— Când stegarul Lordului Armond a căzut, am sărit de pe cal. Eram înconjuraţi de trădători...

— Ser, întrebă Glandon Ball, cine erau aceşti trădători? Lumina focului scânteie pe sabia din mâna lui Ser Glendon. Urmele de coşuri de pe faţă i se înroşiră ca nişte răni deschise şi fiecare muşchi îi era încordat ca un arc. Tatăl meu a luptat pentru Cavalerul Dragon.

Aceeaşi poveste. Dunk pufni. *Roşu sau Negru?* Asta nu era o întrebare pe care puteai s-o adresezi cuiva. Aducea necazuri întotdeauna.

— Sunt sigur că Ser Kyle n-a vrut să-ţi insulte tatăl.

— Nicidecum, întări Ser Kyle. E o poveste veche, Dragonul Roşu şi Dragonul Negru. N-are rost, flăcăule, să ne certăm pentru asta acum. Aici suntem cu toţii fraţi ai codrului.

Ser Glendon păru să cântărească vorbele Motanului, ca să vadă dacă era luat în batjocură.

— Daemon Blackfyre n-a fost un trădător. Bătrânul rege *lui* i-a dat sabia. A văzut în Daemon un om vrednic, deşi era născut bastard. De ce altceva să fi pus sabia Blackfyre în mâna lui, şi nu în a lui Daeron? Lui a vrut să-i lase şi

regatul. Daemon a fost mai bun.

Se aşternu tăcerea. Dunk auzea cum focul trosneşte domol. Simţea musculiţele mişunându-i pe ceafă. Le plesni, cu ochii la Egg, dorindu-şi ca băiatul să tacă mâlc.

— Eram doar un copil când s-au luptat pe Câmpul Ierbii Roşii, spuse el, când nimeni altcineva nu părea că are de gând să rupă tăcerea. Dar am fost scutierul unui cavaler care a luptat alături de Dragonul Roşu, iar mai târziu am slujit un altul care a luptat de partea Dragonului Negru. Au existat bărbaţi viteji de ambele părţi.

— Bărbaţi viteji, îl îngână Kyle Motanul, cu jumătate de gură.

— Eroi. Glendon Ball îşi întoarse scutul, ca toţi să poată vedea blazonul pictat acolo, o sferă de foc ce arunca sclipiri roşii şi galbene pe un fond negru ca noaptea. Îmi curge prin vene sânge de erou.

— Eşti fiul Globului de Foc, spuse Egg.

Atunci îl văzură pentru prima oară pe Ser Glendon zâmbind.

Ser Kyle Motanul îl cercetă atent pe băiat.

— Cum e cu putinţă? Câţi ani ai? Queynton Ball a murit...

— ... înainte să mă nasc eu, îl completă Ser

Glendon, dar în mine trăieşte din nou. Îşi vârî sabia înapoi în teacă. O să vă demonstrez tuturor la Zidurile Albe, când o să-mi revendic oul de dragon.

*

* *

În ziua următoare, profeţia lui Ser Kyle se adeveri. Podul plutitor al lui Ned nu era nici pe departe suficient de mare ca să-i transporte pe toţi cei doritori să traverseze lacul. Lorzii Costayne şi Shawney aveau prioritate, cu suitele lor. Pentru asta era nevoie de mai multe drumuri, şi fiecare dura mai mult de un ceas. Aveau de luptat cu zonele mlăştinoase de la ţărm, de coborât căruţele şi caii, de încărcat şi de descărcat pe celălalt mal al lacului. Cei doi lorzi împotmoliră lucrurile şi mai mult când se luară la harţă pentru întâietate. Shawney era cel mai vârstnic, dar Costayne se considera de obârşie mai nobilă.

Dunk n-avea ce face, decât să aştepte şi să asude.

— Am putea trece primii dacă m-ai lăsa să-mi folosesc cizma, sugeră Egg.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom

face. Lordul Costayne şi Lordul Shawney au fost aici înaintea noastră. Pe lângă asta, sunt lorzi.

Egg se strâmbă.

— Lorzi rebeli.

Dunk coborî spre băiat o privire încruntată:

— Ce vrei să spui?

— Au fost de partea Dragonului Negru. Ei, bine, Lordul Shawney a fost, la fel şi tatăl Lordului Costayne. Aemon şi cu mine obişnuiam să simulăm bătălia pe masa verde a lui Maester Melaquin, cu soldaţi pictaţi şi flamuri în miniatură. Blazonul lui Costayne e împărţit în patru, cu un potir de argint pe fond negru şi cu un trandafir negru pe fond auriu. Stindardul acela era la stânga oştirii lui Daemon. Shawney a fost cu Oţelul înverşunat, la dreapta, şi era cât pe ce să moară din pricina rănilor.

— O poveste veche şi îngropată. Acum sunt aici, nu-i aşa? Aşadar, au plecat genunchiul şi Regele Daeron le-a acordat iertarea.

— Da, dar...

Dunk strânse buzele băiatului între degete.

— Taci din gură.

Egg tăcu.

Nici nu se îndepărtă bine de ţărm ultimul grup de oameni ai lui Shawney, că Lordul şi Lady Smallwood se iviră la debarcader, cu suita lor,

astfel că Dunk şi Egg se văzură iarăşi nevoiţi să aştepte.

Frăţia codrului nu supravieţuise peste noapte, se vedea cu ochiul liber. Ser Glendon stătea de unul singur, ţâfnos şi ursuz. Kyle Motanul socotea că se va face amiază până când aveau să fie lăsaţi să urce pe podul plutitor, aşa că se desprinse din grup, încercând să se insinueze pe lângă Lordul Smallwood, pe care îl cunoştea vag. Ser Maynard îşi petrecea timpul flecărind cu hangiţa.

— Ţine-te departe de omul ăla, îl preveni Dunk pe Egg. Ceva îl nelinişte la Plumm. Se prea poate să fie un cavaler tâlhar.

Avertismentul nu făcu decât să stârnească şi mai mult interesul lui Egg faţă de Ser Maynard.

— N-am mai întâlnit un cavaler tâlhar. Crezi că are de gând să fure oul de dragon?

— Lordul Butterwell va avea grijă ca oul să fie bine păzit, sunt sigur de asta. Dunk se scărpină la muşcăturile de musculiţe de pe gât. Crezi că s-ar putea să-l expună la ospăţ? Mi-ar plăcea să arunc o privire.

— Ţi l-aş arăta pe-al meu, ser, dar e la Castelul Verii.

— Al tău? *Oul tău de dragon?* Dunk îl privi încruntat pe băiat, întrebându-se dacă glumeşte.

De unde a apărut?

— De la un dragon, ser. Mi l-au pus în leagăn.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Nu există dragoni.

— Nu, dar există ouă. Ultimul dragon a lăsat cinci, iar la Piatra Dragonului există mai multe, vechi, dinaintea Dansului. Fraţii mei au şi ei câte unul. Al lui Aerion parcă e făcut din aur şi argint, străbătut de vinişoare de foc. Al meu e alb cu verde, numai vârtejuri.

— Oul tău de dragon? *Mi l-au pus în leagăn.* Dunk era atât de obişnuit cu Egg, încât uneori uita că Aegon era prinţ. *Fireşte că i-au pus un ou de dragon în leagăn.* Ei, bine, vezi să nu te-apuci să pomeneşti de ou când s-ar putea să te audă cineva.

— Nu-s *prost*, ser. Egg coborî glasul: într-o bună zi, dragonii se vor întoarce. Fratele meu, Daeron, a visat asta, iar Regele Aerys a citit-o într-o profeţie. Poate că tocmai din oul meu va ieşi un dragon. Ar fi *minunat.*

— Zici tu?

Dunk avea îndoielile sale. Nu şi Egg.

— Aemon şi cu mine ne imaginam că ouăle noastre vor scoate primele dragoni. Dacă s-ar întâmpla aşa, am putea zbura în văzduh, pe spatele dragonilor, ca primul Aegon şi surorile

sale.

— Da, şi dacă toţi ceilalţi cavaleri din regat ar muri, eu aş fi Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Dacă ouăle alea afurisite sunt atât de preţioase, cum de Lordul Butterwell renunţă la al lui?

— Ca să arate lumii cât e de bogat.

— Aşa o fi. Dunk îşi scărpină din nou gâtul şi aruncă o privire spre Ser Glendon Ball, care strângea chingile de şa, în aşteptarea podului plutitor. *Calul ăla nu-i va fi de folos.* Calul lui Ser Glendon era deşelat, pipernicit şi bătrân. Ce ştii despre tatăl lui? îl întrebă el pe Egg. De ce i s-a spus Globul de Foc?

— Fiindcă avea capul înfierbântat şi părul roşu. Ser Quentyn Ball a fost maestrul de arme al Fortăreţei Roşii. El i-a învăţat pe tatăl şi pe unchii mei să lupte. Şi pe Marii Bastarzi. Aegon i-a promis că-l primeşte în Garda Regelui, aşa că Globul de Foc şi-a obligat soţia să intre în rândul surorilor tăcute, numai că, atunci când s-a eliberat un loc, Regele Aegon era deja mort şi Regele Daeron i l-a oferit lui Ser Willam Wylde, nu lui. Tatăl meu zice că Globul de Foc, la fel ca şi Oţelul înverşunat, l-a convins pe Daemon Blackfyre să revendice coroana şi l-a salvat atunci când Daeron a trimis Garda Regelui să-l

aresteze. Mai târziu, Globul de Foc l-a ucis pe Lordul Lefford, la porţile Lannisportului şi l-a trimis pe Leul Cenuşiu să se ascundă, cu coada între picioare, la Casterly Rock. La traversarea râului Mander, i-a ucis pe fiii Doamnei Penrose, unul după altul. Se spune că l-a cruţat pe cel mai mic, într-un gest de bunăvoinţă faţă de mama sa.

— A fost un gest cavaleresc, se simţi Dunk nevoit să recunoască. Ser Quentyn a murit pe Câmpul Ierbii Roşii?

— Înainte de asta, ser, răspunse Egg. Un arcaş i-a vârât o săgeată în gâtlej în timp ce descăleca lângă un pârâu, să bea apă. Un om oarecare, nimeni nu ştie cine.

— Aceşti oameni oarecare pot fi periculoşi când le căşună să se apuce de ucis lorzi şi eroi. Dunk zări podul plutitor alunecând agale pe lac. Iată-l că vine.

— Înaintează încet. Ne ducem la Zidurile Albe, ser?

— De ce nu? Vreau să văd oul de dragon. Dunk zâmbi. Dacă o să câştig turnirul, vom avea *amândoi* câte un ou de dragon. Egg îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ce-i? De ce te uiţi aşa la mine?

— Ţi-aş putea spune, ser, răspunse băiatul

solemn, dar trebuie să învăţ să-mi ţin gura.

*
* *

Cavalerii rătăcitori au fost aşezaţi la masa de jos, mai aproape de uşi decât de dais.

Zidurile Albe erau o construcţie aproape nouă pentru un castel, înălţată cu doar patruzeci de ani în urmă, de bunicul actualului lord. Oamenii din popor de prin partea locului numeau castelul Casa de Lapte, căci avea zidurile, donjoanele şi turnurile zidite din piatră albă, şlefuită cu măiestrie, scoasă din carierele din Vale şi adusă peste munţi, cu mare cheltuială. În interior, podelele şi coloanele erau din marmură albă ca laptele, cu nervuri aurii, iar grinzile tavanelor erau sculptate din trunchiuri de copaci ai inimii, albe ca osul. Dunk nici nu-şi putea imagina cât costaseră toate astea.

Sala principală nu era, însă, atât de mare precum altele pe care le văzuse. *Măcar am fost primiţi sub acoperiş,* gândi Dunk, ocupându-şi locul pe bancă, între Ser Maynard Plumm şi Kyle Motanul. Deşi neinvitaţi, cei trei fuseseră acceptaţi la ospăţ destul de uşor: refuzul de a-i oferi unui cavaler ospitalitate, în ziua nunţii,

aducea ghinion.

Tânărul Ser Glendon, însă, avusese ceva de furcă.

— Globul de Foc n-a avut niciun fiu, l-a auzit Dunk spunându-i tânărului, în gura mare, pe maestrul de ceremonii al Lordului Butterwell. Flăcăul i-a răspuns aprins şi numele lui Ser Morgan Duskendale a fost pomenit de mai multe ori, dar maestrul de ceremonii rămăsese de neclintit. Când Ser Glendon şi-a atins mânerul săbiei, o duzină de oşteni şi-au făcut apariţia, cu suliţe în mâini şi, preţ de o clipă, părea că totul avea să se lase cu vărsare de sânge. Doar intervenţia unui cavaler vânjos şi bălai pe nume Kirby Pimm a salvat situaţia. Dunk era prea departe ca să audă, dar l-a văzut pe Pimm luându-l pe maestrul de ceremonii pe după umeri şi şoptindu-i ceva la ureche, râzând. Maestrul de ceremonii s-a încruntat şi i-a spus lui Ser Glendon ceva care l-a făcut să se îmbujoreze ca racul. *Arată de parcă ar sta să izbucnească în plâns,* a gândit Dunk, privindu-l. *Sau să omoare pe cineva.* După toate astea, tânărul cavaler a fost, în cele din urmă, primit în sala castelului.

Bietul Egg nu a fost la fel de norocos.

— Sala mare e pentru lorzi şi cavaleri, i-a informat ţanţoş un supraveghetor, când Dunk a

încercat să-l aducă pe băiat înăuntru. Am aşezat mese în curtea interioară pentru scutieri, grăjdari şi oşteni.

Dacă ai avea cea mai vagă idee cine e, l-ai putea aşeza direct pe dais, pe un tron moale. Lui Dunk nu-i prea plăcuse cum arătau ceilalţi scutieri. Câţiva flăcăi aveau vârsta lui Egg, dar majoritatea erau mai mari, luptători căliţi, care, cu multă vreme în urmă, aleseseră să slujească un cavaler în loc să devină ei înşişi cavaleri. *Sau, oare, au avut de ales?* Ca să devii cavaler, nu era de-ajuns să fii viteaz şi priceput la mânuitul armelor. Aveai nevoie de un cal, de-o sabie şi de-o armură şi toate astea erau scumpe.

— Vezi ce vorbeşti, îi spuse Dunk lui Egg, înainte să-l lase în tovărăşia lor. Ăştia sunt oameni maturi, care n-o să fie încântaţi de insolenţa ta. Şezi, mănâncă şi ascultă, poate înveţi câte ceva.

În ceea ce-l privea, Dunk se bucura să fie la adăpost de soarele fierbinte, cu o cupă de vin în faţă şi şansa de a-şi umple burta. Chiar şi un cavaler rătăcitor oboseşte să mestece fiecare îmbucătură câte o jumătate de oră. Acolo, la masa de jos, mâncarea avea să fie mai degrabă simplă decât sofisticată, dar avea să fie din belşug. Pentru Dunk, la masa de jos era destul

de bine.

Dar, vorba bătrânului Ser Arian: mândria ţăranului e ruşinea nobilului mărunt.

— Acesta nu poate fi locul care mi se cuvine, îi spuse Ser Glendon Ball supraveghetorului. Îmbrăcase o haină curată pentru ospăţ, o tunică veche şi frumoasă, cu dantelă aurie la manşete şi la guler şi cu blazonul Casei Ball cusut pe piept, cele trei discuri albe deasupra unui „v” roşu. Ştii cine a fost tatăl meu?

— Un nobil cavaler şi un lord puternic, nu mă îndoiesc, răspunse supraveghetorul, dar acelaşi lucru e valabil şi pentru mulţi alţii de aici. Rogu-te, ia loc sau ia-ţi rămas-bun, ser. Mie mi-e totuna.

În cele din urmă, băiatul se aşeză îmbufnat la masa de jos, alături de ceilalţi. Sala lungă şi albă se umplea, pe măsură ce alţi şi alţi cavaleri se înghesuiau pe bănci. Erau mai mulţi decât anticipase Dunk şi, după toate aparenţele, unii dintre oaspeţi bătuseră cale lungă. El şi Egg nu mai fuseseră în preajma atâtor lorzi şi cavaleri de la Pajiştea Ashford şi n-avea cum să ghicească cine şi-ar mai putea face apariţia. *Ar fi trebuit să rămânem în codru, să dormim sub un copac. Dacă sunt recunoscut...*

Când un servitor aşeză câte o bucată de pâine

neagră pe faţa de masă, înaintea fiecăruia dintre ei, Dunk primi cu recunoştinţă acest prilej de a-şi muta gândul. Tăie bucata de-a lungul, scobi jumătatea de jos, făcându-şi din ea o strachină şi mâncă partea de deasupra. Era veche, dar, în comparaţie cu carnea de vită sărată, părea pufoasă ca o budincă. Cel puţin nu trebuia înmuiată în bere, lapte sau în apă ca să poată fi mestecată.

— Ser Duncan, se pare că atragi privirile, remarcă Ser Maynard Plumm, în timp ce Lordul Vyrwel şi grupul lui defilau pe lângă ei, spre a-şi ocupa locurile de onoare din cel mai înalt punct al sălii. Fetele de pe dais nu-şi pot dezlipi ochii de la tine. Pun rămăşag că n-au mai văzut în viaţa lor un bărbat atât de impunător. Chiar şi aşezat, eşti cu o jumătate de cap mai înalt decât toţi cei prezenţi.

Dunk îşi aplecă umerii. Era obişnuit ca lumea să se holbeze la el, dar asta nu însemna că-i plăcea.

— N-au decât să se uite.

— Ala de colo, de lângă dais, e Bătrânul Taur, zise Ser Maynard. Se spune că-i un bărbat uriaş, dar mi se pare că la el burta e cea mai mare. Tu eşti un gigant pe lângă el.

— Într-adevăr, ser, interveni unul dintre

tovarăşii lor de pe bancă, un bărbat palid şi posomorât, îmbrăcat în gri şi verde. Avea ochii mici şi vicleni, apropiaţi sub sprâncenele subţiri şi arcuite. O barbă neagră şi îngrijită îi încadra gura, ca să compenseze părul împuţinat. Într-o competiţie ca asta, doar statura ar fi de-ajuns ca să devii unul dintre cei mai formidabili concurenţi.

— Auzisem că s-ar putea să vină Bruta din Bracken, zise un altul, aşezat ceva mai departe pe bancă.

— Nu cred să vină, spuse omul în verde şi gri. E un turnir mic, în cinstea nunţii Nobilului Lord. O trântă în curte, care să marcheze trânta din aşternuturi. Nu merită osteneala, pentru unul ca Otho Bracken.

Ser Kyle Motanul luă o gură de vin.

— Aş pune prinsoare că Lordul Butterwell nu intră nici el în arenă. Îşi va susţine campionul din nobila sa lojă aşezată la umbră.

— Atunci o să-şi vadă campionul căzând, se făli Ser Garlan Ball şi, în cele din urmă, o să-mi înmâneze mie oul.

— Ser Garlan e fiul Globului de Foc, îi explică Ser Kyle necunoscutului. Putem avea onoarea să-ţi aflăm numele, ser?

— Ser Uthor Underleaf. Fiul unui om oarecare.

Hainele lui Underleaf erau din postav bun, curate şi îngrijite, dar aveau o croială simplă. Mantia îi era prinsă cu o broşă de argint, în formă de melc. Dacă lancea ţi-e pe măsura limbii, Ser Glendon, s-ar putea să-i dai de furcă până şi voinicului de-aici.

Ser Garlan îi aruncă lui Dunk o privire, în timp ce se turna vinul.

— Dacă ne întâlnim în luptă, o să cadă. Nu-mi pasă cât e de mare.

Dunk urmări un servitor umplându-i cupa cu vin.

— Sunt mai priceput cu sabia decât cu lancea, recunoscu el, şi încă şi mai priceput cu securea de război. Va fi organizată şi o bătălie cavalerească? Statura şi puterea erau un avantaj pentru Dunk într-o bătălie, şi ştia că ar putea să dea tot ce avea mai bun. Duelul era altă socoteală.

— O bătălie cavalerească? La o căsătorie? Ser Kyle părea şocat. Nu s-ar cuveni.

Ser Maynard chicoti.

— Mă tem că e doar duelul, dar, pe lângă oul de dragon, Lordul Butterwell a promis treizeci de dragoni de aur pentru cel care pierde ultima rundă şi zece pentru fiecare dintre cavalerii înfrânţi în penultima.

Zece dragoni. Nu-i chiar aşa de rău. Cu zece dragoni ar putea cumpăra un buiestraş, astfel că Dunk n-ar mai trebui să călărească Tunetul decât în luptă. Cu zece dragoni ar putea cumpăra o armură pentru Egg şi un pavilion demn de un adevărat cavaler, cusut cu însemnele lui Dunk, copacul şi steaua căzătoare. *Zece dragoni ar însemna gâscă friptă şi jambon, plus plăcintă de porumbel.*

— Se oferă şi recompense pentru cei care-şi câştigă rundele, zise Ser Uthor, în timp ce-şi scobea strachina, şi am auzit zvonindu-se că unii pun rămăşaguri. În ceea ce-l priveşte, Lordului Butterwell nu-i place să-şi asume riscuri, dar printre oaspeţii săi sunt unii care pariază din greu.

Nici nu isprăvi de vorbit, că Ambrose Butterwell îşi făcu intrarea, în sunet de trompete dinspre galeria menestrelilor. Dunk se ridică în picioare, alături de ceilalţi, în timp ce Butterwell îşi conduse noua mireasă, braţ la braţ, spre dais, de-a lungul unui covor myrishez cu modele. Fata avea cincisprezece ani, proaspăt îmbobocită, iar nobilul ei soţ avea cincizeci, proaspăt văduv. Ea era rozalie, el cenuşiu. Mantia de mireasă mătura podeaua în urma ei, în valuri de verde, alb şi galben. Arăta atât de călduroasă şi de

greoaie, încât Dunk se întrebă cum de putea s-o poarte. Lordul Butterwell părea şi el înfierbântat şi greoi, cu guşa-i pronunţată şi părul rar şi cânepiu.

Tatăl miresei venea aproape, în urma ei, ţinându-şi de mână fiul cel mic. Lordul Frey de Crossing era un bărbat uscăţiv, în veşminte elegante, albastre şi gri, iar moştenitorul său, un băiat mucos, de patru ani, cu bărbia teşită. Le urmau lorzii Costayne şi Risley, cu nobilele lor soţii, fiice ale Lordului Butterwell, cu prima soţie. După ei, veneau fiicele Lordului Frey, cu soţii lor. Apoi lorzii Gormon Peake, Smallwood şi Shawney, alţi lorzi mai mărunţi şi cavaleri înstăriţi. Printre ei, Dunk îi zări pe John Scripcarul şi pe Alyn Cockshaw. Lordul Alyn părea ameţit de băutură, deşi ospăţul nici nu începuse bine.

Când terminară de defilat cu toţii înspre dais, masa de onoare era la fel de înţesată ca şi băncile. Lordul Butterwell şi mireasa lui se aşezară pe perne moi şi pufoase, pe un tron dublu din stejar poleit cu aur. Ceilalţi se instalară în jilţuri cu braţe migălos sculptate. Pe peretele din spatele lor atârnau de grinzi două flamuri imense: turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe fond negru, şi valurile verzi, albe şi galbene ale Casei Butterwell.

Lordului Frey îi reveni misiunea de a ţine primul toast.

— *În cinstea Regelui!* începu el simplu.

Ser Glendon înălţă cupa deasupra castronului cu apă. Dunk ciocni cu el, cu Ser Uthor şi cu ceilalţi. Băură.

— *În cinstea Lordului Butterwell amabila noastră gazdă!* vesti apoi Frey. Fie ca Tatăl să-i dăruiască viaţă lungă şi mulţi fii.

Băură din nou.

— *Pentru Lady Butterwell, mireasa fecioară, scumpa mea fiică.* Fie ca Mama să-i dea fertilitate. Frey îi zâmbi fetei. Vreau un nepot înainte să se sfârşească anul. Gemeni ar fi încă şi mai bine, aşa că bate bine untul la noapte, draga mea.

Râsetele răsunară lovindu-se de grinzi şi oaspeţii băură încă o dată. Vinul era greu, roşu şi dulce.

Apoi, Lordul Frey spuse:

— Să bem în sănătatea Mâinii Regelui, Brynden Rivers. Fie ca felinarul Babei să-i lumineze calea înţelepciunii. Ridică sus cupa şi bău, împreună cu Lordul Butterwell, cu mireasa şi ceilalţi de pe dais. La masa de jos, Ser Glendon îşi răsturnă cupa, vărsând vinul pe podea.

— Păcat de băutura bună irosită, zise Maynard Plumm.

— Nu beau în cinstea ucigaşilor, zise Ser Glendon. Corbul Sângelui e un vrăjitor şi un bastard.

— Născut bastard, fu de acord Ser Uthor, cu glas blajin, dar tatăl său, regele, l-a recunoscut pe patul de moarte ca fiu legitim. Bău cu nesaţ, la fel cu Ser Maynard şi mulţi alţii din sală. Aproape la fel de mulţi îşi coborâră cupele sau le vărsară, întocmai cum făcuse Ball. Pocalul atârna greu în mâna lui Dunk. *Câţi ochi are Corbul Sângelui? zicea,* ghicitoarea. O *mie şi unul.* Urmară toast după toast, unele propuse de Lordul Frey, unele propuse de alţi meseni. Băură în sănătatea Lordului Tully, vasalul Lordului Butterwell, despre care se zvonea că e bolnav. Băură în memoria vitejilor morţi. *Da,* gândi Dunk, amintindu-şi. *Beau bucuros pentru ei.*

Ser John Scripcarul propuse ultimul toast:

— *În cinstea bravilor mei fraţi!* Ştiu că în seara asta zâmbesc. Dunk nu intenţionase să bea atât de mult, având în vedere turnirul de a doua zi, dar cupele erau umplute după fiecare toast şi descoperi că era însetat.

— Nu refuza niciodată o cupă de vin sau un corn de bere, îi spusese cândva Ser Arian. S-ar

putea să treacă un an până mai vezi altul.

Ar fi fost o lipsă de respect să nu beau în cinstea mirelui şi a miresei, îşi spuse Dunk, *şi periculos să nu beau în cinstea Regelui şi a Mâinii sale, cu atâţia străini în preajmă.* Din fericire, toastul Scripcarului fu ultimul. Lordul Butterwell se ridică greoi să le mulţumească pentru prezenţă şi să promită un turnir frumos a doua zi dimineaţă.

— Să-nceapă ospăţul!

La masa de pe dais se servi purcel de lapte, un păun fript în penajul său, o ştiucă uriaşă acoperită cu o crustă de migdale zdrobite. Nici-o bucăţică din toate acestea nu ajunse la masa de jos. În loc de purcel, primiră porc în saramură, înmuiat în lapte de migdale şi plăcut condimentat. În loc de păun, mâncară claponi, bine rumeniţi, umpluţi cu ceapă, ierburi, ciuperci şi castane prăjite. În loc de ştiucă, mâncară bucăţi de cod alb şi pufos, în aluat, cu un fel de sos maro, delicios, pe care Dunk nu-l dibui exact. În plus, fură serviţi cu terci de mazăre, napi cu unt, morcovi stropiţi cu miere şi brânză albă, fermentată, care mirosea la fel de puternic ca Bennis Scutul Brun. Dunk mâncă bine, dar în tot acest timp se întrebă ce primea Egg în curte. Ca să se asigure, strecură o jumătate de clapon în

buzunarul mantiei, cu câteva bucăţi de pâine şi puţină brânză puturoasă.

În timp ce mâncau, aerul răsuna de sunetele vioaie de fluier şi scripcă şi discuţia reveni la turnirul de a doua zi.

— Ser Franklyn e bine privit de-a lungul Furcii Verzi, zise Uthor Underleaf, care părea să-i cunoască bine pe aceşti eroi locali. E cel de colo, de pe dais, unchiul miresei. Lucas Nayland a venit de la Mlaştina Cotoroanţei; nu trebuie nesocotit. Nici Ser Mortimer Boggs, de la Capul Ghearei Sfărâmate. Altminteri, ăsta ar fi un turnir al cavalerilor de casă şi al eroilor mărunţi. Kirby Pimm şi Galtry cel Verde sunt cei mai buni dintre aceştia, dar niciunul nu se poate pune cu Tom Heddle cel Negru, ginerele Lordului Butterwell. Ticălos individ! A câştigat mâna fiicei celei mari a lordului, omorându-i pe trei dintre peţitori, aşa se spune, şi o dată l-a doborât de pe cal pe Lordul de Casterly Rock.

— Ce? Pe tânărul Lord Tybolt? se miră Ser Maynard.

— Nu, pe bătrânul Leu Cenuşiu, cel care a murit în timpul primăverii.

Aşa se vorbea despre cei care pieriseră în vremea Marii Molime a Primăverii. *A murit în timpul primăverii.* Zeci de mii muriseră în timpul

primăverii, printre care un rege şi doi tineri prinţi.

— Nu-l nesocoti pe Ser Buford Bulwer, zise Kyle Motanul. Bătrânul Taur a ucis patruzeci de oameni pe Câmpul Ierbii Roşii.

— Şi numărul lor sporeşte cu fiecare an, remarcă ironic Ser Maynard. Vremea lui Bulwer a apus. Uită-te la el. Trecut de şaizeci de ani, moale şi gras, cu ochiul drept aproape orb.

— Nu vă osteniţi să căutaţi campionul, se auzi un glas din spatele lui Dunk. Sunt aici, domnilor. Delectaţi-vă ochii!

Dunk se întoarse şi zări statura impunătoare a lui Ser John Scripcarul deasupra lui, cu umbra unui zâmbet fluturând pe buze. Tunica-i albă avea mâneci largi, căptuşite cu satin roşu, atât de lungi încât vârfurile lor atârnau până mai jos de genunchi. Peste piept îi şerpuia un lanţ greu de argint, împodobit cu un imens ametist negru, aidoma ochilor lui. *Lanţul ăla valorează cât tot avutul meu,* gândi Dunk.

Vinul îmbujorase obrajii lui Ser Glendon şi îi inflamase coşurile.

— Cine eşti tu, să te grozăveşti aşa?

— Mi se spune John Scripcarul.

— Eşti muzicant sau luptător?

— Se face că pot cânta un cântec dulce şi cu

lancea, şi cu arcuşul. Orice nuntă are nevoie de un cântăreţ şi orice turnir de un cavaler misterios. Îmi permiteţi să stau cu voi? Butterwell a fost destul de bun să mă aşeze pe dais, dar prefer compania cavalerilor rătăcitori ca mine, în locul doamnelor grase şi rozalii şi al boşorogilor. Scripcarul îl bătu pe Dunk pe umăr. Fii bun, Ser Duncan, şi dă-te mai încolo.

Dunk se dădu mai încolo.

— Ai venit prea târziu pentru mâncare, ser.

— Nu contează. Ştiu unde sunt bucătăriile lui Butterwell. Sper c-a mai rămas nişte vin.

Scripcarul mirosea a portocale şi a lămâi verzi, cu izul unei ciudate mirodenii răsăritene. Nucşoară, poate. Dunk nu-şi putea da seama. Ce ştia el despre nucşoară?

— E necuviincios cum te făleşti, îi spuse Scripcarului Ser Glendon.

— Zău? Atunci trebuie să-ţi cer iertare, ser. N-aş vrea nici în ruptul capului să-l ofensez pe vreun fiu al Globului de Foc.

Tânărul fu luat pe nepregătite.

— Ştii cine sunt?

— Fiul tatălui tău, nădăjduiesc.

— Priviţi, zise Ser Kyle Motanul. Plăcinta de nuntă.

Şase ajutoare de bucătar o împingeau prin uşi,

pe un imens car cu roţi. Plăcinta era rumenă, crocantă şi uriaşă, iar din interiorul ei se auzeau zgomote: ţipete, cârâieli şi bufnituri. Lordul şi Lady Butterwell coborâră de pe dais, s-o întâmpine, cu sabia în mână. Când o tăiară, cincizeci de păsări ţâşniră afară şi începură să zboare prin sală. La alte ospeţe de nuntă la care participase Dunk, plăcintele fuseseră umplute cu porumbei sau cu păsări cântătoare, dar înăuntrul acestora erau gaiţe albastre şi ciocârlani, porumbei şi guguştiuci, ciocârlii, vrăbii mici şi brune şi un papagal mare şi roşu.

— Douăzeci şi unu de soiuri de păsări, zise Ser Kyle.

— Douăzeci şi unu de feluri de găinaţ, punctă Ser Maynard.

— N-ai pic de suflet pentru poezie, ser.

— Ai găinaţ pe umăr.

— Aşa se umple o plăcintă! pufni Ser Kyle, curăţându-şi tunica. Plăcinta e căsnicia, şi o căsnicie adevărată are tot felul de lucruri: bucurie şi necaz, durere şi plăcere, dragoste şi dorinţă şi fidelitate. Aşa că e nimerit să fie păsări de multe feluri. Nimeni nu ştie ce-i va aduce o nouă soţie.

— Gaura dintre picioare, zise Plumm, sau care să fie rostul?

Dunk se retrase de la masă.

— Am nevoie de o gură de aer. La drept vorbind, el avea nevoie să se uşureze, dar, într-o asemenea companie, era mai politicos să vorbească despre aer. Vă rog să mă scuzaţi.

— Întoarce-te repede, ser, zise Scripcarul. Mai urmează jonglerii şi n-ai vrea să pierzi ritualul nupţial.

Afară, vântul nopţii îl plesni pe Dunk ca limba unei fiare uriaşe. Pământul bătătorit al curţii părea să i se mişte sub picioare... sau poate el se clătina.

Arena fusese amenajată în mijlocul curţii exterioare. O tribună de lemn pe trei rânduri fusese ridicată la poalele zidurilor, ca Lordul Butterwell şi oaspeţii lui de viţă nobilă să poată sta la umbră, pe pernele lor moi. La ambele capete ale terenului de turnir se aflau corturi, unde cavalerii să-şi poată îmbrăca armurile, cu stelaje încărcate de lănci aşteptându-i. Când vântul flutură flamurile, preţ de o clipă, Dunk simţi mirosul de var pe bariera despărţitoare. Porni în căutarea curţii interioare. Trebuia să-l găsească pe Egg şi să-l trimită la maestrul competiţiei, ca să-l înscrie în turnir. Asta era treabă de scutier.

Însă castelul îi era străin şi, cumva, Dunk se

rătăci. Se pomeni în faţa adăposturilor pentru câini, unde dulăii de vânătoare îl adulmecară şi începură să latre şi să urle. *Vor să-mi sfâşie beregata,* gândi el, *sau poate vor claponul pe care-l am în mantie.* Făcu, aşadar, cale întoarsă, pe lângă templul septim. O femeie trecu în goană pe lângă el, sufocându-se de râs, în timp ce un cavaler pleşuv se căznea s-o ajungă din urmă. Bărbatul cădea întruna, până când, în cele din urmă, femeia fu nevoită să se întoarcă şi să-l ajute să se ridice. *Ar trebui să mă strecor în templu şi să mă rog la Cei Şapte ca acel cavaler să fie primul meu adversar,* gândi Dunk, dar asta ar fi fost o impietate. *Ce-mi trebuie mie cu adevărat e o privată, nu o rugăciune.* În apropiere erau nişte tufişuri, lângă un şir de trepte de piatră. *Bune şi astea.* Se duse pe bâjbâite în spatele lor şi îşi desfăcu pantalonii. Băşica stătea să-i explodeze. Urina se revărsa la nesfârşit.

Undeva deasupra, o uşă se deschise. Dunk auzi sunet de paşi pe scări, scrâşnet de cizme pe piatră...

— ...ospăţ de cerşetori ne-ai aşternut. Fără Oţelul înverşunat...

— Să nu mai aud de Oţelul înverşunat, zise apăsat un glas cunoscut. Nu te poţi încrede în

niciun bastard, nici măcar în el. Câteva victorii o să-l aducă peste apă cât ai clipi.

Lordul Peake. Dunk îşi ţinu răsuflarea... şi urina.

— E mai uşor să vorbeşti despre victorii decât să le obţii. Cel care vorbea acum avea o voce mai groasă decât Peake, hodorogită, cu inflexiuni furioase. Bătrânul Papă-Lapte se aştepta să-i aparţină băiatului şi la fel se vor aştepta şi toţi ceilalţi. Vorbele meşteşugite şi farmecul nu pot înlocui asta.

— Dar un dragon, da. Prinţul susţine că din ou va ieşi un dragon. A visat asta, întocmai cum cândva şi-a visat fraţii morţi. Un dragon viu ne va aduce toate săbiile pe care le vrem.

— Un dragon e una, un vis e alta. Te asigur, Corbul Sângelui nu visează. Avem nevoie de un luptător, nu de un visător. Seamănă băiatul cu tatăl lui?

— Tu fă-ţi numai partea, aşa cum ai promis, şi lasă-mă pe mine să mă frământ cu asta. Odată ce ne alegem cu aurul lui Butterwell şi cu săbiile Casei Frey, Harrenhalul ne va urma, apoi Casa Bracken. Otho ştie că nu poate spera să reziste...

Glasurile se estompau, pe măsură ce vorbitorii se îndepărtau. Şuvoiul lui Dunk îşi reluă cursul. Când termină, îşi scutură mădularul şi îşi legă

pantalonii.

— Dacă seamănă cu tatăl său, murmură el. *Despre cine vorbeau? Despre fiul Globului de Foc?* Când ieşi de sub scări, cei doi lorzi erau deja departe, traversând curtea. Îi veni să strige după ei, să-i facă să-şi arate feţele, dar se răzgândi. Era singur şi neînarmat şi, în plus, pe jumătate beat. *Poate nu doar pe jumătate.* Rămase acolo un moment, încruntându-se, după care porni cu paşi mari înapoi spre sala ospăţului.

Înăuntru, se servise deja ultimul fel şi începuseră momentele vesele. Una dintre fiicele Lordului Frey cânta foarte prost, la harpa mare, „Două inimi ce bat ca una”. Câţiva jongleri îşi aruncară o vreme torţe aprinse unul altuia şi nişte saltimbanci se rostogoliră în aer. Nepotul Lordului Frey începu să cânte „Ursul şi frumoasa fecioară”, iar Ser Kirby Pimm bătea ritmul pe masă, cu o lingură de lemn. Alţii i se alăturară, până când întreaga sală răcnea: „ *Un urs! Un Urs! Negru şi brun şi acoperit de păr!* Lordul Caswell îşi pierdu cunoştinţa la masă, cu faţa într-o baltă de vin, iar Lady Vyrwel începu să plângă, dar nimeni nu era prea sigur care era pricina supărării ei.

În tot acest timp, vinul continua să curgă.

Vinurile roşii, grele, de Arbor lăsară loc vinurilor vechi din partea locului sau, cel puţin, aşa spunea Scripcarul. La drept vorbind, Dunk nu le putea deosebi. Era la masă şi vin cu mirodenii, aşa că trebui să încerce o cupă şi din acesta. *Ar putea să treacă un an până când o să mai beau altul. Ceilalţi cavaleri rătăcitori, cu toţii băieţi subţiri, începură să discute despre femeile pe care le cunoscuseră.* Dunk se pomeni întrebându-se unde era Tanselle în seara aceea. *Ştia* unde era Lady Rohanne – în pat, la Castelul Şanţul Rece, cu bătrânul Ser Eustace alături, sforăind prin mustaţă –, aşa că încercă să nu se gândească la ea. *Oare ele se gândesc vreodată la mine?* se întrebă el.

Meditaţiile melancolice îi fură întrerupte brutal când o trupă de pitici vopsiţi ţâşni din burta unui porc de lemn, fugărindu-l pe bufonul Lordului Butterwell printre mese şi cotonogindu-l cu băşici umflate de porc, care scoteau zgomote groteşti la fiecare lovitură. Era cel mai hazliu lucru pe care-l văzuse Dunk de atâţia ani şi râse împreună cu ceilalţi. Fiul Lordului Frey fu atât de captivat de bufoneriile lor, încât li se alătură, burduşind oaspeţii cu o băşică împrumutată de la un pitic. Copilul avea cel mai sâcâitor râs pe care-l auzise Dunk vreodată, un sughiţ subţire,

piţigăiat, de-i venea să-i dea o mamă de bătaie sau să-l arunce într-o fântână. *Dacă mă loveşte cu băşica aia, s-ar putea s-o fac.*

— Ăsta-i băiatul care-a provocat căsătoria asta, spuse Ser Maynard, când ştrengarul cu bărbia teşită trecu ţipând pe lângă ei.

— Cum aşa? Scripcarul ridică o cupă goală şi un servitor care trecea i-o umplu cu vin.

Ser Maynard aruncă o privire către dais, unde mireasa îi vâra cireşe în gură soţului ei.

— Nobilul Lord n-o să fie primul care gustă din trufanda. Se spune că miresei lui i-a luat fecioria un ajutor de bucătar, la Gemeni. Se furişa jos, în bucătărie, să-l întâlnească. Din nefericire, într-o noapte, frăţiorul ăla al ei s-a strecurat după ea. Când i-a văzut unul peste altul, a scos un ţipăt. Bucătarii şi străjerii au năvălit şi i-au găsit pe domniţă şi pe servitor împreunându-se pe planşeta de marmură unde bucătarul întindea aluatul, despuiaţi amândoi ca-n ziua în care s-au născut şi plini de făină, din cap până-n picioare.

Nu poate fi adevărat, gândi Dunk. Lordul Butterwell avea pământuri întinse şi ulcele întregi de aur galben. De ce s-ar însura cu o fată care fusese pângărită de un băiat de la bucătărie şi ar renunţa la oul de dragon, în cinstea acestei uniuni? Casa Frey de la Crossing nu era mai

nobilă decât Casa Butterwell. Aveau un pod, în loc de vite, asta era singura diferenţă. *Lorzi. Cine să-i înţeleagă?* Dunk mâncă nişte nuci şi cugetă la cele auzite mai devreme, în timp ce se uşura. *Dunk cherchelitul, ce crezi c-ai auzit?* Mai bău o cupă de vin cu mirodenii, dacă tot fusese atât de bună prima. Apoi îşi aşeză capul peste braţele încrucişate şi închise ochii, doar pentru o clipă, ca să-i ferească de fum.

*

* *

Când îi deschise, jumătate din nuntaşi erau în picioare şi strigau:

— În pat! În pat! Făceau aşa o hărmălaie, încât îl treziră pe Dunk dintr-un vis plăcut cu Tanselle Lungana şi Văduva Roşie. În pat! În pat! răsunau strigătele.

Dunk se ridică şi se frecă la ochi.

Ser Franklyn Frey ţinea mireasa în braţe şi o cobora de pe dais, asaltat din toate părţile de bărbaţi şi de băieţi. Doamnele de la masa de onoare îl înconjuraseră pe Lordul Butterwell. Lady Vyrwel îşi revenise din starea de tristeţe şi încerca să-l tragă pe Nobilul Lord de pe scaun, în timp ce una dintre fiicele sale îi dezlega ghetele

şi o altă femeie din Casa Frey îi scotea tunica. Butterwell se zbătea fără succes şi râdea. Era beat, după câte observă Dunk, iar Ser Franklyn era şi mai şi... atât de beat, încât a fost cât pe ce să scape mireasa. Nici nu apucă Dunk să se dumirească de-a binelea, că John Scripcarul îl şi trase în picioare:

— Aici! strigă el. S-o ducă uriaşul!

Până să se dezmeticească, Dunk se pomeni urcând o scară spre un turn, cu mireasa zvârcolindu-se în braţele lui. Nu ştia cum de reuşea să se ţină pe picioare. Fata nu stătea o clipă locului şi erau înconjuraţi din toate părţile de bărbaţi care făceau glume deocheate despre cum ar trebui dată prin făină şi frământată bine, în timp ce-i smulgeau hainele. Piticii erau şi ei prin preajmă. Mişunau pe lângă picioarele lui Dunk, ţipând şi râzând şi lovindu-l peste gambe cu băşicile de porc. Se străduia din răsputeri să nu se împiedice şi să nu cadă peste ei.

Dunk n-avea habar unde era de găsit dormitorul Lordului Butterwell, dar ceilalţi îl împinseră şi-l înghiontiră până când ajunse acolo, cu mireasa chicotind, îmbujorată şi aproape goală, mai purtând doar ciorapul de pe piciorul stâng, care supravieţuise cumva urcuşului. Dunk era şi el stacojiu la faţă, şi nu din

pricina efortului. Aţâţarea lui trupească ar fi fost vizibilă dacă cineva s-ar fi uitat, dar, din fericire, toţi ochii erau îndreptaţi spre mireasă. Lady Butterwell nu semăna defel cu Tanselle, dar cu o femeie zvârcolindu-i-se, în braţe, Dunk începuse să se gândească la cealaltă. *Tanselle Lungana, aşa i se zicea, dar pentru mine nu era prea înaltă.* Se întrebă dacă avea s-o regăsească vreodată. În unele nopţi, îi trecuse prin minte că Tanselle n-a fost decât un vis. *Nu, idiotule, visul a fost că te place.*

Dormitorul Lordului Butterwell se dovedi mare şi somptuos, odată ce-l găsi. Covoare din Myr acopereau podelele, zeci de lumânări parfumate ardeau în toate ungherele, iar lângă uşă se afla o armură incrustată cu aur şi cu pietre preţioase. Camera avea chiar şi o privată proprie, plasată într-o mică nişă de piatră, în zidul exterior.

Când, în cele din urmă, Dunk o aruncă pe mireasă pe patul nupţial, un pitic sări lângă ea şi o apucă de un sân, s-o dezmierde niţel. Fata scoase un scâncet, bărbaţii izbucniră în hohote de râs, iar Dunk îl înhăţă pe pitic de guler şi-l trase de lângă mireasă, în timp ce ea dădea din picioare. Îl ducea pe omuleţ spre uşă, să-l azvârle afară, când văzu oul de dragon.

Lordul Butterwell îl aşezase pe o pernă de

catifea neagră, pe un soclu de marmură. Era mult mai mare decât un ou de găină, deşi nu atât de mare cum îşi imaginase. Suprafaţa oului era acoperită de solzi roşii, delicaţi, ce străluceau ca nestematele în lumina lămpii şi a lumânărilor. Dunk lăsă jos piticul şi ridică oul, doar să-l atingă o clipă. Era mai greu decât se aşteptase. *Ai putea zdrobi cu el capul unui om, fără să-i crapi măcar coaja.* Solzii era netezi la atingere, iar roşul lor viu, intens, parcă scânteie atunci când Dunk răsuci oul în mâini. *Sânge şi foc,* gândi el, dar avea şi picăţele aurii şi arabescuri negre ca noaptea.

— Hei, tu! Ce faci acolo, ser? Un cavaler pe care nu-l cunoştea îl privea fioros, un bărbat impunător, cu o barbă neagră ca tăciunele şi furuncule pe faţă, al cărui glas îl făcu să clipească; un glas pătrunzător, îngroşat de mânie. *El a fost împreună cu Peake,* îşi dădu seama, când bărbatul spuse: „Lasă-l jos. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai ţine degetele unsuroase departe de comorile Nobilului Lord. Altfel, jur pe Cei Şapte, ai să-ţi doreşti s-o fi făcut”.

Cavalerul nu era nici pe departe la fel de beat ca Dunk, aşa că, înţelept, a părut să-i dea ascultare. Aşeză oul înapoi pe pernă, cu mare grijă şi îşi şterse degetele de mânecă.

— N-am vrut să fac nimic rău, ser. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* După care îşi croi drum pe lângă bărbatul cu barba neagră şi apoi, pe uşă afară.

Pe casa scărilor se auzea gălăgie, strigăte vesele şi râsete feciorelnice. Femeile îl aduceau pe Lordul Butterwell la mireasa lui. Dunk n-avea niciun chef să dea nas în nas cu ei, aşa că urcă, în loc să coboare, şi se pomeni pe acoperişul turnului, sub cerul înstelat, înconjurat de sclipirea palidă a castelului în lumina lunii.

Se simţea ameţit de la vin, aşa că se sprijini de parapet. *Oare o să-mi fie rău?* De ce atinsese oul de dragon? Îşi aminti spectacolul de marionete al lui Tanselle şi dragonul de lemn care provocase toate necazurile acolo, la Ashford. Amintirea îi stârni un sentiment de vinovăţie, aşa cum se întâmpla întotdeauna. *Trei oameni de ispravă morţi, ca să salvezi piciorul unui cavaler rătăcitor.* N-avea nici-o noimă şi n-avusese niciodată. *Învaţă-ţi lecţia, nătărăule! Nu-i de nasul tău să umbli cu dragoni sau cu ouăle lor.*

— Arată aproape de parcă ar fi din zăpadă.

Dunk se întoarse. John Scripcarul stătea în spatele lui, zâmbind în veşmintele-i de mătase şi brocart.

— Ce să fie din zăpadă?

— Castelul. Toată piatra aia albă, în lumina lunii. Ai fost vreodată la nord de Gât, Ser Duncan? Am auzit că acolo ninge chiar şi vara. Ai văzut vreodată Zidul?

— Nu, lordul meu. *De ce vorbeşte despre Zid?* Acolo mergem Egg şi cu mine. În nord, la Winterfell.

— Mi-ar plăcea să vă pot însoţi. Aţi putea să-mi arătaţi calea.

— Calea? Dunk se încruntă. E drept înainte pe drumul regelui. Dacă nu te abaţi din drum şi mergi întruna spre nord, n-ai cum să-l ratezi.

Scripcarul râse.

— Bănuiesc că nu... deşi te-ar surprinde ce pot unii să rateze. Se duse lângă parapet şi privi peste castel. Se spune că nordicii ăştia sunt un neam sălbatic şi că pădurile lor sunt pline de lupi.

— Lordul meu? De ce-ai urcat aici?

— Mă căuta Alyn şi n-am vrut să mă găsească. Alyn devine obositor când bea. Te-am văzut strecurându-te din acel dormitor al ororilor şi m-am furişat după tine. Am băut prea mult, recunosc, dar nu destul ca să fac faţă unui Butterwell despuiat. Îi oferi lui Dunk un zâmbet enigmatic. Te-am visat, Ser Duncan. Înainte chiar de a te întâlni. Când te-am văzut pe drum,

ţi-am recunoscut chipul imediat. Era ca şi cum am fi fost vechi prieteni.

Dunk fu atunci străbătut de cele mai stranii sentimente, de parcă mai trăise toate acestea o dată. *Te-am visat, aşa a spus. Visul meu nu e ca al tău, Ser Duncan. Al meu e adevărat.*

— M-ai visat? întrebă el, cu glasul îngroşat de vin. Ce fel de vis?

— Păi, răspunse Scripcarul, am visat că erai în alb din cap până-n picioare, cu o mantie lungă atârnându-ţi de pe umerii largi. Erai o Sabie Albă, ser, un Frate Jurat al Gărzii Regelui, cel mai măreţ cavaler din Cele Şapte Regate, şi nu aveai alt scop în viaţă decât să-l păzeşti, să-l slujeşti şi să-l mulţumeşti pe rege. Aşeză o mână pe umărul lui Dunk: ai visat şi tu acelaşi vis, ştiu că e aşa.

Visase, era adevărat. *Prima dată când bătrânul m-a lăsat să-i ţin în mână sabia.*

— Orice băiat visează să slujească în Garda Regelui.

— Însă doar şapte ajung să poarte mantia albă. Ţi-ar plăcea să fii unul dintre ei?

— Eu?

Dunk a dat brusc la o parte mâna lordului care începuse să-i frământe umărul. S-ar putea. Sau nu. Cavalerii Gărzii Regelui erau numiţi pe viaţă

şi jurau să nu se căsătorească şi să nu deţină pământuri. *Poate că într-o bună zi am s-o regăsesc pe Tanselle. De ce n-aş avea şi eu o soţie şi fii?* Nu contează ce visez eu. Doar un rege poate să facă o asemenea numire, adăugă Dunk.

— Presupun, atunci, că voi fi nevoit să iau tronul. Aş prefera să te învăţ să cânţi la scripcă.

— Eşti beat. *Râde ciob de oală spartă.*

— Minunat de beat. Vinul face totul posibil, Ser Duncan. Cred că ai arăta ca un zeu în veşminte albe, dar dacă această culoare nu-ţi e pe plac, ai prefera, poate, să fii lord?

Dunk îi râse în nas:

— Nu. Mai repede mi-ar creşte aripi mari şi albastre şi aş zbura. E la fel de posibil.

— Acum râzi de mine. Un adevărat cavaler nu-şi ia niciodată regele în batjocură. Scripcarul părea jignit. Sper că vei da mai multă crezare vorbelor mele când vei vedea dragonul ieşind din ou.

— O să iasă un dragon din ou? Un dragon mare? Unde? Aici?

— Am visat asta. Acest castel alb, pe tine, un dragon ţâşnind dintr-un ou. Am visat totul, întocmai cum i-am visat odinioară pe fraţii mei zăcând morţi. Ei aveau doisprezece ani, iar eu

doar şapte, aşa că râdeau de mine. Şi au murit. Acum am douăzeci şi doi şi mă încred în visele mele.

Dunk îşi amintea de un alt turnir, îşi amintea cum se plimbase prin ploile blânde de primăvară, cu un alt prinţişor. *Te-am visat pe tine şi un dragon mort,* i-a spus Daeron, fratele lui Egg. *O fiară uriaşă, imensă, cu aripi atât de mari, încât puteau acoperi dumbrava asta. A căzut peste tine, dar tu erai viu şi dragonul era mort.* Şi aşa a şi fost, bietul Baelor. Visele erau un teren alunecos.

— Cum spui, lordul meu, îi răspunse el Scripcarului. Am să te rog să mă scuzi.

— Unde te duci, ser?

— În patul meu, să dorm. Sunt beat ca un câine.

— Fii câinele meu, ser. Noaptea are atâtea de oferit! Putem să urlăm împreună şi să trezim chiar zeii.

— Ce vrei de la mine?

— Sabia ta. Te-aş face omul meu şi te-aş ridica foarte sus. Visele mele nu mint, Ser Duncan. Vei avea o mantie albă, iar eu trebuie să am oul de dragon. Trebuie! Visele mi-au arătat-o desluşit. Poate că din ou va ieşi un dragon sau poate...

În spatele lor, uşa se dădu în lături cu putere.

— Iată-l aici, stăpâne.

Doi oşteni păşiră pe acoperiş. Lordul Gammon Peake era chiar în spatele lor.

— Gormy, zise cu glas tărăgănat Scripcarul. Păi, ce faci în camera mea, lordul meu?

— Suntem pe acoperiş, ser, şi ai băut prea mult vin. La un semn hotărât al Lordului Gormon Peake, cei doi oşteni înaintară. Îngăduie-ne să te ajutăm să ajungi în pat. Mâine te duelezi, nu uita, rogu-te. Kirby Pimm se poate dovedi un adversar periculos.

— Sperasem să mă duelez cu bunul Ser Duncan, aici de faţă.

Peake îi aruncă lui Dunk o privire ostilă.

— Mai târziu, poate. Pentru prima ta rundă, l-ai tras la sorţi pe Ser Kirby Pumm.

— Atunci Pimm trebuie să cadă! Toţi trebuie să cadă! Cavalerul misterios triumfă în faţa tuturor adversarilor şi calea îi e presărată cu minuni. Un oştean îl luă pe Scripcar de braţ. Ser Duncan, se pare că trebuie să ne despărţim! strigă cavalerul, în timp ce cobora, ajutat, scările. Doar Lordul Gormon rămase pe acoperiş cu Dunk.

— Cavaler rătăcitor, mârâi el, nu te-a învăţat mama ta să nu-ţi vâri niciodată mâna în gura unui dragon?

— Nu mi-am cunoscut mama, lordul meu.

— Asta ar fi o explicaţie. Ce ţi-a promis?

— Un titlu de lord. O mantie albă. Aripi mari şi albastre.

— Uite ce-ţi promit eu: trei picioare de oţel rece prin burtă, dacă scoţi o vorbă despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dunk îşi scutură capul, să-şi limpezească minţile. Nu părea să ajute la nimic. Se apleca până la pământ şi vomită, împroşcând cizmele lui Peake. Lordul înjură.

— Cavaleri rătăcitori! exclamă el cu dezgust. N-aveţi ce căuta aici. Niciun cavaler adevărat n-ar fi atât de mitocan, încât să-şi facă apariţia neinvitat, dar voi, fiinţe ale codrului...

— Nu suntem doriţi nicăieri şi apărem peste tot, lordul meu.

Vinul îi dăduse curaj lui Dunk, altfel ar fi tăcut. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Încearcă să nu uiţi ce ţi-am spus. Altfel o să-ţi meargă rău.

Lordul Peake îşi scutură voma de pe cizmă. Apoi se făcu nevăzut. Dunk se sprijini din nou de parapet. Se întreba cine era mai nebun, Lordul Gormon sau Scripcarul.

Când, în cele din urmă, ajunse înapoi în sala mare, dintre tovarăşii lui mai rămăsese doar Maynard Plumm.

— Avea vreo urmă de făină pe ea când i-ai scos lenjeria? vru el să ştie.

Dunk clătină din cap, îşi mai turnă o cupă de vin, îl gustă şi hotărî că băuse destul.

*

* *

Administratorii lui Butterwell pregătiseră camere în donjon pentru lorzi şi doamne şi paturi în cazarmă pentru suitele lor. Ceilalţi oaspeţi avuseseră de ales între un pat de paie în beci şi o bucată de teren sub zidurile dinspre răsărit, unde să-şi ridice pavilioanele. Cortul modest din pânză de vele pe care Dunk îl cumpărase la Septul de Piatră era departe de a aduce a pavilion, dar îl ferea de ploaie şi de soare. Câţiva dintre vecinii lui erau încă treji. Pereţii de mătase ai pavilioanelor lor străluceau în noapte ca nişte lămpaşe colorate. Din interiorul unui astfel de pavilion albastru, pictat cu floarea-soarelui, se auzeau râsete, iar dinăuntrul unuia în dungi albe şi violet, sunete de amor. Egg montase cortul lor ceva mai departe de celelalte. Maester şi cei doi cai erau priponiţi în apropiere, iar armele şi armura lui Dunk erau ordonat stivuite lângă zidul castelului. Când se strecură în cort, îşi găsi

scutierul aşezat cu picioarele încrucişate lângă o lumânare, cu ţeasta iţindu-se strălucitoare din spatele unei cărţi.

— Poţi să orbeşti, dacă citeşti la lumânare.

Cititul rămânea o taină pentru Dunk, deşi flăcăul încercase să-l înveţe.

— Am nevoie de lumânare ca să văd cuvintele, ser.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Ce carte-i aia? Dunk văzu pe pagină o mulţime de culori vii, mici scuturi pictate, ascunse printre litere.

— Un armorial, ser.

— Îl cauţi pe Scripcar? N-ai să-l găseşti. Cavalerii rătăcitori nu sunt trecuţi în cărţile alea, numai lorzii şi campionii.

— Nu pe el îl căutam. Am văzut un alt blazon în curte... Lordul Sunderland este aici, ser. Poartă ca însemne trei capete palide de femeie, pe un fond cu valuri verzi şi albastre.

— Un om de pe Surori? Zău?

Cele Trei Surori erau insulele din Golful Muşcăturii. Dunk îl auzise pe septon zicând că insulele erau o cloacă unde domneau păcatul şi avariţia. Sisterton era cel mai cunoscut cuib al contrabandiştilor din tot Westerosul.

— A bătut cale lungă, adăugă Dunk. Pesemne e rudă cu noua mireasă a lui Butterwell.

— Nu este, ser.

— Atunci a venit pentru ospăţ. Se mănâncă peşte pe Trei Surori, nu-i aşa? Omul se mai satură de peşte. Ai primit destul de mâncare? Ţi-am adus o jumătate de clapon şi nişte brânză. Dunk scotoci în buzunarul mantiei.

— Ne-au dat coaste, ser. Egg stătea cu nasul aproape lipit de carte. Lordul Sunderland a luptat pentru Dragonul Negru, ser.

— Ca bătrânul Ser Eustace? N-a fost aşa de rău, nu?

— Nu, ser, răspunse Egg, dar...

— Am văzut oul de dragon. Dunk puse mâncarea deoparte, lângă pâinea lor tare şi carnea de vită sărată. Era roşu, aproape în întregime. Corbul Sângelui are şi el un ou de dragon?

Egg coborî cartea.

— De ce-ar avea? E de obârşie joasă.

— De obârşie păcătoasă, nu joasă. Corbul Sângelui se născuse dintr-o relaţie nepotrivită, dar era nobil prin ambii părinţi. Dunk era gata să-i spună lui Egg despre cele auzite din întâmplare, când îi observă faţa. Ce-ai păţit la buză?

— O încăierare, ser.

— Lasă-mă să văd.

— Am sângerat doar un pic. Am tamponat-o cu

nişte vin.

— Cu cine te-ai bătut?

— Cu nişte scutieri. Ziceau...

— Lasă ce ziceau. Ce ţi-am spus eu?

— Să-mi ţin gura şi să nu intru în belea. Băiatul îşi atinse buza spartă. Dar l-au făcut pe tata fratricid.

Aşa şi este, băiete, deşi nu cred c-a făcut-o înadins. Dunk îi spusese lui Egg de zeci de ori să nu pună la inimă asemenea vorbe. *Tu ştii adevărul. Asta să-ţi fie de-ajuns.* Mai auziseră asemenea discuţii, în crame şi cârciumi sordide sau în jurul focurilor, în păduri. Tot regatul ştia cum fusese doborât Baelor Sfarmă-Lance, în turnirul de pe Pajiştea Ashford, de buzduganul fratelui său, Prinţul Maekar. Era de aşteptat să se vorbească despre uneltiri.

— Dacă ar fi ştiut că Prinţul Maekar este tatăl tău, n-ar fi spus asemenea lucruri. *Pe la spate, da, dar niciodată în faţă.* Şi ce le-ai spus acestor scutieri, în loc să-ţi ţii gura?

Egg părea ruşinat.

— Că moartea Prinţului a fost doar un accident. Numai că, atunci când am spus că Prinţul Maekar l-a iubit pe fratele lui, Baelor, scutierul lui Ser Addam a zis că l-a iubit mort şi scutierul lui Ser Mallor a spus că are de gând să-l

iubească şi pe fratele lui, Aerys, în acelaşi fel. Atunci l-am pocnit. L-am pocnit bine.

— Ar trebui să te pocnesc eu bine. Să-ţi umflu urechea pe măsura buzei ăleia umflate. Asta ar face şi tatăl tău, dacă ar fi aici. Crezi că Prinţul Maekar are nevoie de un ţângău ca să-l apere? Ce ţi-a spus când te-a trimis cu mine?

— Să te slujesc cu credinţă, ca scutier, şi să nu mă dau îndărăt de la nici-o sarcină sau încercare.

— Şi mai ce?

— Să mă supun legilor regelui, regulilor cavalereşti şi ţie.

— Şi mai ce?

— Să-mi rad sau să-mi vopsesc părul, răspunse băiatul, cu o vizibilă strângere de inimă. Şi să nu dezvălui nimănui adevăratul meu nume.

Dunk clătină din cap.

— Cât vin băuse băiatul ăla?

— A băut bere de orz.

— Vezi? Berea de orz vorbea din el. Vorbele sunt vânt, Egg. Lasă-le să zboare pe lângă tine.

— Unele vorbe sunt vânt. Băiatul era încăpăţânat ca un catâr. Altele sunt trădare. Ăsta este un turnir de trădători, ser.

— Cum aşa? Toţi? Dunk scutură din cap. Şi dacă ar fi adevărat, oricum, toate s-au întâmplat de mult. Dragonul Negru a murit, iar cei care au

luptat alături de el fie au fugit, fie au fost iertaţi. Dar nu e adevărat. Fiii Lordului Butterwell au luptat de ambele părţi.

— Asta îl face doar pe jumătate trădător, ser.

— Au trecut şaisprezece ani. Aburii vinului se risipiseră. Dunk era furios şi aproape treaz. Administratorul Lordului Butterwell e maestrul turnirului, un om pe nume Cosgrove. Găseşte-l şi înscrie-mă. Nu, aşteaptă... Să nu-i dezvălui numele meu. Cu atâţia lorzi prin preajmă, unul dintre ei s-ar putea să-şi amintească de Ser Duncan Vlăjganul de la Ashford. Înscrie-mă cu numele de Cavalerul Spânzurătorii. Oamenii din popor mor de plăcere când la un turnir îşi face apariţia un cavaler rătăcitor.

Egg îşi atinse buza umflată.

— Cavalerul Spânzurătorii, ser?

— Aşa cum mi-e scutul.

— Da, dar...

— Du-te şi fă cum ţi-am spus. Ai citit destul pentru o singură noapte. Dunk stinse lumânarea între degetul mare şi arătător.

*

* *

Soarele răsări fierbinte, crud, implacabil.

Valuri de căldură se înălţau, pâlpâitoare, dinspre pietrele albe ale castelului. Aerul mirosea a pământ dogorit şi iarbă smulsă din rădăcini şi nici-o adiere nu clintea flamurile care atârnau deasupra donjonului şi a casei porţii, în verde, alb şi galben. Tunet era agitat, aşa cum rareori îl mai văzuse Dunk. Armăsarul îşi smucea capul dintr-o parte într-alta, în timp ce Egg îi strângea chinga şeii. La un moment dat, chiar îşi dezveli dinţii mari şi pătraţi în faţa băiatului. *E arşiţă mare,* gândi Dunk. *Prea mare ca să călăreşti.* Un cal de război nu e paşnic din fire, nici în cele mai bune momente. *Chiar şi Mama ar fi nesuferită pe dogoarea asta.*

În centrul curţii, concurenţii începură o nouă rundă. Ser Harbert călărea un gonaci auriu, înveşmântat în negru şi împodobit cu şerpii albi şi roşii ai Casei Paege, iar Ser Franklyn un roib, al cărui veşmânt de mătase purta turnurile gemene ale Casei Frey. Când se ciocniră, lancea roşie cu alb crăpă exact în două, iar cea albastră se făcu ţăndări, dar nici unul dintre călăreţi nu căzu din şa. Un val de ovaţii izbucni din tribună şi dinspre străjerii aflaţi pe zidurile castelului, dar scurt, firav, lipsit de vlagă.

E prea cald pentru ovaţii. Dunk îşi şterse sudoarea de pe frunte. *E prea cald pentru duel.*

Capul îi bubuia ca o tobă. *Să câştig runda asta şi încă una şi voi fi mulţumit.*

Cavalerii îşi întoarseră caii la capătul terenului şi azvârliră pe jos rămăşiţele lăncilor, cea de-a şaptea pereche pe care o distruseseră. *Cu trei în plus.* Dunk amânase să-şi pună armura cât de mult îndrăznise, dar îşi simţea deja hainele de corp lipindu-i-se de piele, pe sub oţel. *Există şi lucruri mai rele decât să fii scăldat în sudoare,* îşi spuse, amintindu-şi bătălia de pe Doamna Albă, când oamenii de fier năvăliseră la bordul corăbiei, câtă frunză şi iarbă. Doamna Albă fusese scăldată în sânge înainte de sfârşitul zilei.

Cu lănci noi în mâini, Paege şi Frey dădură iarăşi pinteni cailor. Bulgări din pământul uscat şi crăpat ţâşneau de sub copitele cailor, cu fiecare pas uriaş. Pârâitul lăncilor rupându-se îl făcu pe Dunk să tresară. *Prea mult vin aseară şi prea multă mâncare.* Avea o amintire vagă despre cum purtase mireasa în braţe pe scări în sus şi despre cum se întâlnise cu John Scripcarul şi cu Lordul Peake pe un acoperiş. *Ce făceam pe acoperiş?* Îşi amintea că se vorbise despre dragoni sau ouă de dragoni, sau aşa ceva, dar...

Un zgomot îl smulse din reverie, jumătate răget, jumătate geamăt. Dunk zări calul auriu trecând la trap, fără călăreţ, către capătul

terenului, în timp ce Ser Harbert Paege se prăbuşea fără vlagă pe jos. Încă două runde, înainte de a mea. Cu cât îl dobora mai repede de pe cal pe Ser Uthor, cu atât mai repede putea să-şi dezbrace armura, să bea ceva rece şi să se odihnească. Ar trebui să aibă la dispoziţie cel puţin o oră înainte să fie chemat din nou. Heraldul trupeş al Lordului Butterwell se urcă în vârful tribunei, să anunţe următoarea pereche de concurenţi:

— Ser Argrave Sfidătorul, strigă el, un cavaler din Nunny, în slujba Lordului Butterwell de Zidurile Albe. Ser Glendon Flowers, Cavalerul Mâţişorilor. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Un hohot de râs străbătu tribunele.

Ser Argrave era un bărbat uscăţiv, un versat cavaler de casă, într-o armură ciobită, călare pe un cal fără veşminte. Dunk mai cunoscuse asemenea oameni; erau robuşti ca rădăcinile bătrâne şi-şi cunoşteau bine treaba. Adversarul său era tânărul Ser Glendon, călare pe mârţoaga lui şi îmbrăcat într-o haină grea de zale şi un coif de fier, fără vizieră. Scutul de pe braţ înfăţişa blazonul înflăcărat al tatălui său. *I-ar trebui o platoşă şi un coif mai acătării,* gândi Dunk. *O lovitură în cap l-ar putea ucide, îmbrăcat aşa.*

Ser Glendon era vizibil înfuriat de felul cum

fusese prezentat. Îşi răsuci, mânios, calul şi strigă:

— Sunt Glendon Ball, nu Glendon Flowers! Încearcă, numai, să-ţi baţi joc de mine, heraldule! Am sânge de erou, ia aminte!

Heraldul nu catadicsi să răspundă, dar alte hohote de râs întâmpinară protestul tânărului cavaler.

— De ce râde lumea de el? întrebă Dunk cu voce tare. E bastard?

Flowers era numele de familie dat în Reach bastarzilor născuţi din părinţi nobili. Şi ce-a fost asta cu mâţişorii?

— Aş putea afla, ser, răspunse Egg.

— Nu. Nu e treaba ta. Ai coiful meu?

Ser Argrave şi Ser Glendon îşi înclinară lăncile în faţa Lordului Butterwell şi a doamnei sale. Dunk îl văzu pe Butterwell aplecându-se şi şoptindu-i ceva la ureche miresei. Fata începu să chicotească.

— Da, ser.

Egg îşi pusese pe cap pălăria-i pleoştită, să-i umbrească ochii şi să-i ferească de căldură ţeasta pleşuvă. Lui Dunk îi plăcea să-l şicaneze pe băiat în privinţa pălăriei, dar acum îşi dorea să fi avut şi el una la fel. Mai bine o pălărie de paie decât una de fier, sub soarele ăsta. Îşi dădu

la o parte părul din ochi, îşi potrivi coiful mare pe cap, cu ambele mâini, şi îşi prinse grumăjerul. Căptuşeala duhnea a transpiraţie veche şi Dunk simţea toată povara fierului pe gât şi pe umeri. Capul îi bubuia de la vinul din seara trecută.

— Ser, zise Egg, nu e prea târziu să te retragi. Dacă-l pierzi pe Tunet şi armura...

Cariera mea de cavaler ar lua sfârşit.

— De ce aş pierde? întrebă Dunk. Între timp, Ser Argrave şi Ser Glendon se duseseră la capetele opuse ale terenului. Nu e ca şi cum l-aş înfrunta pe Uraganul Surâzător. Există pe-aici vreun cavaler care mi-ar putea da de furcă?

— Aproape toţi, ser.

— Îţi datorez o scatoalcă peste ureche pentru asta. Ser Uthor este cu zece ani mai bătrân şi e pe jumătate cât mine.

Ser Argrave îşi coborî viziera. Ser Glendon n-avea ce vizieră să-şi coboare.

— N-ai mai participat la un turnir de la Ashford, ser.

Obraznic băiat.

— M-am antrenat.

Nu cu atâta zel cum ar fi trebuit, negreşit. Când putea, se antrena la ţintă, dacă avea una la îndemână, iar uneori îi poruncea lui Egg să se urce într-un copac şi să agaţe un scut sau o

doagă de butoi sub o creangă potrivită, ca amândoi să-şi încerce lăncile pe ele.

— Eşti mai priceput cu sabia decât cu lancea, remarcă Egg. Cu o secure sau un buzdugan, puţini pot ţine piept puterii tale.

Era destul adevăr în vorbele băiatului ca Dunk să devină şi mai iritat.

— Nu e nici-o luptă cu săbii şi buzdugane, preciză el, în timp ce fiul Globului de Foc şi Ser Argrave Sfidătorul îşi începură atacul. Du-te şi adu-mi scutul.

Egg se strâmbă, după care se duse să-i aducă scutul.

În partea opusă a terenului, lancea lui Ser Argrave izbi scutul lui Ser Glendon şi săltă într-o parte, tăind un şanţ de-a curmezişul globului de foc. Dar măciulia lancei lui Ball nimeri mijlocul platoşei adversarului său cu atâta forţă, încât chinga şeii lui Ser Argrave plesni. Cavaler şi şa se prăvăliră în praf. Dunk era impresionat peste măsură. *Băiatul luptă aproape la fel de bine precum cum vorbeşte.* Se întrebă dacă acum va mai râde cineva de el.

O goarnă sună destul de tare ca să-l facă pe Dunk să tresară. Un alt herald se căţără pe platforma sa.

— Ser Jay din Casa Caswell, Lord de Podul

Amar şi Apărător al Vadurilor. Ser Kyle, Motanul din Mlaştina Ceţoasă. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Armura lui Ser Kyle era de bună calitate, dar veche şi ponosită, cu multe ciobituri şi zgârieturi.

— Mama a fost milostivă cu mine, Ser Duncan, le spuse el lui Dunk şi lui Egg, în drum spre terenul de turnir. Sunt trimis împotriva Lordului Caswell, tocmai omul pe care am venit să-l văd.

Dacă exista cineva prin preajmă care să se simtă mai rău decât Dunk în acea dimineaţă, acela trebuia să fie Lordul Caswell, care băuse la ospăţ până leşinase.

— E de mirare că poate să stea pe cal, după noaptea trecută, spuse Dunk. Victoria îţi aparţine, ser.

— O, nu! Ser Kyle afişă un zâmbet mieros. Motanul care-şi vrea castronul cu smântână trebuie să ştie când să toarcă şi când să-şi scoată ghearele, Ser Duncan. Dacă lancea Nobilului Lord îmi atinge, fie şi în treacăt, scutul, am să cad la pământ de-a berbeleacul. Pe urmă, când am să-i duc calul şi armura, am să-l complimentez, spunându-i cât de viteaz a devenit de când i-am făcut prima sabie. Asta îi va aminti de mine şi, până diseară, voi fi din nou omul Casei Caswell, cavaler al Podului Amar.

Nu e nici-o onoare în asta, îi veni lui Dunk să

spună, dar îşi muşcă limba din nou. Ser Kyle n-ar fi fost primul cavaler rătăcitor care-şi vinde onoarea pentru un loc călduţ lângă foc.

— Cum spui tu, mormăi el. Mult noroc. Sau ghinion, dacă preferi...

Lordul Joffrey Caswell era un tânăr sfrijit, de douăzeci de ani, deşi, ce-i drept, arăta ceva mai impresionant în armură decât arătase cu o seară înainte, când căzuse cu nasul într-o baltă de vin. Pe scut avea pictat un centaur de aur, trăgând cu arbaleta. Acelaşi centaur împodobea veşmântul de mătase al calului său şi arunca scânteieri de aur galben din vârful coifului. *Unul care are centaurul pictat pe scut ar trebui să călărească mai bine de-atât.* Dunk nu ştia cât de bine mânuia lancea Ser Kyle, dar, după cum se ţinea Lordul Caswell în şa, aveai impresia că o tuse ceva mai puternică l-ar putea doborî la pământ. *Motanul n-are altceva de făcut decât să treacă pe lângă el în mare viteză.*

Egg îl ţinu pe Tunet de căpăstru, în timp ce Dunk săltă greoi în şaua înaltă şi rigidă. Stând şi aşteptând acolo, simţea ochii aţintiţi asupra lui. *Se întreabă dacă uriaşul cavaler rătăcitor e bun de ceva.* Dunk se întreba acelaşi lucru. Avea să afle cât de curând.

Motanul din Mlaştina Ceţoasă era un om de

cuvânt. Lancea Lordului Caswell se clătină tot drumul şi îl rată pe Ser Kyle. Nici unul dintre ei nu-şi zori calul. Cu toate acestea, Motanul se prăbuşi de-a dura când măciulia lăncii Lordului Joffrey îi lovi din întâmplare umărul. *Credeam că toate pisicile cad graţios în picioare,* gândi Dunk, pe când cavalerul rătăcitor se rostogolea în praf. Lancea Lordului Caswell rămase întreagă. Întorcându-şi calul, o înălţă în aer, cu mişcări repetate, de parcă l-ar fi doborât de pe cal pe Leo Ghimpe-Lung sau pe Uraganul Surâzător. Motanul îşi scoase coiful şi o luă la goană după calul său.

— Scutul meu, îi zise Dunk lui Egg.

Băiatul i-l înmână. Dunk îşi strecură braţul stâng pe după curea şi îşi închise pumnul pe mâner. Greutatea scutului alungit îi dădea siguranţă, deşi lungimea îl făcea greu de mânuit, iar imaginea omului spânzurat îi făcu din nou să se înfioare. *E un blazon de rău augur.* Hotărî să ducă scutul la revopsit cât de curând putea.

Fie ca Războinicul să-mi netezească drumul şi să-mi aducă iute victoria, se rugă el, în timp ce heraldul lui Butterwell urca din nou scările.

— Ser Uthor Underleaf, răsună glasul. Cavalerul Spânzurătorii. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

— Ai grijă, ser, îl avertiză Egg pe Dunk, dându-i lancea de turnir, o bârnă conică de lemn, lungă de trei metri, având la capăt o măciulie de fier în forma unui pumn închis. Ceilalţi scutieri zic că Ser Uthor se ţine bine în şa. Şi e sprinten.

— Sprinten! pufni Dunk. Are un melc pe scut. Cât de sprinten poate fi?

Dunk îi dădu pinteni Tunetului şi îl conduse încet înainte, cu lancea ridicată. O *singură victorie, şi nu stau mai rău ca la început. Două vor fi un progres însemnat. Nu e prea mult să sper la două, cu asemenea adversari.* Avusese noroc la tragerea la sorţi, cel puţin. Ar fi putut foarte bine să-i nimerească pe Bătrânul Taur, pe Ser Kirby Pimm sau cine ştie ce alt erou al locului. Dunk se întreba dacă maestrul turnirului potrivea intenţionat cavalerii rătăcitori unii împotriva altora, ca niciun lord să nu fie nevoit să sufere ruşinea de-a pierde din prima rundă, în faţa unuia dintre ei. *Nu contează. Nu mai mult de un inamic o dată, aşa spunea mereu bătrânul. Acum trebuie să mă preocupe numai şi numai Ser Uthor. Se* întâlniră în dreptul tribunei unde Lordul şi Lady Butterwell şedeau pe pernele lor, la umbra zidurilor castelului. Lordul Frey era lângă ei, legănându-şi pe un genunchi fiul mucos. Un şir de servitoare le făcea vânt, dar, cu

toate acestea, tunica de damasc a Lordului Butterwell era pătată de sudoare sub braţe, iar părul doamnei sale era pleoştit de transpiraţie. Părea încălzită, plictisită şi avea aerul că nu se simte în largul ei, dar când îl văzu pe Dunk îşi umflă pieptul într-un fel care-l făcu să roşească sub coif. Dunk îşi înclină lancea în faţa ei şi a nobilului ei soţ. Ser Uthor făcu la fel. Butterwell le ură amândurora succes. Soţia lui întinse limba printre buze.

Era timpul. Dunk înaintă la trap spre capătul sudic al terenului. La o distanţă de douăzeci şi cinci de metri, adversarul său se îndrepta şi el spre locul lui. Armăsarul sur al lui Ser Uthor era mai mic decât Tunetul, dar mai tânăr şi mai sprinten. Ser Uthor purta o platoşă verde, emailată şi o haină argintie de zale. Dinspre coiful lui rotunjit se revărsau fâşii de mătase verde şi gri, iar pe scutul verde purta blazonul melcului argintiu. *O armură bună şi un cal bun înseamnă o răscumpărare bună, dacă-l dobor.*

O goarnă sună.

Tunetul porni înainte, la trap domol. Dunk îşi săltă lancea spre stânga şi o coborî, îndreptând-o spre capul calului şi spre bariera de lemn dintre el şi inamicul său. Scutul îi proteja partea stângă a trupului. Se aplecă, încordându-şi picioarele în

timp ce Tunetul îl purta de-a lungul terenului. *Suntem una. Om, cal, lance, suntem o singură fiară de sânge, lemn şi fier.*

Ser Uthor ataca în forţă. Nori de praf se ridicau de sub copitele calului său sur. Când patruzeci de metri îi mai despărţeau, Dunk îi dădu pinteni calului, la galop, şi îndreptă vârful lăncii direct spre melcul argintiu. Soarele apăsător, praful, arşiţa, castelul, Lordul Butterwell şi mireasa lui, Scripcarul şi Ser Maynard, cavaleri, scutieri, grăjdari, oameni de rând, totul dispăru. Doar inamicul rămase. Pintenii, din nou. Tunetul începu să alerge. Melcul gonea spre ei, crescând cu fiecare pas al armăsarului sur cu picioare lungi... dar în faţă venea lancea lui Ser Uthor, cu pumnul ei de fier. *Scutul meu e puternic, scutul meu va rezista loviturii. Doar melcul contează. Dacă lovesc melcul, victoria e a mea.*

Când mai rămaseră zece metri între ei, Ser Uthor îndreptă vârful lăncii în sus. Un pârâit răsună în urechile lui Dunk când lancea îl izbi. Simţi impactul în braţ şi în umăr, dar nu apucă să vadă lovitura. Pumnul de fier al lui Uthor îl luă din plin între ochi, cu toată forţa omului şi a calului din spatele lui.

*

* *

Dunk se trezi pe spate, privind cu ochi goi arcadele unui tavan boltit. Preţ de o clipă, nu ştiu unde se află sau cum ajunsese acolo. În cap îi răsunau glasuri şi în faţa ochilor i se perindau chipuri – bătrânul Ser Arian, Tanselle Lungana, Bennis Scutul Maro, Văduva Roşie, Baelor Sfarmă-Lance, Aerion Prinţul Strălucirii şi nebuna Lady Vaith. Apoi, dintr-odată, turnirul îi reveni în minte: arşiţa, melcul, pumnul de fier venindu-i spre faţă. Gemu şi se răsuci într-un cot. Mişcarea îi făcu ţeasta să bubuie ca o monstruoasă tobă de război.

Ambii ochi păreau să-şi facă treaba, cel puţin. Nici nu simţea vreo gaură în cap, ceea ce era un semn bun. Văzu că se află într-o pivniţă, cu butoaie de vin şi de bere de-o parte şi de alta. *Măcar e răcoare aici,* gândi el, *şi băutură la îndemână.* Simţea gustul sângelui în gură. Un fior de spaimă îl străbătu. Dacă-şi muşcase limba, avea să fie mut, pe lângă faptul că era tolomac.

— Bună dimineaţa, zise el răguşit, doar ca să-şi audă glasul. Vorbele răsunară cu ecou, lovindu-se de tavan. Dunk încercă să se ridice în picioare, dar beciul începu să se învârtă, în urma

acestui efort.

— Încetişor, încetişor, zise o voce tremurătoare, foarte aproape. Un bătrân gârbovit îşi făcu apariţia lângă pat, îmbrăcat în veşminte la fel de albe ca părul lui. La gât purta un colan de maester din multe metale. Avea faţa îmbătrânită şi ridată, brăzdată de cute adânci de-o parte şi de alta a nasului mare şi coroiat. Stai liniştit şi lasă-mă să-ţi văd ochii, adăugă bătrânul. Cercetă ochiul stâng al lui Dunk, apoi pe dreptul, ţinându-i deschişi între degetul mare şi arătător.

— Mă doare capul.

Maesterul pufni.

— Fii bucuros că-l ai încă pe umeri. Ţine, poate asta te-ajută niţel. Bea!

Dunk se sforţă să bea scârboasa poţiune până la ultima picătură şi reuşi să n-o scuipe.

— Turnirul, spuse el, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Aceeaşi nebunie care se întâmplă mereu în încăierările astea. Oamenii s-au doborât unul pe altul de pe cal cu nişte beţe. Nepotul Lordului Smallwood şi-a rupt încheietura mâinii, iar Ser Eden Riskey şi-a zdrobit piciorul sub propriul cal, dar nimeni n-a fost omorât, până acum. Deşi am temerile mele în privinţa ta, ser.

— Am fost doborât de pe cal?

Continua să-şi simtă capul de parcă ar fi fost îndesat cu lână, altfel n-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Dunk o regretă chiar în clipa când vorbele îi ieşiră pe gură.

— Cu o izbitură care a cutremurat cele mai înalte metereze. Cei care au pariat bani buni pe tine au fost cei mai înnebuniţi, iar scutierul tău şi-a ieşit din minţi. Ar sta şi acum lângă tine, dacă nu l-aş fi alungat. N-am nevoie de copii care să-mi stea în cale. I-am amintit care îi e datoria.

Dunk descoperi că trebuia să i se reamintească şi lui.

— Ce datorie?

— Calul tău, ser. Armele şi armura.

— Da, zise Dunk, amintindu-şi.

Băiatul era un scutier bun, ştia ce are de făcut.

Am pierdut sabia bătrânului şi armura pe care mi-a făurit-o Pate Oţelarul.

— Amicul tău, scripcarul, a întrebat şi el de tine. Mi-a spus că trebuie să ai parte de cele mai bune îngrijiri. L-am dat afară şi pe el.

— De când te ocupi de mine? Dunk îşi îndoi degetele mâinii drepte. Toate păreau să funcţioneze. *Doar capul mă doare, iar Ser Arian spunea că oricum nu-l folosesc.*

— De patru ore, după cadranul solar.

Nu era aşa de grav. Odată, auzise o poveste despre un cavaler lovit atât de tare, încât a dormit patruzeci de ani şi s-a trezit bătrân şi ofilit.

— Ştii dacă Ser Uthor a câştigat cea de-a doua rundă?

Poate că Melcul avea să câştige turnirul. Dacă şi-ar putea spune că a pierdut în faţa celui mai bun cavaler de pe teren, Dunk s-ar simţi mai puţin copleşit de înfrângere.

— Da. Împotriva lui Ser Addam Frey, un văr de-al miresei şi-un tânăr promiţător. Nobila doamnă a leşinat când l-a văzut căzând. A avut nevoie de ajutor ca să ajungă înapoi în apartamentele ei.

Dunk se căzni să se ridice în picioare şi ameţi, dar maesterul îl ajută să-şi ţină echilibrul.

— Unde-mi sunt hainele? Trebuie să merg. Sunt nevoit... Trebuie...

— Dacă nu-ţi poţi aminti, nu poate fi atât de important. Maesterul făcu un gest iritat. Ţi-aş sugera să eviţi mâncărurile grele, băutura tare şi alte lovituri între ochi... dar am aflat de mult că toţi cavalerii sunt surzi când vine vorba de raţiune. Du-te, du-te! Mai am şi alţi nechibzuiţi de îngrijit.

Afară, Dunk zări un şoim plutind în cercuri largi pe cerul albastru al dimineţii. Îl invidia. Câţiva nori se adunau spre răsărit, mohorâţi ca starea lui de spirit. În timp ce-şi croia drum spre terenul de turnir, soarele îl izbea în creştet ca un ciocan pe nicovală. Pământul părea să i se mişte sub picioare... sau poate că el se clătina. Fusese cât pe ce să cadă, de două ori, urcând treptele pivniţei. *Ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Egg.*

Străbătu încet curtea exterioară, dând ocol mulţimii. La marginea terenului, dolofanul Lord Alyn Cockshaw şchiopăta între doi scutieri, ultima victimă a tânărului Glendon Ball. Un al treilea scutier îi ţinea coiful, cu cele trei pene semeţe rupte.

— Ser John Scripcarul, strigă heraldul. Ser Franklyn din Casa Frey, un cavaler al Gemenilor, jurat Lordului de Crossing. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Dunk rămase înmărmurit privind cum armăsarul negru al Scripcarului intră la trap pe teren, într-un vârtej de mătase albastră, săbii aurite şi viori. Platoşa cavalerului era tot albastră, emailată, la fel şi genunchierele, cotierele, apărătorile pentru picioare şi grumăjerul. Haina de zale de dedesubt era aurită. Ser Franklyn călărea un cal sur, cu o

coamă unduioasă, argintie, care se potrivea cu griul mătăsurilor sale şi argintiul armurii. Pe scut, pe bluză şi pe valtrapul calului purta turnurile gemene ale Casei Frey. Atacară şi atacară din nou. Dunk stătea privind, dar nu vedea nimic. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi,* se dojeni el. *Avea un melc pe scut. Cum poţi să pierzi în faţa unui om cu un melc pe scut?*

De jur împrejur răsunau ovaţii. Când Dunk ridică privirea, văzu că Franklyn Frey era la pământ. Scripcarul descălecase, să-şi ajute adversarul căzut să se ridice. *E cu un pas mai aproape de oul de dragon,* gândi Dunk, *iar eu unde sunt?*

Când se apropie de poarta din spate, Dunk dădu peste trupa de pitici de la ospăţul din seara precedentă, pregătindu-se să plece. Legau ponei de porcul lor de lemn cu roţi şi de un al doilea car, cu o formă mai convenţională. Erau şase la număr, unul mai pipernicit şi mai pocit ca altul. Unii dintre ei ar fi putut fi copii, dar erau cu toţii atât de scunzi, încât era greu să-i deosebeşti. La lumina zilei, îmbrăcaţi în pantaloni din piele de cal şi mantii cu glugă, din ţesătură aspră, păreau mai puţin nostimi decât în haine pestriţe.

— Bună dimineaţa vouă, spuse Dunk, ca să fie amabil. Porniţi la drum? E înnorat spre est, s-ar

putea să plouă.

Singurul răspuns pe care-l căpătă fu o privire duşmănoasă de la cel mai hidos pitic. *El să fi fost cel pe care l-am smuls aseară din patul miresei?* De aproape, omuleţul mirosea ca o hazna. O singură boare fu de-ajuns ca Dunk să grăbească pasul.

Drumul prin Casa de Lapte părea să-i ia lui Dunk la fel de mult timp cât le luase cândva lui şi lui Egg să traverseze nisipurile din Dorne. Se ţinea aproape de un zid şi, din când în când, se sprijinea de el. De fiecare dată când întorcea capul, lumea se învârtea. *Să beau,* gândi el, *trebuie să beau nişte apă, altfel s-ar putea să leşin.*

Un grăjdar care trecu pe lângă el îi spuse unde să găsească cea mai apropiată fântână. Acolo îl descoperi pe Kyle Motanul, discutând liniştit cu Maynard Plumm. Umerii lui Ser Kyle erau pleoştiţi de mâhnire, dar ridică privirea când Dunk se apropie.

— Ser Duncan? Am auzit că eşti mort sau pe moarte.

Dunk se frecă la tâmple.

— Mi-aş dori să fiu.

— Cunosc bine sentimentul. Ser Kyle oftă. Lordul Caswell nu m-a recunoscut. Când i-am

spus cum i-am cioplit prima sabie, s-a holbat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. A spus că nu e loc la Podul Amar pentru cavaleri atât de nevolnici precum m-am dovedit eu. Motanul râse cu amărăciune. Dar armele şi armura mi le-a luat. Şi calul. Ce-am să mă fac?

Dunk n-avea niciun răspuns pentru el. Până şi un călăreţ liber avea nevoie de un cal de călărit; mercenarii trebuie să aibă săbii de vândut.

— O să găseşti alt cal, spuse Dunk, trăgând sus găleata. Cele Şapte Regate sunt pline de cai. O să găseşti alt lord să te înarmeze. Dunk îşi făcu mâinile căuş, le umplu cu apă şi bău.

— Alt lord, da. Ai auzit de vreunul? Eu nu-s la fel de tânăr şi puternic ca tine. Nici la fel de voinic. Oamenii voinici au întotdeauna căutare. Lordului Butterwell, cel puţin, îi plac cavalerii vânjoşi. Uită-te la acel Torn Heddle. L-ai văzut cum se duelează? A doborât fiecare om cu care s-a înfruntat. Flăcăul Globului de Foc a făcut la fel. Şi Scripcarul tot aşa. Mi-aş fi dorit ca el să fi fost cel care m-a doborât de pe cal. Refuză să ia trofee. Nu vrea nimic altceva decât oul de dragon, aşa zice. Oul şi prietenia adversarilor învinşi. O floare a cavalerismului, omul ăsta!

Maynard Plumm izbucni în râs.

— O scripcă a cavalerismului, vrei să spui.

Băiatul ăla pregăteşte o furtună şi ar fi bine să fim plecaţi cu toţii înainte să izbucnească.

— Nu ia trofee, zise Dunk. Un gest galant.

— E uşor să faci gesturi galante, când ai punga doldora de aur, spuse Ser Maynard. Ascultă sfatul meu, dacă ai înţelepciunea să-l primeşti, Ser Duncan. Nu e prea târziu să pleci.

— Să plec? Unde?

Ser Maynard ridică din umeri.

— Oriunde. La Winterfell. La Castelul Verii. La Asshai de lângă Umbră. N-are importanţă, atât timp cât nu eşti aici. Ia-ţi calul şi armura şi furişează-te pe poarta din spate. N-o să observe nimeni că lipseşti. Melcul se gândeşte la următoarea lui confruntare, iar restul nu are ochi decât pentru turnir.

Preţ de o clipă, Dunk se simţi ispitit. Atât timp cât era înarmat şi călare, ar rămâne un soi de cavaler. Fără ele, nu era mai mult decât un cerşetor. Un cerşetor voinic, dar tot cerşetor. Dar armele şi armura lui îi aparţineau acum lui Ser Uthor. La fel şi Tunetul. Mai bine cerşetor decât hoţ. Fusese şi una, şi alta, în Fundătura Puricilor, pe când hoinărea cu Ferret, Rafe şi Pudding, dar bătrânul îl scăpase de viaţa aceea. Ştia ce-ar fi spus Ser Arian din Pennytree la propunerea lui Plumm. Ser Arian fiind mort, Dunk vorbi în locul

lui:

— Până şi un cavaler rătăcitor are onoarea lui.

— Ai prefera să mori cu onoarea nepătată sau să trăieşti cu ea mânjită? Nu, scuteşte-mă, ştiu ce-ai să spui. Ia-ţi feciorul şi fugi, cavaler al spânzurătorii. Până când destinul nu-ţi va fi aidoma blazonului ce-l porţi.

Dunk se zburli:

— De unde-mi cunoşti tu destinul? Ai visat şi tu, ca John Scripcarul? Ce ştii despre Egg?

— Ştiu că ţâncii ar face bine să nu se joace cu focul, răspunse Plumm. Zidurile Albe nu sunt un loc sănătos pentru un copil.

— Cum te-ai descurcat în duelul tău? îl întrebă Dunk.

— O, n-am riscat să intru în competiţie. Semnele fuseseră proaste. Cine-ţi închipui că va revendica oul de dragon, rogu-te?

Nu eu, gândi Dunk.

— Cei Şapte ştiu, eu nu.

— Încearcă să ghiceşti. Ai doi ochi.

Dunk chibzui o clipă:

— Scripcarul.

— Foarte bine. Eşti bun să-ţi explici raţionamentul?

— Eu doar... am un sentiment.

— Şi eu la fel, răspunse Maynard Plumm. O

presimţire neagră pentru orice bărbat sau băiat suficient de nesăbuit să stea în calea Scripcarului nostru.

*
* *

În faţa cortului, Egg peria coama Tunetului, dar privea departe, cu ochii pierduţi. *Băiatul a pus la inimă înfrângerea mea.*

— Ajunge! strigă Dunk. Dacă-l mai perii mult, Tunetul o să fie la fel de chel ca tine.

— Ser? Egg lăsă peria să cadă. Ştiam că niciun melc idiot nu te poate ucide, ser.

Băiatul se aruncă în braţele lui. Dunk îi şterpeli pălăria pleoştită de paie şi şi-o puse pe cap.

— Maesterul a spus că ai şters-o cu armura mea.

Indignat, Egg înhaţă înapoi pălăria.

— Ţi-am curăţat armura şi ţi-am lustruit apărătoarele de picioare, grumăjerul şi platoşa, ser, dar coiful ţi-e crăpat şi ciobit acolo unde a lovit măciulia lui Ser Uthor. Va trebui să ţi-l bată un armurier.

— N-are decât să-l dea la bătut Ser Uthor. Acum îi aparţine. *N-am cal, n-am sabie, n-am armură. Poate c-o să mă primească piticii ăia în*

trupa lor. Ar fi o apariţie hazlie: şase pitici cotonogind cu băşici de porc un uriaş. Tunetul e tot al lui. Vino! I le ducem pe toate şi-i urăm succes în continuare.

— Acum, ser? N-ai de gând să răscumperi calul?

— Cu ce, băiete? Cu pietricele şi căcăreze de oaie?

— M-am gândit la asta, ser. Dacă ai putea împrumuta...

Dunk îi reteză vorba.

— Nimeni nu-mi va împrumuta atâta bănet, Egg. De ce-ar face-o? Ce altceva sunt eu decât un mare nătărău care şi-a zis cavaler până când un melc cu un băţ era să-i facă o gaură-n cap?

— Păi, zise Egg, ai putea lua Potopul, ser, iar eu am să-l călăresc iarăşi pe Maester. Mergem la Castelul Verii. Poţi să intri în slujba tatălui meu. Are grajdurile pline de cai. Ai putea avea un cal de luptă şi un buiestraş.

Egg era bine intenţionat, dar Dunk nu se putea întoarce, ploconindu-se, la Castelul Verii. Nu aşa, lefter şi înfrânt, oferindu-şi serviciile fără să aibă măcar o sabie.

— Băiete, zise el, e frumos din partea ta, dar nu vreau firimiturile de la masa nobilului tău tată. Şi nici din grajdurile sale. Poate că e timpul

să ne despărţim. Dunk putea oricând să se plece pe furiş şi să intre în Garda Oraşului din Lannisport sau din Oraşul Vechi. Le plăceau bărbaţii voinici pentru asta. *M-am lovit la bostan de fiecare tavan din fiecare han, de la Lannisport la Debarcaderul Regelui. Poate c-a venit vremea să mă aleg şi cu nişte bani de pe urma staturii mele, nu doar cu nişte cucuie.* Dar străjerii nu aveau scutieri. Te-am învăţat ce-am putut, continuă el. Şi asta a fost destul de puţin. Ai fi mai câştigat cu un maestru de arme adecvat, care să se ocupe de antrenamentul tău, un bătrân cavaler aprig, care ştie de care capăt se apucă o lance.

— Nu vreau niciun maestru de arme adecvat, protestă Egg. Pe tine te vreau. Ce-ar fi dacă mi-aş folosi...

— Nu. Nici pomeneală. Să n-aud aşa ceva! Du-te şi adu-mi armele. I le vom oferi lui Ser Uthor, cu toate complimentele mele. Lucrurile grele devin şi mai grele, dacă le tot amâni.

Egg lovi pământul cu piciorul, cu faţa la fel de pleoştită ca pălăria lui mare de paie.

— Cum spui.

*

* *

De afară, cortul lui Ser Uthor era cât se poate de banal: o cutie mare şi pătrată, din pânză de vele în culori mohorâte, prinsă în pământ cu funii de cânepă. Stâlpul central era împodobit cu un melc argintiu, deasupra unui fanion lung, cenuşiu, dar alte podoabe nu avea.

— Aşteaptă aici, îi spuse Dunk lui Egg. Băiatul îl prinse pe Tunet de căpăstru. Murgul voinic era încărcat cu armele şi armura lui Dunk, căra până şi noul său scut vechi. *Cavalerul Spânzurătorii. Ce dezamăgire s-a dovedit a fi cavalerul misterios!* Nu stau mult, adăugă el, după care îşi plecă puţin capul şi îşi încovoie umerii, trecând dincolo de clapa cortului.

Aspectul exterior nu-l pregătise pentru luxul pe care-l găsi înăuntru. Pământul de sub picioare era acoperit cu tot soiul de covoare myrisheze ţesute într-o bogăţie de culori. O masă ornamentată de lemn era înconjurată de scaune de campanie. Patul de puf era plin de perne moi, iar într-un mangal ardea tămâie parfumată.

Ser Uthor şedea la masă, cu un morman de aur şi argint în faţă şi o carafă cu vin alături, numărând monedele împreună cu scutierul său, un ins greoi, cam de vârsta lui Dunk. Din când în când, Melcul muşca o monedă sau punea o alta

deoparte.

— Văd că am încă multe să te învăţ, Will, îl auzi Dunk spunând. Moneda asta a fost ciuntită, cealaltă răzuită. Iar asta? O monedă de aur îi săltă pe degete. Uită-te la monede, înainte să le iei. Ţine şi spune-mi ce vezi. Dragonul se răsuci în aer. Will încercă să prindă moneda, dar ea se lovi de degete şi căzu pe jos. Fu nevoit să se lase pe genunchi, ca s-o caute. Când o găsi, o răsuci de două ori înainte de-a spune:

— Asta e bună, stăpâne. Are un dragon pe-o parte şi un rege pe alta...

Underleaf aruncă o privire spre Dunk.

— Omul spânzurat. Mă bucur să te văd mişcându-te, ser. Mă temeam că te-am omorât. Îmi faci, te rog, favoarea să-l informezi pe scutierul meu cu privire la natura dragonilor? Will, dă-i lui Ser Duncan moneda.

Dunk n-avu încotro şi o luă. *M-a doborât de pe cal. Vrea să faci şi tumbe pentru el?* încruntându-se, cântări moneda în palmă, examină ambele feţe şi o vârî în gură.

— Aur, nici răzuit, nici ciuntit. Pare să aibă greutatea bună. Eu aş lua-o şi pe asta, ser. Ce nu-i bine cu ea?

— Regele.

Dunk o privi mai atent. Faţa de pe monedă era

tânără, proaspăt bărbierită şi frumoasă. Regele Aerys avea barbă pe monedele sale, la fel ca bătrânul Rege Aegon. Regele Daeron, care venise pe tron între ei, fusese proaspăt bărbierit, dar nu era chipul lui. Moneda nu părea destul de uzată ca să fie de dinaintea lui Aegon cel Netrebnic. Dunk privi încruntat cuvântul de sub cap. Şase litere. Arătau la fel cu cele pe care le văzuse pe alţi dragoni. DAERON stătea scris, dar Dunk cunoştea chipul lui Daeron cel Bun şi acesta nu era el. Când se uită mai bine, văzu ceva ciudat la forma celei de-a patra litere...

— Daemon, izbucni el. Scrie Daemon. N-a existat niciodată vreun rege Daemon, deşi, doar...

— ... Pretendentul, Daemon Blackfyre, şi-a bătut propriile monede în timpul rebeliunii sale.

— E aur, totuşi, insistă Will. Dacă e aur, ar trebui să fie la fel de bun ca toţi ceilalţi dragoni, stăpâne.

Melcul îi dădu o palmă peste tâmplă.

— Cretinule. Da, e aur. Aurul unui rebel. Aurul unui trădător. E o trădare să deţii asemenea monede şi o trădare de două ori mai mare să le dai mai departe. Va trebui s-o dau la topit. Îl lovi din nou pe bărbat. Piei din faţa mea! Acest bun cavaler şi cu mine avem de discutat.

Will ieşi valvârtej din cort.

— Ia loc, spuse politicos Ser Uthor. Doreşti vin?

Aici, în cortul lui, Underleaf părea alt om decât la ospăţ. *Melcul se ascunde în cochilia sa,* îşi aminti Dunk.

— Nu, mulţumesc.

Dunk îi aruncă moneda înapoi lui Ser Uthor. *Aurul unui trădător. Aurul lui Blackfyre. Mi-a spus Egg că ăsta e turnirul unui trădător, dar n-am vrut să-l ascult.* Îi datora băiatului scuze.

— O jumătate de cupă, insistă Underleaf. După cum vorbeşti, mi se pare că ai nevoie. Umplu două cupe cu vin şi îi întinse una lui Dunk. Fără armură, arăta mai mult a negustor decât a cavaler. Ai venit pentru plată, presupun.

— Da. Dunk luă vinul. Poate avea să-i potolească durerea de cap. Mi-am adus calul, armele şi armura. Ia-le şi primeşte complimentele mele.

Ser Uthor zâmbi.

— Iar aici vin eu şi-ţi spun că ai luptat vitejeşte.

Dunk se întrebă dacă vitejeşte era un fel de-a spune „stângaci”.

— Frumos din partea ta că spui asta, dar...

— Cred că nu m-ai auzit bine, ser. Aş fi prea îndrăzneţ dacă te-aş întreba cum ai devenit

cavaler, ser?

— Ser Arian de Pennytree m-a găsit în Fundătura Puricilor, alergând după porci. Bătrânul lui scutier fusese ucis pe Câmpul Ierbii Roşii, aşa că avea nevoie de cineva să aibă grijă de cal şi să-i cureţe armura. Mi-a promis c-o să mă înveţe să mânuiesc sabia şi lancea şi să călăresc, dacă vin să-l slujesc, şi aşa am făcut.

— O poveste fermecătoare... deşi, dacă aş fi în locul tău, n-aş pomeni partea cu porcii. Şi unde e Ser Arian al tău acum, rogu-te?

— A murit. Eu l-am îngropat.

— Înţeleg. L-ai dus acasă la Pennytree?

— Nu ştiam unde se află. Dunk nu văzuse niciodată locul de baştină al bătrânului. Ser Arian vorbea rar despre el, nu mai mult decât era dornic Dunk să vorbească despre Fundătura Puricilor. L-am îngropat pe un deal, cu faţa spre apus, ca să poată vedea soarele asfinţind.

Scaunul de campanie scârţâi din toate încheieturile sub greutatea lui Dunk.

Ser Uthor se aşeză la loc.

— Am armura mea şi un cal mai bun decât al tău. Ce să fac cu o mârţoagă bătrână, o platoşă zobită şi o armură ruginită?

— Pate Oţelarul a făcut armura aia, zise Dunk, cu o undă de furie în glas. Egg a avut mare grijă

de ea. Armura mea n-are nici-o pată de rugină, iar oţelul e bun şi rezistent.

— Rezistent şi greu, se plânse Ser Uthor, şi prea mare pentru un om de talie normală. Eşti neobişnuit de mare, Duncan Vlăjganule. Cât despre calul tău, e prea bătrân ca să-l poţi călări şi prea aţos ca să-l poţi mânca.

— Tunetul nu mai e aşa de tânăr cum era, recunoscu Dunk, iar armura mea e mare, aşa cum spui. Dar ai putea s-o vinzi. La Lannisport şi la Debarcaderul Regelui, sunt o grămadă de fierari care te-ar scăpa de ea.

— Pentru a zecea parte din cât valorează, probabil, remarcă Ser Uthor, şi doar ca s-o topească pentru metal. Nu. De argint dulce am eu nevoie, nu de fier vechi. Moneda regatului. Acum, vrei să-ţi răscumperi armele sau nu?

Dunk răsuci cupa de vin în mâini, încruntându-se. Era din argint masiv, cu un şir de melci de aur incrustaţi în jurul gurii. Vinul era tot auriu şi înfocat pe limbă. Dacă tot ce-ar zbura s-ar mânca, da, aş plăti. Bucuros. Numai că...

— N-ai nici-o leţcaie.

— Dacă mi-ai... mi-ai da înapoi calul şi armura, aş putea plăti răscumpărarea mai târziu. Îndată ce-aş găsi bani.

Melcul părea amuzat.

— Unde ai găsi, rogu-te?

— Aş putea să intru în slujba unui lord sau... Îi era greu să rostească vorbele. Îl făceau să se simtă ca un cerşetor. S-ar putea să dureze câţiva ani, dar ţi-aş plăti, îţi jur.

— Pe onoarea ta de cavaler?

Dunk roşi.

— Aş putea să mă iscălesc pe un pergament.

— Mâzgăleala unui cavaler rătăcitor pe o bucată de hârtie. Ser Uthor dădu ochii peste cap. Bună de şters la fund. Nimic altceva.

— Eşti şi tu cavaler rătăcitor.

— Acum mă jigneşti. Merg unde vreau şi nu slujesc pe nimeni, în afară de mine însumi, e adevărat, dar au trecut mulţi ani de când am dormit ultima oară într-un tufiş. Găsesc că hanurile sunt mult mai confortabile. Eu sunt cavaler de turniruri, cel mai bun pe care vei avea ocazia vreodată să-l întâlneşti.

— Cel mai bun? Aroganţa aceea îl înfurie pe Dunk. Uraganul Surâzător s-ar putea să nu fie de acord, ser. Nici Leo Ghimpe-Lung, nici Bruta din Bracken. La Asford, nimeni nu vorbea de melci. De ce oare dacă eşti un campion de turniruri atât de renumit?

— M-ai auzit tu pe mine să-mi spun „campion”? Asta înseamnă să ai renume. Aş

prefera mai degrabă să am sifilis. Nu, mulţumesc. Am să câştig următorul duel, da, dar, la sfârşit, am să pierd. Butterwell are treizeci de dragoni pentru cavalerul care iese al doilea, asta-mi va fi de-ajuns... dimpreună cu nişte răscumpărări şi câştigul din rămăşaguri. Arătă către mormanele de cerbi de argint şi dragoni de aur de pe masă. Pari un bărbat sănătos şi foarte mare. Statura îi impresionează întotdeauna pe nătărăi, deşi nu înseamnă mai nimic în duel. Will a fost în stare să parieze trei la unu împotriva mea. Lordul Shawney a pariat cinci la unu, neghiobul. Luă în mână un cerb de argint şi îl făcu să se învârtă, dându-i un bobârnac cu degetele-i lungi. Bătrânul Taur va cădea următorul. Apoi Cavalerul Mâţişorilor, dacă supravieţuieşte până atunci. Dată fiind starea de spirit, o să am un câştig frumuşel din pariuri, împotriva amândurora. Oamenii de rând îşi iubesc eroii din partea locului.

— Ser Glendon are sânge de erou! se repezi Dunk.

— O, sper sincer. Sângele de erou ar trebui să fie bun pentru doi la unu. Sângele de târfă atrage şanse mai slabe. Ser Glendon nu scapă nici-o ocazie să vorbească despre pretinsul său tată, dar n-ai observat că nu pomeneşte

niciodată despre mama sa? Are motive întemeiate. E născut dintr-o vivandieră. Penny Jenny i se spunea, până la Bătălia de pe Câmpul Ierbii Roşii. În noaptea de dinaintea bătăliei, s-a culcat cu atâţia bărbaţi, încât, după aceea, i s-a spus Jenny Iarbă-Roşie. Globul de Foc a avut-o înainte de asta, nu mă îndoiesc, dar au avut-o şi alţii o sută. Amicul nostru Glendon merge cam departe cu presupunerile, pare-mi-se. Nici măcar nu are părul roşu.

Sânge de erou, gândi Dunk.

— Spune că e cavaler.

— O, atâta lucru e adevărat. Băiatul şi sora lui au crescut într-un bordel numit Mâţişorul. După ce Penny Jenny a murit, celelalte târfe au avut grijă de ei şi l-au hrănit pe băiat cu povestea născocită de mama lui, cum că era din sămânţa Globului de Foc. Un scutier bătrân care locuia prin preajmă i-a dat băiatului instrucţia, aşa cum a fost, în schimbul berii şi al plăcerilor, dar, fiind doar scutier, acesta nu putea să-l facă pe micul bastard cavaler. Acum o jumătate de an, însă, un grup de cavaleri s-a nimerit la bordel şi un anume Ser Morgan Dunstable a făcut o pasiune, printre aburii beţiei, pentru sora lui Ser Glendon. Întâmplarea a făcut ca sora să fie încă fecioară, iar Dunstable nu avea destui bani să plătească

preţul virginităţii ei. Aşadar, s-a făcut un târg. Ser Morgan l-a făcut pe fratele ei cavaler, chiar acolo, în bordel, în faţa a douăzeci de martori, iar apoi surioara lui l-a dus sus şi l-a lăsat să-i culeagă floarea fecioriei. Şi cu asta, basta.

Orice cavaler putea să facă pe altul cavaler. Pe când îi era scutier lui Ser Arian, Dunk auzise poveşti despre bărbaţi care-şi cumpăraseră titlul de cavaler cu o favoare sau cu o ameninţare, ori cu un sac de arginţi, dar niciodată cu fecioria propriei surori.

— E doar o poveste, se auzi Dunk zicând. Nu poate fi adevărat.

— Am auzit-o de la Kirby Pimm, care susţine că a fost de faţă, martor la ceremonie. Ser Uthor ridică din umeri. Fiu de erou, fiu de târfă sau amândouă, când mă va înfrunta, băiatul o să cadă.

— Poate că sorţii o să-ţi dea alt adversar.

Ser Uthor arcui o sprânceană.

— Cosgrove e al fel de disperat după argint ca oricare altul. Te asigur, am să nimeresc cu Bătrânul Taur data viitoare, apoi cu băiatul. N-ai vrea să pariezi pe asta?

— Nu mai am cu ce să pariez. Dunk nu ştia ce anume îl tulbura mai mult: faptul că Melcul îl mituia pe maestrul de turnir ca să aibă

adversarul pe care-l dorea sau faptul că omul îl dorise pe el în duel. Se ridică în picioare: am spus ce-am venit să spun. Calul şi sabia mea îţi aparţin, la fel şi toată armura.

Melcul îşi împreună vârfurile degetelor.

— Poate că rezolvăm altfel. Nu eşti complet lipsit de talent. Ştii să cazi minunat. Buzele lui Ser Uthor sclipiră când zâmbi. Îţi înapoiez armele şi armura... dacă te pui în slujba mea.

— În slujba ta? Dunk nu înţelegea. Ce fel de slujbă? Ai scutier. Ai vreun castel de păzit?

— S-ar putea, dacă aş avea un castel. La drept vorbind, prefer un han bun. Costă prea mult să întreţii un castel. Nu, serviciul pe care ţi l-aş cere ar fi să mă înfrunţi în alte câteva turniruri.

Douăzeci ar fi de-ajuns. Poţi face asta, nu-i aşa? Vei avea a zecea parte din câştigurile mele şi, pe viitor, îţi promit că am să te lovesc în pieptul ăla mare, nu în cap.

— Vrei să umblu de colo-colo cu tine ca să mă dobori de pe cal?

Ser Uthor chicoti încântat.

— Eşti un individ atât de robust, încât nimeni n-ar crede vreodată că un bătrân gârbovit cu un melc pe scut ar putea să te doboare. Ser Uthor îşi frecă bărbia. Ai nevoie de un nou blazon, dacă tot veni vorba. Omul spânzurat e destul de

înfiorător, recunosc, dar... e cam prea spânzurat, nu? Mort şi înfrânt. E nevoie de ceva feroce. Un cap de urs, poate. Un craniu. Sau, şi mai bine, trei cranii. Un prunc înfipt într-o suliţă. Şi ar trebui să-ţi laşi părul lung şi barbă, cu cât mai sălbatică şi mai neîngrijită, cu atât mai bine. Există mai multe asemenea mici turniruri decât ştii. Cu ce m-aş alege din rămăşaguri, am putea câştiga destul ca să cumpărăm un ou de dragon, până nu...

— ...se află că nu am nici-o şansă? Mi-am pierdut armura, nu onoarea. Ai să primeşti calul şi armura mea. Nimic altceva.

— Mândria nu-i şade bine cerşetorului, ser. Ai putea să ajungi mult mai rău decât să călătoreşti cu mine. Cel puţin eu te-aş putea învăţa câte ceva despre turniruri, în privinţa cărora eşti total neştiutor în momentul de faţă.

— M-ai face de râsul lumii.

— Ceea ce am şi făcut mai devreme. Până şi un măscărici trebuie să mănânce.

Lui Dunk îi venea să-i strivească zâmbetul pe faţă.

— Înţeleg de ce ai un melc pe scut. Nu eşti un cavaler adevărat.

— Vorbeşti ca un adevărat mocofan. Eşti atât de orb încât nu poţi vedea în ce pericol te afli?

Ser Uthor lăsă jos cupa. Ştii de ce te-am lovit unde te-am lovit, ser? Se ridică în picioare şi îl atinse pe Dunk uşor pe piept: o măciulie plasată aici te-ar fi doborât la pământ la fel de repede. Capul e o ţintă mai mică, lovitura e mai dificil de dat... deşi e mai probabil să fie mortală. Am fost plătit să te lovesc acolo.

— Plătit? Dunk se dădu înapoi. Ce vrei să spui?

— Şase dragoni oferiţi în avans, alţi patru promişi la moartea ta. O sumă meschină pentru viaţa unui cavaler. Fii recunoscător pentru asta. Dacă mi s-ar fi oferit mai mult, poate că ţi-aş fi înfipt vârful lăncii în ochi.

Pe Dunk îl cuprinse din nou ameţeala.

— De ce-ar plăti cineva ca să mă vadă mort? N-am făcut niciun rău nimănui la Zidurile Albe. Dunk era convins că nimeni nu-l ura într-atât, în afară de fratele lui Egg, Aerion, iar Prinţul Strălucirii era în exil, dincolo de marea îngustă. Cine te-a plătit? întrebă el.

— Un slujitor mi-a adus aurul în zori, la scurt timp după ce maestrul turnirului a bătut în cuie perechile. Avea faţa ascunsă de glugă şi n-a rostit numele stăpânului său.

— Dar de ce? făcu Dunk.

— N-am întrebat. Ser Uthor umplu cupa din nou. Cred că ai mai mulţi duşmani decât ştii, Ser

Duncan. Cum să nu? Unii ar zice că eşti cauza tuturor nenorocirilor noastre.

Dunk simţi o mână rece strângându-i inima.

— Spune la ce te referi.

Melcul ridică din umeri.

— N-oi fi fost eu la Ashford, dar turnirurile sunt pâinea mea. Le urmăresc de departe, aşa cum un maester urmăreşte stelele. Ştiu cum un anume cavaler rătăcitor a provocat un Duel Judiciar de Şapte, care a condus la moartea lui Baelor Sfarmă-Lance de mâna fratelui său, Maekar. Ser Uthor se aşeză şi-şi întinse picioarele: Prinţul Baelor era foarte iubit. Prinţul Strălucirii avea şi el prieteni, care nu vor fi uitat cauza exilului său. Gândeşte-te la oferta mea, ser. Poate că melcul lasă o dâră murdară în urma lui, dar puţină murdărie nu face niciun rău... în timp ce, dacă dansezi cu dragonii, te poţi aştepta să te arzi.

*

* *

Ziua părea mai întunecoasă când Dunk ieşi din cortul Melcului. Norii de la răsărit deveniseră mai mari şi mai întunecaţi, iar soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi peste curte. Dunk

îl găsi pe scutierul Will examinând picioarele Tunetului.

— Unde-i Egg? îl întrebă.

— Băiatul chel? De unde să ştiu eu? A fugit undeva.

Nu poate suporta despărţirea de Tunet, hotărî Dunk. *Trebuie să fie la cort, cu cărţile.*

Însă nu era acolo. Cărţile erau acolo, legate ordonat într-un teanc, lângă sacul de dormit al lui Egg, dar nici urmă de băiat. Ceva nu era în regulă. Dunk simţea asta. Egg n-ar fi plecat fără permisiunea lui.

La câţiva paşi, în faţa unui pavilion vărgat, doi oşteni cărunţi beau bere de orz.

— ... la naiba, o dată mi-a fost de-ajuns, bodogăni unul. Iarba a fost verde când a răsărit soarele, da... Se întrerupse când celălalt îl coti şi abia atunci îl observă pe Dunk. Ser?

— Mi-ai văzut scutierul? Egg îl cheamă.

Bărbatul îşi scărpina miriştea albă de sub ureche.

— Îl ţin minte. Cu păr mai puţin ca mine şi o gură de trei ori cât el. Câţiva dintre ceilalţi flăcăi l-au îmbrâncit puţintel, dar asta a fost aseară. Nu l-am mai văzut de-atunci, ser.

— L-au speriat, zise tovarăşul său.

Dunk îi aruncă o privire aspră.

— Dacă se întoarce, spuneţi-i să mă aştepte aici.

— Da, ser. Aşa vom face.

Poate că s-a dus doar să privească luptele. Dunk porni înapoi către terenurile de turnir. Trecând pe lângă grajduri, dădu peste Ser Glendon Ball, care-şi peria frumosul cal murg.

— L-ai văzut pe Egg? îl întrebă.

— A trecut în goană acum câteva clipe. Ser Glendon scoase un morcov din buzunar şi i-l dădu murgului. Îţi place noua mea iapă? Lordul Costayne şi-a trimis scutierul s-o răscumpere, dar i-am spus să-şi păstreze banii. Am de gând s-o păstrez pentru mine.

— Nobilului Lord n-o să-i placă asta.

— Nobilul Lord a zis că n-am dreptul să-mi pun un astru de foc pe scut. Mi-a spus că blazonul meu ar trebui să fie un mănunchi de mâţişori. Nobilul Lord poate să se ducă la naiba.

Dunk nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Mâncase şi el la masa asta, înghiţind aceleaşi mâncăruri amare servite de unii ca Prinţul Strălucirii sau Ser Steffon Fossoway. Simţi o anumită apropiere faţă de ţâfnosul tânăr cavaler. *Din câte ştiu, şi mama mea a fost tot târfă.*

— Câţi cai ai câştigat?

Ser Glendon ridică din umeri.

— Le-am pierdut şirul. Mortimer Boggs încă îmi datorează o iapă. A zis că mai bine-o mănâncă decât s-o călărească bastardul unei târfe. Şi şi-a ciopârţit armura cu toporul, înainte să mi-o trimită. E plină de găuri. Presupun că mai pot căpăta ceva pentru metal. Părea mai mult trist decât furios. Exista un grajd lângă... lângă hanul unde am crescut. Am lucrat acolo pe când eram copil şi, când puteam, şterpeleam caii când stăpânii lor erau ocupaţi. M-am priceput întotdeauna la cai, mârţoage, armăsari, buiestraşi, cai de tracţiune, cai de plug, cai de luptă... pe toţi i-am călărit. Până şi un bidiviu de nisip dornishean. Am cunoscut un bătrân care m-a învăţat cum să-mi fac o lance. Credeam că, dacă le arăt tuturor cât sunt de bun, n-o să aibă încotro şi o să mă recunoască drept fiu al tatălui meu. Dar nu vor. Nici acum. Pur şi simplu nu vor.

— Unii n-o să vrea niciodată, îi spuse Dunk. Orice-ai face. Alţii însă... Nu sunt toţi la fel. Am întâlnit câţiva oameni de treabă. Rămase pe gânduri o clipă. Când turnirul se termină, Egg şi cu mine avem de gând s-o luăm spre nord. Să ne punem în slujba Casei Stark, la Winterfell, şi să luptăm împotriva oamenilor de fier. Ai putea veni cu noi.

Nordul era o lume în sine, după cum spunea

mereu Ser Arian. Nimeni de-acolo n-avea să ştie povestea lui Penny Jenny şi a Cavalerului Mâţişorilor. *Nimeni n-o să râdă de tine acolo. Te vor cunoaşte doar după sabia ta şi te vor judeca doar după valoarea ta.*

Ser Glendon îi aruncă o privire bănuitoare:

— De ce-aş vrea eu să fac asta? Vrei să-mi spui că e nevoie să fug şi să mă ascund?

— Nu, doar mă gândeam... două săbii în loc de una. Drumurile nu mai sunt atât de sigure ca odinioară.

— E-adevărat, zise băiatul, fără tragere de inimă, dar tatălui meu i s-a promis cândva un loc în Garda Regelui. Am de gând să revendic mantia albă pe care el n-a apucat s-o poarte.

Ai tot atâtea şanse să porţi mantia albă ca şi mine, îi veni lui Dunk să spună. *Mama ta a fost o vivandieră, iar eu am ieşit din canalele Fundăturii Puricilor. Regii nu-i copleşesc cu onoruri pe cei de teapa mea şi-a ta.* Dar băiatul n-ar fi fost încântat să audă acest adevăr. Aşadar, Dunk se mulţumi să spună.

— Braţ puternic, atunci!

Făcuse doar câţiva paşi, când Ser Glendon strigă după el:

— Ser Duncan, aşteaptă! Eu... eu n-ar fi trebuit să fiu atât de tăios. Un cavaler trebuie să fie

curtenitor, spunea mama. Băiatul părea că nu-şi găseşte cuvintele. Lordul Peake a venit să mă vadă după primul meu duel. Mi-a oferit un loc la Starpike. Spunea că se apropie o furtună cum n-a mai văzut Westerosul de generaţii, că va avea nevoie de săbii şi de oameni care să le mânuiască. Oameni loiali, care ştiu să se supună.

Lui Dunk îi venea greu să creadă. Gormon Peake îşi exprimase limpede dispreţul faţă de cavalerii rătăcitori, atât pe drum, cât şi pe acoperiş, dar oferta era generoasă.

— Peake e un lord mare, spuse el cu prudenţă, dar... dar nu un om în care aş avea încredere.

— Nu. Băiatul roşi. A fost un prinţ. Zicea că are să mă ia în slujba lui... dar mai întâi trebuia să-i dovedesc loialitatea. Avea să aibă grijă ca următorul meu adversar să fie prietenul lui, Scripcarul, şi voia să jur că am să pierd.

Dunk îl credea. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie şocat, dar, cumva, nu era.

— Şi ce-ai răspuns?

— Am spus că s-ar putea să nu reuşesc să pierd în faţa Scripcarului nici dacă încerc. Şi că deja am doborât de pe cal adversari mai buni ca el, iar oul de dragon va fi al meu până diseară. Ball zâmbi firav. N-a fost răspunsul pe care-l voia. M-a făcut nătărău şi mi-a spus că mai bine

mi-aş păzi spatele. Scripcarul are mulţi prieteni, aşa a zis, iar eu n-am nici măcar unul.

Dunk îşi aşeză o mână pe umărul lui şi-l strânse.

— Ai unul, ser. Doi, după ce-l găsesc pe Egg.

Băiatul îl privi în ochi şi clătină din cap.

— E plăcut să ştii că încă mai există cavaleri adevăraţi.

*

* *

Dunk apucă să-l vadă bine pentru prima oară pe Ser Tommard Heddle în timp ce-l căuta pe Egg prin mulţimea din preajma terenului de turnir. Îndesat şi vânjos, cu pieptul bombat, ginerele Lordului Butterwell purta o platoşă neagră, peste hainele de piele fiartă, şi un coif împodobit, de forma unui demon bălos, acoperit de solzi. Calul lui era cu trei palme mai înalt decât Tunetul şi cu peste zece kilograme mai greu, un animal monstruos în armură de zale. Toată acea povară de fier îi încetinea mişcările, aşa că, până la sfârşitul rundei, Heddle rămase într-un galop mic, dar asta nu-l împiedică să isprăvească repede cu Ser Clarence Charlton. Pe când Charlton era scos pe targă de pe teren,

Heddle îşi scoase coiful demonic. Avea capul mare şi pleşuv, barba neagră şi rară. Buboaie roşii, umflate, îi supurau pe obraji şi pe gât.

Dunk cunoştea acel chip. Heddle era cavalerul care-l ameninţase în dormitor, când a atins oul de dragon, omul cu vocea groasă pe care-l auzise vorbind cu Lordul Peake.

Un vălmăşag de vorbe îi năvăli în minte: *ospăţ de cerşetori ne-ai aşternut... seamănă băiatul cu tatăl lui?... Oţelul înverşunat... nevoie de o sabie... Bătrânul Papă-Lapte se aştepta... seamănă băiatul cu tatăl lui... te asigur, Corbul Sângelui nu visează... seamănă băiatul cu tatăl lui?...*

Privi încordat în tribune, întrebându-se dacă nu cumva Egg izbutise să-şi ocupe locul cuvenit printre oamenii de vază. Însă băiatul nu era de zărit. Butterwell şi Frey lipseau şi ei, deşi soţia lui Butterwell era tot pe locul ei, cu un aer plictisit şi iritat. *Straniu,* cugetă Dunk. Era castelul lui Butterwell, nunta lui, iar Frey era tatăl miresei sale. Acest turnir era în onoarea lor. Unde să se fi dus?

— Ser Uthor Underleaf! bubui heraldul. O umbră trecu peste faţa lui Dunk, când soarele a fost înghiţit de un nor. Ser Theomore din Casa Bulwer, Bătrânul Taur, un cavaler de la Coroana

Negră. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Bătrânul Taur era o apariţie fioroasă, în armura-i roşie ca sângele şi cu coarnele negre de taur ce se înălţau din coif. Dar a avut nevoie de ajutorul unui scutier vânjos ca să se urce pe cal, iar felul în care-şi întorcea mereu capul în timp ce înainta sugera că Ser Maynard avusese dreptate în privinţa ochiului său.

Cu toate astea, bărbatul a fost întâmpinat cu puternice urale când a intrat pe teren.

Nu de aceeaşi primire avu parte Melcul, ceea ce, fără doar şi poate, îşi şi dorea. La prima ciocnire, ambii cavaleri loviră pieziş. La cea de-a doua, Bătrânul Taur îşi rupse lancea de scutul lui Ser Uthor, în timp ce lovitura Melcului rată ţinta complet. Acelaşi lucru se întâmplă la cea de-a treia şi, de data asta, Ser Uthor se clătină ca şi cum ar fi fost gata să cadă. *Se preface,* îşi dădu seama Dunk. *Trage de timp, ca să-şi sporească şansele pentru data viitoare.* Nu trebuia decât să arunce o privire împrejur ca să-l vadă pe Will la treabă, încheind pariuri pentru stăpânul lui. Abia atunci şi-a dat seama că şi-ar fi putut îngroşa punga şi el de pe urma Melcului, cu un gologan, doi. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Bătrânul Taur căzu la cea de-a cincea ciocnire, doborât într-o parte de o măciulie care îi alunecă

abil peste scut, izbindu-l în piept. În cădere, piciorul i se agăţă în scăriţa şeii şi bărbatul a fost târât vreo patruzeci de metri până când oamenii lui au reuşit să-i potolească armăsarul. Targa îşi făcu din nou apariţia, să-l ducă pe Bătrânul Taur la maester. Câteva picături de ploaie începură să cadă, în timp ce Bulwer era scos de pe teren, întunecându-i tunica acolo unde picau. Dunk îl privi cu faţa împietrită. Se gândea la Egg. *Dacă acest duşman secret al meu a pus mâna pe el?* Era o posibilitate demnă de luat în calcul. *Băiatul n-are nici-o vină. Dacă are cineva o socoteală cu mine, n-ar trebui să plătească el pentru asta.*

*

* *

Dunk îl găsi pe Ser John Scripcarul în toiul pregătirilor pentru următoarea confruntare. De el se ocupau nu mai puţin de trei scutieri, prinzându-i în catarame armura şi îngrijindu-se de valtrapul calului, în timp ce Lordul Alyn Cockshaw stătea în apropiere, bând vin îndoit cu apă, cu un aer chinuit şi arţăgos. Când a dat cu ochii de Dunk, Lordul Alyn scuipă, vărsându-şi vin pe piept.

— Cum de mai eşti pe picioarele tale? Melcul

ţi-a strivit faţa.

— Pate Oţelarul mi-a făcut un coif zdravăn, lordul meu. Şi am capul tare ca un bolovan, cum obişnuia să spună Ser Arian.

Scripcarul râse.

— Nu-l lua în seamă pe Alyn. Bastardul Globului de Foc l-a doborât de pe cal, de a căzut direct pe dosul ăla dolofan. Aşa că acum a hotărât că urăşte toţi cavalerii rătăcitori.

— Bubosul ăla nenorocit nu e fiul lui Quentyn Ball, zise apăsat Alyn Cockshaw. Nici n-ar fi trebuit să-l lase să concureze. Dacă asta ar fi fost nunta mea, aş fi pus să fie biciuit pentru aroganţă.

— Ce fată s-ar mărita cu tine? făcu Ser John. Iar aroganţa lui Ball e mult mai puţin sâcâitoare decât aerul tău morocănos. Ser Duncan, eşti cumva prieten cu Galtry cel Verde? Trebuie să-l despart curând de calul său.

Dunk nu se îndoia de asta.

— Nu-l cunosc, lordul meu.

— Vrei o cupă de vin? Nişte pâine cu măsline?

— Doar o vorbă, lordul meu.

— Poţi avea toate vorbele pe care le doreşti. Hai să ne retragem în pavilionul meu. Scripcarul îi ţinu clapa de la intrare, lăsându-l să treacă. Tu nu, Alyn. Ţi-ar prinde bine ceva mai puţine

măsline, la drept vorbind.

Înăuntru, Scripcarul i se adresă din nou lui Dunk:

— Ştiam că Ser Uthor nu te-a ucis. Visele nu mă înşală niciodată. Iar Melcul trebuie să mă înfrunte destul de curând. După ce-l dobor de pe cal, am să-i cer armele tale şi armura înapoi. Şi calul, cu toate că meriţi unul mai bun. Accepţi unul în dar din partea mea?

— Eu... nu... n-aş putea face asta. Gândul îl stânjeni pe Dunk. Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar...

— Dacă te nelinişteşte gândul datoriei, lasă-l deoparte. N-am nevoie de argintul tău, ser. Doar de prietenia ta. Cum să te numeri printre cavalerii mei, fără cal?

Ser John îşi puse mănuşile de zale şi îşi îndoi degetele.

— Scutierul meu a dispărut.

— Poate c-a fugit cu vreo fată.

— Egg e prea tânăr pentru fete, lordul meu. Nu m-ar fi părăsit niciodată de bunăvoie. Iar dacă aş muri, ar sta lângă mine până când mi s-ar răci trupul. Calul lui e tot aici. La fel şi catârul.

— Dacă vrei, le-aş putea cere oamenilor mei să-l caute.

Oamenii mei. Lui Dunk nu-i plăcea cum sună.

Un turnir pentru trădători, gândi el.

— Tu nu eşti cavaler rătăcitor.

— Nu. Zâmbetul Scripcarului era plin de un farmec copilăresc. Dar ştiai asta de la bun început. Mi-ai spus întruna „lordul meu” de când ne-am întâlnit pe drum. De ce?

— Felul cum vorbeşti. Felul cum arăţi. Felul cum te porţi. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Azi-noapte, sus, pe acoperiş, ai spus unele lucruri...

— Vinul mă face să vorbesc prea mult, dar e adevărat tot ce-am spus. Suntem făcuţi unul pentru altul, tu şi cu mine. Visele mele nu mint.

— Visele tale nu mint, zise Dunk, însă tu, da. John nu este numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Nu. Ochii Scripcarului scânteiară poznaş.

Are ochii lui Egg.

— Numele lui adevărat va fi dezvăluit, cât de curând, celor care trebuie să-l afle. Lordul Gormon Peake se strecurase în pavilion, privind încruntat. Cavaler rătăcitor, te previn...

— O, încetează, Gormy, zise Scripcarul. Ser Duncan e de-al nostru sau va fi în curând. Ţi-am spus, l-am visat. Afară, goarna heraldului sună. Scripcarul întoarse capul: mă cheamă pe teren. Te rog să mă scuzi, Ser Duncan. Putem să ne reluăm discuţia după ce isprăvesc cu Ser Galtry

cel Verde.

— Braţ puternic! îi ură Dunk. Aşa era politicos...

Lordul Gormon mai zăbovi după plecarea lui Ser John.

— Visele lui o să ne omoare pe toţi.

— Cum l-aţi cumpărat pe Ser Galtry? se pomeni Dunk întrebând. A ajuns argintul sau pretinde aur?

— Văd că cineva a vorbit. Peake se aşeză pe un scaun de campanie. Am o duzină de oameni afară. Ar trebui să-i chem înăuntru şi să le cer să-ţi taie beregata, ser.

— De ce n-o faci?

— Alteţa Sa s-ar supăra.

Alteţa Sa. Dunk se simţi de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Alt dragon negru,* gândi el. *Altă Rebeliune Blackfyre. Şi, în curând, alt Câmp al Ierbii Roşii. Iarba n-a fost roşie când a răsărit soarele.*

— De ce această nuntă?

— Lordul Butterwell a vrut o soţie tânără, să-i încălzească patul, iar Lordul Frey avea o fiică oarecum pângărită. Nunta lor a oferit un pretext plauzibil pentru întrunirea câtorva lorzi care împărtăşesc aceleaşi opinii. Majoritatea celor invitaţi aici au luptat cândva pentru Dragonul

Negru. Ceilalţi au motive să deteste domnia Corbului Sângelui ori să aibă propriile nemulţumiri sau ambiţii. Mulţi dintre noi au avut fii sau fiice duse la Debarcaderul Regelui, ca zălog al viitoarei noastre loialităţi, dar majoritatea ostaticilor au pierit în timpul Marii Molime a Primăverii. Nu mai avem mâinile legate. Vremea noastră a sosit. Aerys e slab. E un om al cărţilor, nu un războinic. Oamenii din popor abia dacă-l cunosc, iar ceea ce ştiu despre el nu le place. Lorzii lui nu-l iubesc nici atât. Tatăl său a fost slab şi el, e adevărat, dar când i-a fost ameninţat tronul, şi-a trimis fiii la luptă în locul lui. Baelor şi Maekar, ciocanul şi nicovala... Dar Baelor Sfarmă-Lance nu mai e, iar Prinţul Maekar stă îmbufnat la Castelul Verii, certat şi cu regele, şi cu Mâna.

Da, gândi Dunk, *iar acum un cavaler rătăcitor nesăbuit i-a dat fiul preferat pe mana duşmanilor săi. Ce cale mai bună să te asiguri că prinţul nu se clinteşte din Castelul Verii?*

— Mai e şi Corbul Sângelui, spuse Dunk. El nu e slab.

— Nu e, fu de acord Lordul Peake, dar nimeni nu iubeşte un vrăjitor, iar fratricizii sunt blestemaţi în ochii zeilor şi ai oamenilor. La primul semn de slăbiciune sau înfrângere, oa-

menii Corbului Sângelui se vor topi ca ninsorile verii. Iar dacă visul prinţului se adevereşte, şi aici, la Zidurile Albe, se naşte un dragon...

Dunk termină fraza în locul lui:

— ... tronul este al tău.

— Al lui, punctă Lordul Gormon Peake. Eu nu sunt decât un umil servitor. Se ridică. Să nu încerci să părăseşti castelul, ser. Dacă o faci, am s-o iau drept o dovadă de trădare şi vei răspunde cu viaţa. Am mers prea departe ca să mai dăm înapoi.

*
* *

Cerul plumburiu revărsa şiroaie de ploaie când John Scripcarul şi Ser Galtry cel Verde îşi luară în mâini lăncile noi, la capetele opuse ale terenului. Unii dintre oaspeţi se retrăgeau către sala mare, cuibăriţi sub mantii.

Ser Galtry călărea un armăsar alb. O pană verde, pleoştită, îi împodobea coiful, aidoma celei de la grumăjerul calului său. Mantia pe care-o purta era un amestec de multe bucăţi de material, fiecare având altă nuanţă de verde. Apărătorile pentru picioare şi mănuşile de zale scânteiau, încrustate cu aur, iar pe scut erau

înfăţişaţi nouă chefali de jad, pe un fond verde-praz.

Până şi barba îi era vopsită verde, după moda bărbaţilor din Tyrosh, de dincolo de marea îngustă.

De nouă ori atacară cu lăncile înclinate Ser Galtry şi Scripcarul, cavalerul verde al peticelor şi tânărul lord al săbiilor şi al scripcilor de aur, şi de nouă ori li se sfărâmară lăncile. La cea de-a opta înfruntare, pământul începuse deja să se înmoaie şi armăsarii imenşi săltau prin bălţi, împroşcând apa de ploaie. La cea de-a noua, Scripcarul se dezechilibră, dar se redresă înainte să cadă de pe cal.

— Bine lovit! strigă el, râzând. Aproape că m-ai doborât, ser.

— Încă puţin! strigă prin ploaie cavalerul verde.

— Nu, nu cred. Scripcarul îşi azvârli cât colo lancea sfărâmată şi un scutier îi dădu o alta în loc.

Următoarea înfruntare a fost şi ultima. Lancea lui Ser Galtry trecu fără efect peste scutul Scripcarului, iar Ser John îl izbi pe cavalerul verde direct în piept, doborându-l din şa. Un imens val mocirlos se stârni când Ser Galtry atinse pământul. Spre răsărit, Dunk zări

scânteierea îndepărtată a unui fulger.

Tribunele se goleau cu repeziciune, oameni de rând şi lorzi deopotrivă alergând de-a valma din calea ploii.

— Uite-i cum fug, şopti Alyn Cockshaw, strecurându-se în sus, pe lângă Dunk. Câţiva stropi de ploaie şi toţi lorzii viteji se duc scheunând să-şi caute adăpost. Mă-ntreb ce-o să facă atunci când o să izbucnească adevărata furtună.

Adevărata furtună. Dunk ştia că Lordul Alyn nu vorbea despre vreme. *Ce vrea omul ăsta? S-a hotărât dintr-odată să-mi devină prieten?*

Heraldul se urcă din nou pe platforma sa.

— Ser Tommard Heddle, un cavaler de la Zidurile Albe, în slujba Lordului Butterwell! strigă el, în timp ce un tunet bubuia în depărtare. Ser Uthor Underleaf. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Dunk aruncă o privire către Ser Uthor, tocmai la timp ca să-i vadă zâmbetul acrindu-se. *Nu e adversarul pentru care a plătit. Maestrul turnirului l-a înşelat, dar de ce? Altcineva şi-a vârât coada, cineva pe care Cosgrove îl preţuieşte mai mult decât pe Uthor Underleaf.* Dunk rumegă ideea o clipă. *Ceilalţi nu ştiu că Uthor n-are de gând să câştige,* înţelese el dintr-odată. *Îl văd ca pe o ameninţare, aşa că vor ca*

Tom cel Negru să-l îndepărteze din calea Scripcarului. Heddle însuşi făcea parte din conspiraţia lui Peake; puteau conta pe faptul că va pierde la nevoie. Aşadar, mai rămânea doar...

Şi, dintr-odată, Lordul Peake însuşi traversă năvalnic terenul noroios, cu mantia fluturând în urmă-i, să urce treptele spre platforma heraldului.

— Suntem trădaţi! strigă el. Corbul Sângelui are un spion printre noi. Oul de dragon a fost furat!

Ser John Scripcarul îşi întoarse calul.

— Oul meu? Cum e posibil aşa ceva? Lordul Butterwell are străjeri în faţa dormitorului, zi şi noapte.

— Ucişi, declară Lordul Peake, dar unul a rostit numele ucigaşului, înainte de-a muri.

Are de gând să mă acuze pe mine? se întrebă Dunk. O mulţime de oameni îl văzuseră atingând oul de dragon, în seara precedentă, când o urcase în braţe pe Lady Butterwell în patul soţului său. Degetul Lordului Gormon coborî acuzator.

— Uitaţi-l acolo. Fiul târfei. Puneţi mâna pe el!

În celălalt capăt al terenului de turnir, Ser Glendon Ball ridică privirea nedumerit. Preţ de o clipă, lăsă impresia că nu înţelege ce se

întâmplă, până când văzu oameni alergând înspre el din toate direcţiile. Atunci, băiatul se mişcă mai repede decât şi-ar fi putut imagina Dunk. Avea sabia pe jumătate scoasă din teacă în clipa când primul om îşi aruncă braţul în jurul gâtului său. Ball se smuci din strânsoare, dar deja alţi doi se năpusteau asupra lui. Se izbiră în el şi-l traseră jos, în noroi. Alţii se învălmăşeau deasupra lor, răcnind şi lovind cu picioarele. *În locul lui aş putea fi eu,* îşi dădu seama Dunk. Se simţea la fel de neajutorat ca la Ashford, în ziua când i s-a spus că trebuie să-şi piardă o mână sau un picior.

Alyn Cockshaw îl trase îndărăt.

— Nu te amesteca, dacă vrei să-l găseşti pe scutierul ăla al tău.

Dunk se întoarse spre el:

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să ştiu unde poate fi găsit băiatul.

— Unde? Dunk n-avea poftă de glume.

În capătul opus al terenului, Ser Glendon era tras cu brutalitate în picioare şi imobilizat între doi oşteni cu zale şi coifuri. Era mânjit de noroi din cap până-n picioare, iar pe obraji îi şiroiau sângele şi ploaia. *Sânge de erou,* gândi Dunk, în timp ce Tom cel Negru descăleca în faţa

prizonierului.

— Unde e oul?

Din gura lui Ball picura sânge.

— De ce-aş fi furat oul? Eram pe cale să-l câştig.

Da, gândi Dunk, *şi asta nu putea fii îngăduit.*

Tom cel Negru îi crestă obrazul lui Ball cu un pumn înmănuşat în zale.

— Scotociţi în desagele de şa! porunci Lordul Peake. Pun rămăşag că vom găsi oul de dragon bine înfăşurat şi ascuns.

Lordul Alyn coborî glasul:

— Şi aşa va fi! Vino cu mine, dacă vrei să-ţi găseşti scutierul. E momentul cel mai potrivit, cât timp sunt ocupaţi cu toţii.

Lordul nu aşteptă răspunsul. Dunk se văzu nevoit să-l urmeze. Din trei paşi mari ajunse lângă el.

— Dacă te-ai atins de Egg...

— Băieţii nu-s pe gustul meu. Pe-aici. Iuţeşte pasul acum.

Pe sub o galerie acoperită, în josul unui şir de trepte pline de noroi, pe după un colţ, Dunk îl urma cu paşi mari, călcând prin băltoace, în timp ce ploaia cădea în jurul lor. Se ţinură aproape de ziduri, la adăpostul umbrelor, până când, în cele din urmă, se opriră într-o curte închisă, pavată

cu pietre netede şi lucioase. Din toate părţile erau înconjuraţi de clădiri. Deasupra se aflau ferestre, toate închise şi oblonite. În mijlocul curţii era o fântână înconjurată de un zid scund de piatră.

Un loc pustiu, gândi Dunk. Nu-i plăcea senzaţia. Un vechi instinct îl făcu să întindă mâna după mânerul săbiei, uitând că Melcul îi câştigase arma. În timp ce îşi atingea pe bâjbâite şoldul, acolo unde ar fi trebuit să atârne teaca, Dunk simţi înţepătura unui vârf de cuţit în şale.

— Dacă te întorci, îţi scot rinichiul şi i-l dau bucătarului lui Butterwell să-l frigă pentru ospăţ. Cuţitul împunse insistent spatele tunicii lui Dunk. La fântână! Fără mişcări bruşte, ser.

Dacă l-a aruncat pe Egg în fântâna aia, n-o să-l salveze de mânia mea un cuţitaş de jucărie.

Dunk păşi încet înainte. Simţea furia crescându-i în viscere.

Lama de la spate dispăru.

— Acum te poţi întoarce să mă vezi, cavaler rătăcitor.

Dunk se întoarse.

— Lordul meu! Au legătură toate astea cu oul de dragon?

— Nu. Cu dragonul. Credeai c-am să stau cu mâinile în sân şi-am să te las să-l furi? Ser Alyn

se strâmbă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă pot bizui pe Melcul ăla nenorocit să te omoare. Îmi vreau aurul înapoi, fiecare monedă.

El? se miră Dunk. *Acest lord dolofan, palid şi parfumat e duşmanul meu secret?* Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Ser Uthor şi-a meritat aurul. Sunt tare de cap, atâta tot.

— Aşa se pare. Dă-te înapoi.

Dunk făcu un pas în spate.

— Mai. Mai. Încă puţin.

Încă un pas şi Dunk era lipit de fântână. Pietrele îi apăsau şalele.

— Aşază-te pe margine. Nu te sperii de-o mică scaldă, nu? Nu poţi să te uzi mai tare decât eşti acum.

— Nu ştiu să înot. Dunk aşeză o mână pe fântână. Pietrele erau ude. Una se mişcă sub apăsarea palmei sale.

— Ce păcat! Sari singur sau trebuie să-ţi dau brânci?

Dunk privi în jos. Vedea stropii de ploaie ciupind suprafaţa apei, la şapte metri dedesubt. Pereţii fântânii erau acoperiţi de un strat vâscos de alge.

— Nu ţi-am făcut niciun rău.

— Şi nu-mi vei face niciodată. Daemon este al

meu. Am să fiu la comanda gărzii sale regale. Nu eşti demn de o mantie albă.

— N-am susţinut vreodată că sunt.

Daemon. Numele răsună în capul lui Dunk. *Nu John. Daemon, după tatăl său. Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

— Daemon Blackfyre a zămislit şapte fii. Doi au murit pe Câmpul Ierbii Roşii, gemenii... Aegon şi Aemon. Nişte fanfaroni nenorociţi fără minte, întocmai ca tine. Când eram copii, le plăcea să ne chinuiască şi pe mine, şi pe Daemon. Am plâns când Oţelul înverşunat l-a dus pe Daemon în exil şi, din nou, când Lordul Peake mi-a spus că vine acasă. Dar pe urmă te-a văzut *pe tine* pe drum şi a uitat de existenţa mea. Cockshaw flutură cuţitul ameninţător: poţi să intri în apă aşa cum eşti sau poţi să intri sângerând. Ce preferi?

Dunk închise palma în jurul pietrei desprinse. Se dovedi mai puţin desprinsă decât sperase... înainte să reuşească s-o smulgă, Ser Alyn se năpusti. Dunk se răsuci într-o parte, astfel că vârful cuţitului tăie prin carnea braţului său stâng. Şi apoi piatra se smulse dintr-odată. Dunk o vârî în gura Nobilului Lord şi îi simţi dinţii pârâind sub lovitură.

— Fântâna, aşa-i? îl lovi din nou pe lord în

gură, apoi aruncă piatra, îl înhăţă pe Cochskaw de încheietură şi răsuci, până când osul trosni şi pumnalul zăngăni pe pietre. După tine, stăpâne. Cu un pas lateral, Dunk smuci braţul lordului şi îi înfipse un picior în şale. Lordul Alyn se prăvăli cu capul în jos în fântână. Urmă un pleoscăit.

— Bună treabă, ser.

Dunk se răsuci valvârtej. Prin ploaie, nu reuşi să desluşească decât o siluetă învăluită în mantie şi un singur ochi alb. Abia când bărbatul se apropie, faţa umbrită de glugă căpătă trăsăturile cunoscute ale lui Ser Maynard Plumm şi ochiul palid se dovedi a fi nimic altceva decât broşa din piatra lunii care-i prindea mantia pe umăr.

Jos, în fântână, Lordul Alyn se zbătea şi striga după ajutor.

— *Crimă!* Ajutor!

— A încercat să mă omoare, spuse Dunk.

— Asta explică tot sângele.

— Sânge? Dunk privi în jos. Braţul stâng îi era roşu de la umăr până la cot, iar tunica îi era lipită de piele. Oh!

Dunk nu-şi amintea cum căzuse, dar se pomeni dintr-odată pe jos, cu picăturile de ploaie şiroindu-i pe faţă. Îl auzea pe Lordul Alyn scâncind din fântână, dar zbaterea lui era acum

mai lipsită de vlagă.

— Trebuie să-ţi legăm mâna. Ser Maynard îşi strecură braţul pe sub trupul lui Dunk. Sus, acum. Nu te pot ridica de unul singur. Foloseşte-ţi picioarele.

Dunk a făcut cum i s-a spus.

— Lordul Alyn. O să se înece.

— N-o să-i ducă nimeni dorul. Cu atât mai puţin Scripcarul.

— Nu e... gâfâi Dunk, palid de durere,... scripcar.

— Nu. E Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său. Sau aşa îşi va spune, dacă va ajunge vreodată pe Tronul de Fier. Ai fi surprins să afli câţi lorzi preferă să aibă regi curajoşi şi nătărăi. Daemon e tânăr şi neînfricat şi îi stă bine pe cal.

Sunetele din fântână abia se mai auzeau.

— N-ar trebui să-i aruncăm Nobilului Lord o frânghie?

— Să-l salvezi acum ca să-l execuţi mai târziu? Nu cred. Lasă-l să guste din mâncarea pe care ţi-a pregătit-o ţie. Hai, sprijină-te de mine!

Plumm îl ajută pe Dunk să străbată curtea. Văzute de aproape, trăsăturile lui Ser Maynard aveau ceva ciudat. Cu cât Dunk îl privea mai mult, cu atât părea să deslușească mai puţin.

— Te-am îndemnat să fugi, adu-ţi aminte, dar ţi-ai preţuit onoarea mai mult decât viaţa. O moarte onorabilă e bună şi frumoasă, dar ce te faci dacă viaţa care e-n pericol nu-ţi aparţine? Răspunsul tău ar fi acelaşi, ser?

— A cui viaţă? Dinspre fântână se auzi un ultim pleoscăit. A lui Egg? La Egg te referi? Dunk strânse cu putere braţul lui Plumm. Unde-i băiatul?

— La zei. Şi cred că ştii de ce.

Durerea care-i sfârtecă trupul în clipa aceea îl făcu pe Dunk să uite de braţu-i rănit. Gemu.

— A încercat să folosească cizma.

— Aşa bănuiesc. I-a arătat inelul lui Maester Lothar, care i l-a dat lui Butterwell care, fără îndoială, s-a scăpat în nădragi la vederea lui şi a început să se întrebe dacă nu cumva s-a alăturat cui nu trebuia şi cât de multe ştie Corbul Sângelui despre conspiraţia lui. Răspunsul la această întrebare este *„multişor”,* chicoti Plumm.

— Cine eşti?

— Un prieten, răspunse Maynard Plumm. Unul care te-a urmărit şi s-a întrebat ce cauţi în cuibul năpârcilor. Acum taci din gură şi te facem bine.

Ţinându-se în umbră, cei doi îşi croiră drum înapoi spre micul cort al lui Dunk. Odată ajunşi înăuntru, Ser Maynard aprinse un foc, umplu un

vas cu vin şi îl aşeză pe flacără, la fiert.

— O tăietură curată şi, cel puţin, nu e la mâna dreaptă, spuse el, sfâşiind mâneca tunicii pătate de sânge a lui Dunk. Se pare că n-a atins osul. Totuşi, va trebui s-o spălăm, altfel s-ar putea să-ţi pierzi braţul.

— Nu contează. Dunk era ameţit şi avea senzaţia c-o să vomite în orice clipă. Dacă Egg e mort...

— ... vina îţi aparţine. Ar fi trebuit să-l ţii departe de locul ăsta. Dar n-am spus nici-o clipă că băiatul e mort. Am spus că e cu zeii. Ai pânză curată? Mătase?

— Tunica mea. Cea bună, pe care o am din Dorne. Cum adică e cu zeii?

— Toate la timpul potrivit. Mai întâi braţul.

Vinul începu în scurt timp să răspândească aburi. Ser Maynard găsi tunica bună a lui Dunk, o mirosi neîncrezător, apoi scoase un pumnal şi începu s-o taie. Dunk îşi înăbuşi protestul.

— Ambrose Butterwell n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi un om hotărât, spuse Ser Maynard, făcând ghemotoc trei bucăţi de mătase şi înmuindu-le în vin. A avut îndoieli în privinţa acestui complot încă de la început, îndoieli care i-au fost aţâţate în clipa când a aflat că băiatul nu poartă sabia. Iar azi-dimineaţă, oul lui de

dragon a dispărut şi, odată cu el, ultimele sale rămăşiţe de curaj.

— Ser Glendon n-a furat oul, spuse Dunk. A fost în curte toată ziua, luptând în turnir sau privindu-i pe alţii cum luptă.

— Cu toate astea, Peake va găsi oul în desaga lui de şa. Vinul fierbea. Plumm scoase o mănuşă de piele şi spuse: încearcă să nu ţipi. Apoi scoase o fâşie de mătase din vinul clocotit şi începu să spele tăietura.

Dunk nu ţipă. Scrâşni din dinţi, îşi muşcă limba şi îşi izbi şoldul cu pumnul atât de tare, încât îl învineţi, dar nu ţipă. Ser Maynard folosi restul tunicii bune ca să facă un bandaj pe care i-l legă strâns în jurul braţului.

— Cum e? îl întrebă Plumm când isprăvi.

— Îngrozitor. Dunk tremura. Unde-i Egg?

— Cu zeii, ţi-am spus.

Dunk ridică mâna sănătoasă şi-l apucă pe Plumm de gât.

— Vorbeşte limpede. M-am săturat de aluzii şi şarade. Spune-mi unde-l găsesc pe băiat sau îţi frâng gâtul, aşa prieten cum îmi eşti.

— În Templul Septim. Ai face bine să mergi înarmat. Ser Maynard zâmbi. E destul de limpede pentru tine, Dunk?

*

* *

Prima oprire a lui Dunk a fost în pavilionul lui Ser Uthor Underleaf.

Strecurându-se înăuntru, nu-l găsi decât pe scutierul Will, aplecat peste o covată şi frecând hainele de corp ale stăpânului său.

— Iarăşi tu? Ser Uthor e la ospăţ. Ce vrei?

— Îmi vreau sabia şi scutul.

— Ai adus răscumpărarea?

— Nu.

— Atunci de ce te-aş lăsa să-ţi iei armele?

— Am nevoie de ele.

— Asta nu-i un motiv.

— Dar dacă ţi-aş spune că te omor dacă încerci să mă împiedici?

Will gâfâi.

— Sunt acolo.

Dunk se opri în faţa templului septim al castelului. *Zeii să m-ajute să nu fi ajuns prea târziu!* Avea centura săbiei la locul obişnuit, strânsă la brâu. Îşi legase scutul de braţul rănit şi povara lui îi provoca junghiuri de durere la fiecare pas. Se temea că ar putea să ţipe, la cea mai mică atingere. Dădu uşile în lături cu mâna sănătoasă.

Înăuntru, templul era întunecat şi tăcut, luminat doar de flăcările lumânărilor care pâlpâiau pe altarele Celor Şapte. În dreptul Războinicului ardeau cele mai multe lumânări, cum era şi de aşteptat în timpul unui turnir. Mulţi cavaleri veneau aici să se roage pentru putere şi curaj, înainte să intre în luptă. Altarul Străinului era învăluit în umbră, cu o singură lumânare aprinsă. Mama şi Tatăl aveau cu zecile fiecare, Fierarul şi Fecioara ceva mai puţine. Iar sub felinarul strălucitor al Babei era îngenuncheat Lordul Ambrose Butterwell, rugându-se în tăcere, cu capul plecat, pentru înţelepciune.

Nu era singur. De îndată ce Dunk porni spre el, doi oşteni înaintară să-i taie calea, cu feţele aspre sub coifurile fără vizieră. Amândoi purtau veşminte de zale pe sub cămăşile cu dungi vălurite, verzi, albe şi galbene, ale Casei Butterwell.

— Stai pe loc, ser. N-ai ce căuta aici.

— Ba da, are. V-am prevenit c-o să mă găsească.

Glasul era al lui Egg.

Când băiatul ieşi din umbrele de la picioarele Tatălui, cu ţeasta rasă lucind în lumina lumânărilor, lui Dunk îi veni să alerge spre el, să-l ia pe sus cu un ţipăt de bucurie şi să-l

strivească în braţe. Dar ceva din tonul lui Egg îl făcu să ezite. *Pare mai degrabă furios decât speriat şi nu l-am văzut niciodată atât de serios. Şi Butterwell în genunchi. Ceva e ciudat aici.*

Lordul Butterwell se ridică în picioare. Chiar şi în lumina difuză a lumânărilor, carnea lui avea un aspect palid şi lipicios.

— Lăsaţi-l să treacă, le spuse el străjerilor. Când aceştia se retraseră, îi făcu semn lui Dunk să se apropie. Nu i-am făcut băiatului niciun rău. L-am cunoscut bine pe tatăl său, pe când eram Mâna Regelui. Prinţul Maekar trebuie să ştie, nimic din toate acestea n-a fost ideea mea.

— Va şti, promise Dunk. Ce se petrece aici?

— Peake. Totul a fost pus la cale de el, jur pe Cei Şapte. Lordul Butterwell aşeză o mână pe altar. Să mă doboare zeii dacă mint. Mi-a spus pe cine trebuie să invit şi pe cine nu şi l-a adus aici pe acest tânăr pretendent. N-am vrut să iau parte la această trădare, trebuie să mă crezi. Tom Heddle, el m-a îndemnat, n-am să tăgăduiesc asta. Ginerele meu, căsătorit cu fiica mea cea mare, dar n-am să mint, a fost părtaş la toate acestea.

— E campionul tău, spuse Egg. Dacă a fost părtaş, atunci ai fost şi tu.

Taci din gură! îi venea lui Dunk să răcnească.

Gura aia slobodă a ta o să ne bage-n mormânt pe amândoi. Însă Butterwell părea să tremure de frică.

— Lordul meu, nu înţelegi. Heddle e la comanda garnizoanei mele.

— Trebuie să ai câţiva oşteni credincioşi, spuse Egg.

— Cei de-aici, răspunse Lordul Butterwell. Alţi câţiva. Am fost prea moale, recunosc, dar n-am fost trădător niciodată. Frey şi cu mine am avut îndoieli încă de la bun început în privinţa pretendentului Lordului Peake. Nu poartă sabia! Dacă ar fi fost fiul tatălui său, Oţelul înverşunat l-ar fi înarmat cu sabia Blackfyre. Şi toată vorbăria lui despre un dragon... o nebunie. Nebunie şi prostie. Nobilul Lord îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe faţă şi continuă: Iar acum mi-au luat oul, oul de dragon pe care bunicul l-a primit de le însuşi regele, ca recompensă pentru loialitatea sa. Era acolo azi-dimineaţă, când m-am trezit şi străjerii mei jură că nimeni n-a intrat şi n-a ieşit din dormitor. S-ar putea să-i fi cumpărat Lordul Peake, nu ştiu, dar oul a dispărut. Trebuie să fie la ei sau...

Sau oul a făcut pui, gândi Dunk. Dacă în Westeros şi-ar face din nou apariţia un dragon viu, lorzii şi oamenii de rând s-ar înghesui lângă

prinţul care l-ar putea revendica.

— Lordul meu, spuse el, aş dori să am o vorbă cu... scutierul meu, dacă eşti atât de bun.

— Cum ţi-e voia, ser. Lordul Butterwell îngenunche să se roage din nou.

Dunk îl trase pe Egg deoparte şi se lăsă pe un genunchi, să-i vorbească faţă în faţă.

— Îţi trag o scatoalcă peste ureche de-ţi întorc ochii la ceafă şi-o să-ţi petreci tot restul zilelor privind în spate.

— Ar trebui, ser. Egg avea graţia să pară ruşinat. Îmi pare rău. N-am vrut decât să trimit un corb la tatăl meu.

Ca să pot rămâne eu cavaler. Băiatul avusese intenţii bune. Dunk aruncă iute o privire spre locul unde se ruga Lordul Butterwell.

— Ce i-ai făcut?

— L-am speriat, ser.

— Da, asta văd şi eu. O să aibă bătături la genunchi până mâine-dimineaţă.

— N-am ştiut ce altceva să fac, ser. Maesterul m-a adus la ei, după ce a văzut inelul tatălui meu.

— La ei?

— La Lordul Butterwell şi la Lordul Frey, ser. Mai erau acolo şi câţiva străjeri. Toată lumea era supărată. Cineva a furat oul de dragon.

— Sper că nu tu.

Egg clătină din cap.

— Nu, ser. Am ştiut că am intrat în bucluc din clipa când maesterul i-a arătat Lordului Butterwell inelul meu. Mi-a trecut prin minte să zic că l-am furat, dar mi-am zis că n-o să mă creadă. Apoi mi-am amintit că l-am auzit odată pe tata pomenind despre ceva ce-a spus Corbul Sângelui, cum că e mai bine să fii înfricoşător decât înfricoşat, aşa că le-am zis că tata ne-a trimis aici să spionăm pentru el, că e pe drum încoace, cu o armată, că Nobilul Lord ar face mai bine să mă elibereze şi să renunţe la trădare, dacă nu vrea să-şi piardă capul. Băiatul afişă un zâmbet sfios: A mers mai bine decât mă aşteptam, ser.

Lui Dunk îi venea să-l ia pe băiat de umeri şi să-l scuture până-i clănţăne dinţii. *Asta nu e un joc!* ar fi vrut să urle. *E pe viaţă şi pe moarte:*

— Lordul Frey a auzit şi el toate astea?

— Da. I-a urat Lordului Butterwell casă de piatră şi a anunţat că se întoarce la Gemeni numaidecât. Atunci Nobilul Lord ne-a adus aici să ne rugăm.

Frey a putut să fugă, gândi Dunk, *dar Butterwell n-are unde şi, mai devreme sau mai târziu, va începe să se întrebe de ce Prinţul*

Maekar şi oastea lui nu şi-au făcut apariţia.

— Dacă Lordul Peake află că eşti în castel...

Uşa principală a templului se deschise cu zgomot. Dunk se întoarse şi-l văzu pe Tom Heddle cel Negru, privind mânios, în zale şi platoşă, cu ploaia şiroindu-i de pe mantia udă şi băltind la picioarele lui. Alături de el avea o duzină de oşteni înarmaţi cu suliţe şi topoare. Cerul din spatele lor fu străbătut de strălucirea albastră şi albă a unui fulger care proiectă umbre trecătoare pe podeaua albă de piatră. O pală de vânt stârni toate lumânările din sept într-un dans.

O, şapte iaduri afurisite! Atât avu Dunk timp să gândească, înainte ca Heddle să spună:

— Iată băiatul. Luaţi-l!

Lordul Butterwell se ridicase în picioare.

— Nu. Staţi pe loc. Băiatul nu va fi molestat. Tommard, ce-nseamnă toate astea?

Faţa lui Heddle se strâmbă cu dispreţ.

— Nu tuturor ne curge lapte prin vene, Nobile Lord. Îl vreau pe băiat.

— Nu înţelegi. Glasul lui Butterwell devenise un tremolo piţigăiat. S-a isprăvit cu noi. Lordul Frey a plecat şi îl vor urma şi alţii. Prinţul Maekar se apropie cu o oştire.

— Un motiv în plus să-l luăm ostatic pe băiat.

— Nu, nu, zise Butterwell. Nu mai vreau să am de-a face cu Lordul Peake şi pretendentul lui. Nu vreau să lupt.

Tom cel Negru îşi privi stăpânul cu răceală.

— Laşule. Tom scuipă. Spune ce vrei. Lupţi sau mori, lordul meu? Arătă spre Egg. Un cerb pentru primul om care scoate sabia.

— Nu, nu. Butterwell se întoarse către străjerii lui. Opriţi-i, mă auziţi? Vă poruncesc. Opriţi-i!

Dar toţi străjerii stăteau înmărmuriţi, neştiind cui să dea ascultare.

— Trebuie s-o fac eu însumi, aşadar? Tom cel Negru scoase din teacă sabia lungă.

Dunk făcu la fel.

— Treci în spatele meu, Egg.

— Lăsaţi armele, amândoi! ţipă Butterwell. Nu vreau vărsare de sânge în templu! Ser Tommard, acesta este scutul jurat al prinţului. Te va ucide!

— Numai dacă se prăbuşeşte peste mine. Tom cel Negru îşi dezveli dinţii într-un rânjet aspru. L-am văzut încercând să lupte în turnir.

— Sunt mai priceput cu sabia, îl preveni Dunk.

Heddle răspunse cu un fornăit şi atacă. Dunk îl îmbrânci pe Egg în spate şi se întoarse să-i întâmpine sabia. A parat destul de bine prima lovitură, dar sabia lui Tom cel Negru i-a zdruncinat scutul şi rana bandajată din spatele

lui, trimiţându-i un spasm de durere de-a lungul braţului. Încercă apoi să lovească spre capul lui Heddle, dar Tom cel Negru alunecă într-o parte şi îl izbi din nou. Dunk abia reuşi să pareze cu scutul la timp. Aşchii de pin zburară şi Heddle izbucni în râs, înteţindu-şi atacul, jos, sus şi iarăşi jos. Dunk preluă toate loviturile în scut, dar fiecare era o tortură şi se pomeni pierzând teren.

— Vino-i de hac, ser! îl auzi pe Egg strigând. Vino-i de hac, vino-i de hac, e chiar acolo.

Dunk simţea gustul sângelui în gură şi, mai rău, rana i se deschisese la loc. Il cuprinse un val de ameţeală. Sabia lui Tom cel Negru făcea fărâme scutul alungit. *Stejar şi fier, păziţi-mă cu străşnicie, astfel sunt mort şi osândit pentru vecie,* gândi Dunk, înainte să-şi aducă aminte că scutul său era din pin. Când se izbi cu spatele de altar, se împletici, căzu pe-un genunchi şi îşi dădu seama că nu mai are unde să se retragă.

— Nu eşti cavaler, zise Tom cel Negru. Ai lacrimi în ochi, mocofane?

Lacrimi de durere. Dunk îşi forţă genunchiul şi se izbi, cu scutul înainte, de duşmanul său.

Tom cel Negru păşi înapoi, clătinându-se, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Dunk năvăli după el, lovindu-l cu scutul, iar şi iar, folosindu-şi statura şi puterea ca să-l împingă pe Heddle cu

spatele, până la jumătatea templului. Apoi, cu o mişcare bruscă, dădu scutul la o parte şi lovi cu sabia-i lungă, iar Heddle ţipă când oţelul muşcă prin lână şi muşchi, adânc în coapsă. Sabia lui zvâcni sălbatic, dar lovitura fu disperată şi stângace. Dunk îşi lăsă scutul să preia o ultimă lovitură, pe care o contracară cu toată greutatea lui.

Tom cel Negru făcu un pas înapoi, clătinându-se şi privi în jos, cu oroare, la antebraţul care-i cădea pe podea, lângă altarul Străinului.

— Tu! gâfâi el. Tu, tu...

— Ţi-am spus eu. Dunk îi înjunghie beregata. Sunt mai priceput cu sabia.

Doi dintre oşteni ieşiră alergând în ploaie, când un lac de sânge se revărsă din trupul lui Tom cel Negru. Ceilalţi îşi apucară suliţele şi ezitară, aruncându-i lui Dunk priviri precaute şi aşteptând ca stăpânul lor să vorbească.

— A fost... a fost o nelegiuire, articulă, în cele din urmă, Butterwell. Se întoarse către Dunk şi Egg: Trebuie să plecăm de la Zidurile Albe înainte ca Gormon Peake să fie înştiinţat de cei doi. Are mai mulţi prieteni printre oaspeţi decât mine. Poarta din spate din zidul nordic, ne strecurăm pe-acolo... veniţi, trebuie să ne grăbim.

Dunk îşi trânti sabia în teacă.

— Egg, du-te cu Lordul Butterwell. Îşi trecu un braţ pe după umerii băiatului şi coborî glasul: Nu rămâne cu el mai mult decât ai nevoie. Ia-o înainte, cu Potopul, şi dispari înainte ca Nobilul Lord să treacă din nou de partea cealaltă. Ia-o spre Iazul Fecioarelor, e mai aproape decât Debarcaderul Regelui.

— Dar tu, ser?

— Nu-ţi fă griji în privinţa mea.

— Sunt scutierul tău.

— Da, încuviinţă Dunk, şi vei face aşa cum îţi spun, altfel te alegi cu o scatoalcă peste ureche.

*
* *

Un grup de oameni părăsea sala mare a castelului, oprindu-se cât să-şi tragă glugile pe cap, înainte să se aventureze prin ploaie. Printre ei erau Bătrânul Taur, sfrijitul Lord Caswell, din nou cherchelit. Amândoi îl ocoliră de departe pe Dunk. Ser Mortimer Boggs îi aruncă o privire curioasă, dar nu îndrăzni să-i vorbească. Uthor Underleaf nu era la fel de sfios.

— Ai întârziat la ospăţ, ser, zise el, scoţându-şi mănuşile. Şi văd că porţi iarăşi sabie.

— O să-ţi primeşti plata pentru ea, dacă asta te preocupă. Dunk îşi abandonase scutul sfărâmat şi îşi acoperise braţul rănit cu mantia, să-şi ascundă sângele. Dacă nu mor cumva, adăugă el. Atunci ai permisiunea să-mi jefuieşti cadavrul.

Ser Uthor râse.

— Să fie curaj sau prostie? Ambele au cam acelaşi miros, din câte-mi amintesc. Nu e prea târziu să-mi accepţi propunerea, ser.

— E mai târziu decât crezi, îl înştiinţă Dunk.

Nu aşteptă răspunsul lui Underleaf, ci trecu pe lângă el, prin uşile duble. Sala mare duhnea a bere, a fum şi a lână udă. În balconul de deasupra, câţiva muzicanţi cântau încetişor. Râsete răsunau dinspre mesele de onoare, acolo unde Ser Kirby Pimm şi Ser Lucas Nayland jucau un joc pe băute. Sus, pe dais, Lordul Peake vorbea pătruns cu Lordul Costayne, în timp ce proaspăta mireasă a Lordului Butterwell şedea părăsită în jilţul ei.

Jos, la mesele de rând, Dunk îl găsi pe Ser Kyle înecându-şi amarul în berea Lordului Butterwell. Talerul său de lemn era plin de tocană vârtoasă, făcută din mâncarea rămasă după seara precedentă. „O strachină brună”, aşa era numită această mâncare în bodegile de la Debarcaderul

Regelui. Era limpede că Ser Kyle n-avusese stomac pentru ea. Neatinsă, tocana se răcise şi o peliculă de grăsime sclipea deasupra conţinutului maro.

Dunk se strecură pe bancă, lângă el.

— Ser Kyle.

Motanul clătină din cap.

— Ser Duncan. Vrei nişte bere?

— Nu. Berea era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Nu te simţi bine, ser? Iartă-mă, dar arăţi...

— ...mai bine decât mă simt. Ce s-a întâmplat cu Glendon Ball?

— L-au dus în temniţă. Ser Kyle îşi scutură capul. Odraslă de târfă sau nu, băiatul nu mi s-a părut niciodată hoţ.

— Nici nu este.

Ser Kyle îl privi printre gene:

— Braţul tău... cum s-a...

— Un pumnal. Dunk se întoarse cu faţa spre dais, încruntându-se. Scăpase de moarte de două ori în ziua aceea. Ştia că aşa ceva ar fi deajuns pentru cei mai mulţi oameni. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* Se ridică în picioare: Alteţă! strigă el. Câţiva oameni de pe băncile din apropiere lăsară jos lingurile, îşi întrerupseră conversaţiile şi se întoarseră să-l privească.

Alteţă! repetă Dunk, mai tare. Se îndreptă spre dais, păşind apăsat pe covorul myrishez. Daemon!

Acum, jumătate de sală amuţi. La masa de onoare, bărbatul care îşi zicea Scripcarul se întoarse şi-i zâmbi. Dunk observă că-şi îmbrăcase tunica violet pentru ospăţ. *Violet, ca să-i pună în evindeţă culoarea ochilor.*

— Ser Duncan, sunt încântat că te afli printre noi. Ce doreşti de la mine?

— Dreptate, răspunse Dunk. Pentru Glendon Ball.

Numele răsună, lovindu-se de ziduri şi, preţ de o clipă, fiecare bărbat, femeie şi copil din sală parcă a împietrit. Lordul Costayne izbi cu pumnul în masă şi strigă:

— Moarte merită, nu dreptate!

Alte glasuri i se făcură ecou, iar Ser Harbert Paege declară:

— E născut bastard. Toţi bastarzii sunt hoţi sau mai rău. Sângele îşi spune cuvântul.

În primul moment, Dunk fu cuprins de disperare. *Sunt singur aici.* Dar Ser Kyle Motanul se ridică în picioare, clătinându-se doar puţin.

— O fi băiatul bastard, lorzii mei, dar e bastardul Globului de Foc. E întocmai cum a spus Ser Harbert: sângele îşi spune cuvântul.

Daemon se încruntă:

— Nimeni nu-l preţuieşte pe Globul de Foc mai mult decât mine, spuse el. N-am să cred că acest fals prinţ e din sămânţa lui. A furat oul de dragon şi a ucis trei oameni de ispravă pentru asta.

— N-a furat nimic şi n-a ucis pe nimeni, insistă Dunk. Dacă au fost omorâţi trei oameni, căutaţi-le ucigaşul în altă parte. Alteţa Ta ştie la fel de bine ca mine că Ser Glendon a fost toată ziua în curte şi a participat la o luptă după alta.

— Da, recunoscu Daemon. M-a surprins asta şi pe mine. Dar oul de dragon a fost găsit printre lucrurile lui.

— Chiar aşa? Unde e oul acum?

Lordul Gormon Peake se ridică în picioare, cu privirea rece şi poruncitoare.

— La loc sigur şi bine păzit. Şi de ce te preocupă asta pe tine, ser?

— Adu-l aici, îi ceru Dunk. Aş vrea să-l mai privesc o dată, lordul meu. Aseară l-am văzut doar o clipă.

Ochii lui Peake se îngustară.

— Alteţă, i se adresă el lui Daemon, pare-mi-se că acest cavaler rătăcitor a venit la Zidurile Albe cu Ser Glendon, neinvitat. S-ar putea să fie părtaş la toate astea.

Dunk ignoră această remarcă.

— Alteţă, oul de dragon pe care Lordul Peake l-a găsit printre lucrurile lui Ser Glendon a fost cel pe care l-a pus el însuşi acolo. Cere-i să-l aducă, dacă poate. Cercetează-l cu ochii tăi. Pun rămăşag că nu e decât o piatră vopsită.

În sală se iscă un adevărat vacarm. O sută de glasuri începură să vorbească deodată şi mulţi cavaleri săriră în picioare. Daemon arăta aproape la fel de mic şi de neajutorat cum arătase Ser Glendon când fusese acuzat.

— Eşti beat, prietene?

Aş vrea să fiu.

— Am pierdut nişte sânge, recunoscu Dunk, dar nu mi-am pierdut minţile. Ser Glendon a fost acuzat pe nedrept.

— De ce? întrebă Daemon, nedumerit. Dacă Ball n-a făcut niciun rău, aşa cum susţii, de ce ar insista Nobilul Lord că a furat şi ar încerca să-i dovedească vinovăţia cu o piatră vopsită?

— Ca să-l înlăture din calea ta. Nobilul Lord ţi-a cumpărat alţi adversari, cu aur şi promisiuni, dar Ball n-a fost de vânzare.

Scripcarul roşi.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Trimite după Ser Glendon şi întreabă-l chiar tu.

— Asta am să şi fac. Lord Peake, cere să-mi fie

adus bastardul numaidecât. Şi adu-mi şi oul de dragon. Vreau să-l văd mai bine.

Gormon Peake îi aruncă lui Dunk o privire plină de dezgust.

— Alteţă, bastardul este supus unui interogatoriu. În câteva ore vom avea o mărturisire completă, nu mă îndoiesc.

— Prin interogatoriu, lordul vrea să spună tortură, interveni Dunk. În câteva ore, Ser Glendon va mărturisi că ţi-a ucis tatăl, Alteţă, şi ambii fraţi.

— Ajunge! Faţa Lordului Peake era aproape stacojie. Încă o vorbă şi-ţi smulg limba din rădăcini.

— Eşti mincinos, răspunse Dunk. Iată, am spus două vorbe.

— Şi le vei regreta pe amândouă, îi promise Peake. Luaţi-l pe omul acesta şi întemniţaţi-l în lanţuri.

— Nu! Glasul lui Daemon era periculos de potolit. Vreau adevărul. Sunderland, Vyrwel, Smallwood, luaţi-vă oameni şi mergeţi să-l aduceţi pe Ser Glendon din temniţă. Aduceţi-l aici şi aveţi grijă să nu păţească nimic. Dacă încearcă cineva să vă împiedice, spuneţi-i că aveţi misiune de la rege.

— Cum porunceşti, răspunse Lordul Vyrwel.

— Voi rezolva această problemă aşa cum ar face tatăl meu, zise Scripcarul. Ser Glendon e acuzat de crime abominabile. În calitate de cavaler, are dreptul să se apere cu puterea armelor. Am să-l înfrunt pe terenul de turnir şi am să las zeii să hotărască dacă e vinovat sau nevinovat.

Sânge de erou sau sânge de târfă, gândi Dunk, când doi dintre oamenii Lordului Vyrwel îl aruncară pe Ser Glendon, gol, la picioarele lui, *are, oricum, mult mai puţin decât înainte.*

Băiatul fusese bătut cu sălbăticie. Avea faţa umflată şi plină de vânătăi, avea mai mulţi dinţi sparţi sau lipsă, din ochiul drept îi şiroia sânge, iar pe piept carnea îi era roşie şi crăpată, acolo unde fusese ars cu fierul înroşit.

— Eşti în siguranţă acum, murmură Ser Kyle. Aici suntem doar cavaleri rătăcitori şi zeii ştiu că suntem oameni paşnici.

Daemon le dăduse apartamentele maesterului şi le poruncise să bandajeze toate rănile pe care le putea avea Ser Glendon şi să-l pregătească pentru duel.

În timp ce spăla sângele de pe faţa şi mâinile băiatului, Dunk observă că trei unghii de la mâna stângă îi fuseseră smulse. Asta îl îngrijora mai mult decât celelalte răni.

— Poţi ţine lancea în mână?

— Lancea? Când încercă să vorbească, din gura lui Ser Glendon se scurse sânge amestecat cu salivă. Am toate degetele?

— Zece, zise Dunk, însă doar şapte unghii.

Ball clătină din cap.

— Tom cel Negru avea de gând să-mi taie toate degetele, dar a fost chemat în altă parte. Cu el trebuie să mă lupt?

— Nu. L-am omorât.

Asta îl făcu pe băiat să zâmbească.

— Trebuia s-o facă cineva.

— Vei lupta împotriva Scripcarului, dar numele lui adevărat este...

— ...Daemon, da. Mi-au spus. Dragonul Negru. Ser Glendon râse. Tatăl meu a murit pentru el, aş fi fost bucuros omul lui. Aş fi luptat pentru el, aş fi ucis pentru el, aş fi murit pentru el, dar nu pot pierde pentru el. Întoarse capul şi scuipă un dinte spart. Pot să capăt o cupă cu vin?

— Ser Kyle, adu plosca.

Băiatul bău cu nesaţ, apoi se şterse la gură.

— Uită-te la mine. Tremur ca o fată.

Dunk se încruntă.

— Mai poţi să te ţii pe cal?

— Ajută-mă să mă spăl şi adu-mi scutul, lancea şi şaua, spuse Ser Glendon, şi vei vedea ce pot

să fac.

*
* *

Era aproape dimineaţă când ploaia se domoli îndeajuns ca duelul să aibă loc. Curtea castelului era o mocirlă moale care sclipea udă în lumina sutelor de torţe. În spatele terenului de turnir, o ceaţă alburie se ridica, înălţând pe zidurile de piatră degete fantomatice, ca să înhaţe meterezele castelului. Mulţi dintre nuntaşi dispăruseră în orele scurse între timp, dar cei rămaşi urcau din nou în tribune şi se aşezau pe scândurile de pin îmbibate de ploaie. Printre ei se afla Ser Gormon Peake, înconjurat de un grup de lorzi mai mărunţi şi cavaleri de casă.

Doar câţiva ani trecuseră de când Dunk fusese scutierul bătrânului Ser Arian. Nu uitase ce are de făcut. Încheie cataramele armurii ce nu-i era pe măsură lui Ser Glendon, îi prinse coiful de grumăjer, îl ajută să încalece şi îi dădu scutul. Turnirurile anterioare lăsaseră scobituri adânci în lemn, dar globul strălucitor de foc se mai vedea şi acum. Arată la fel de tânăr ca Egg, gândi Dunk. Un băieţel speriat şi înverşunat. O fi roibul mai bine antrenat şi mai ager, dar un călăreţ se

descurcă mai bine pe calul pe care-l cunoaşte, iar acesta îi e străin.

— Voi avea nevoie de o lance, spuse Ser Glendon. O lance de război.

Dunk se duse la stativ. Lăncile de război erau mai scurte şi mai grele decât cele de turnir pe care le folosise în duelurile anterioare, doi metri şi jumătate de frasin masiv, cu un vârf ascuţit de fier. Dunk alese una şi o scoase, trecându-şi mâna pe toată lungimea ei, să se asigure că nu are crăpături.

La capătul opus al terenului, unul dintre scutierii lui Daemon îi oferea acestuia o lance identică. Era un scripcar, nimic mai mult. În loc de săbii şi scripci, veşmintele calului său de război înfăţişau acum dragonul cu trei capete al Casei Blackfyre, negru pe fond roşu. Prinţul îşi spălase şi vopseaua neagră din părul care acum i se revărsa pe umeri într-o cascadă de argint şi aur, scânteind ca metalul bătut în lumina torţelor. *Tot aşa ar fi şi părul lui Egg, dacă l-ar lăsa vreodată să crească,* îşi dădu seama Dunk. Îi venea greu să şi-l imagineze aşa, dar ştia că, într-o bună zi, va trebui, dacă vor trăi amândoi până atunci.

Heraldul urcă din nou pe platforma lui.

— Ser Glendon, Bastardul e acuzat de furt şi

de crimă, vesti el, iar acum vine să-şi dovedească nevinovăţia cu preţul trupului său. Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său, Rege de drept al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Şapte Regate şi Apărător al Regatului, vine să dovedească adevărul acuzaţiilor sale împotriva bastardului Glendon.

Şi, dintr-odată, anii se risipiră şi Dunk se afla din nou pe Pajiştea Ashford, ascultându-l pe Baelor Sfarmă-Lance chiar înainte de a porni în bătălia pentru propria viaţă. Vârî lancea de război înapoi, luă o lance de turnir din următorul rastel, o lance lungă de patru metri, suplă şi elegantă.

— Foloseşte-o pe asta, îi spuse lui Ser Glendon. E ceea ce am folosit la Ashford, la Duelul Judiciar de Şapte.

— Scripcarul a ales o lance de război. Are de gând să mă omoare.

— Pentru asta trebuie mai întâi să te nimerească. Dacă ţinteşti bine, vârful lui nu te va atinge niciodată.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu.

Ser Glendon îi smulse lancea din mână, se răsuci şi porni la trap către teren.

— Cei Şapte să ne apere pe amândoi, aşadar.

Undeva, la răsărit, un fulger brăzdă cerul rozaliu. Daemon lovi cu pintenii de aur în trupul armăsarului său şi ţâşni ca un fulger, coborându-şi lancea de război cu vârful ei ucigaş de fier. Ser Glendon ridică scutul şi alergă să-l întâmpine, legănându-şi lancea mai lungă peste capul iepei, s-o izbească în pieptul tânărului pretendent. De sub copitele cailor ţâşnea noroi, iar flăcările torţelor păreau mai strălucitoare când cei doi cavaleri trecură bubuind unul pe lângă altul.

Dunk închise ochii. Auzi un pârâit, un ţipăt, o bufnitură.

— Nu! îl auzi el pe Lordul Peake strigând cu durere. Nuuuuuuu! Preţ de o fracţiune de secundă, lui Dunk aproape i se făcu milă de el. Deschise ochii. Fără călăreţ, armăsarul mare şi negru încetinea pasul, la trap. Dunk sări şi-l apucă de căpăstru. La celălalt capăt al terenului, Ser Glendon Ball îşi întoarse iapa şi îşi înălţă lancea zdrobită. Oamenii năvăliră pe teren, acolo unde Scripcarul zăcea neclintit, cu faţa în jos, într-o bălţă. Când îl ajutară să se ridice, era plin de noroi din cap până-n picioare.

— Dragonul Maro! strigă cineva. Un val de râsete străbătu curtea, în timp ce zorile se revărsau peste Zidurile Albe.

Abia câteva clipe mai târziu, pe când Dunk şi Ser Kyle îl ajutau pe Glendon Ball să coboare de pe cal, sună prima goarnă şi santinelele de pe ziduri dădură alarma. O oaste îşi făcuse apariţia dincolo de zidurile castelului, ivindu-se din ceţurile dimineţii.

— Până la urmă, Egg n-a minţit, îi spuse Dunk, uluit, lui Ser Kyle.

*

* *

De la Iazul Fecioarelor venise Lordul Mooton, de la Raventree Lordul Blackwood, de la Duskendale Lordul Darklyn.

Domeniile regale din preajma Debarcaderului Regelui trimiseseră Casele Hayford, Rosby, Stokeworth, Massey şi chiar săbiile jurate ale regelui, în frunte cu trei cavaleri ai Gărzii, sprijiniţi de trei sute de Dinţi ai Corbului, cu arcuri înalte din lemn alb de copac al inimii. Însăşi smintita Danelle Lothston plecase cu oaste din turnurile ei bântuite de la Harrenhal, cu părul roşu în vânt şi cu armura-i neagră, care-i venea ca o mănuşă de fier.

Lumina soarelui care răsărea scânteia pe vârfurile a cinci sute de lănci şi de zece ori mai

multe suliţe. Flamurile cenuşii ale nopţii renăşteau în zeci de culori ţipătoare. Iar deasupra tuturor fluturau doi dragoni regali, pe fundaluri negre ca noaptea: bestia cu trei capete a Regelui Aerys I Targaryen, roşie ca focul, şi o fiară albă, înaripată, care scotea flăcări stacojii.

Până la urmă, nu e Maekar, îşi dădu seama Dunk, atunci când văzu acele stindarde. Stindardele Prinţului de la Castelul Verii înfăţişau patru dragoni cu trei capete, doi câte doi, blazonul celui de-al patrulea fiu al răposatului Rege Daeron II Targaryen. Un singur dragon alb vestea prezenţa Mâinii Regelui, Lordul Brynden Rivers.

Corbul Sângelui în persoană venise la Zidurile Albe.

Prima Rebeliune Blackfyre se sfârşise pe Câmpul Ierbii Roşii în sânge şi în glorie. Cea de-a doua se sfârşise cu un scâncet.

— Nu ne pot intimida, declară Tânărul Daemon de pe meterezele castelului, după ce văzuse cercul de fier care-i înconjura, căci cauza noastră este dreaptă. Vom trece cu sabia prin ei şi vom merge neabătut la Debarcaderul Regelui! Să sune goarnele!

Însă cavalerii, lorzii şi oştenii murmurară între ei şi câţiva începură să dea înapoi, îndreptându-

se către grajduri sau spre câte-o uşă lăturalnică ori vreo ascunzătoare unde sperau că pot rămâne în siguranţă. Iar când Daemon a scos sabia şi a ridicat-o deasupra capului, toată suflarea a putut vedea că nu era Blackfyre.

— Astăzi va fi din nou ca pe Câmpul Ierbii Roşii, promise pretendentul.

— Las-o baltă, scripcarule! îi strigă un scutier cărunt. Prefer să trăiesc.

În cele din urmă, cel de-al doilea Daemon Blackfyre înaintă singur, struni calul în faţa oştirii regale şi îl provocă pe Corbul Sângelui la duel.

— Am să vă înfrunt, pe tine ori pe laşul Aerys sau pe oricare campion vei voi să numeşti.

Dar oamenii Corbului Sângelui îl înconjurară, îl traseră jos de pe cal şi-l puseră în lanţuri de aur. Împlântară în pământul mocirlos stindardul pe care-l purtase şi îi dădură foc. Flamura arse multă vreme, înălţând o dâră şerpuitoare de fum ce se făcea văzută până-n depărtări.

În ziua aceea n-a curs alt sânge decât al unui om aflat în slujba Lordului Vyrwel, care s-a lăudat că el fusese unul dintre spionii Corbului Sângelui şi că în curând avea să fie bine răsplătit.

— Încă puţin şi-am să mă desfăt cu târfe şi cu vin roşu dornishean, se pare că ar fi fost auzit

spunând, chiar înainte ca unul dintre cavalerii Lordului Costayne să-i taie beregata.

— Bea asta, spuse el, când omul lui Vyrwel se înecă de propriul sânge. Nu e dornishean, dar e roşu.

Altminteri, era o coloană tăcută, posomorâtă, de oameni care ieşeau, târându-şi picioarele, pe porţile castelului Zidurile Albe, ca să-şi arunce armele într-un morman scânteietor înainte de-a fi legaţi şi conduşi să aştepte judecata Lordului Corb al Sângelui. Dunk ieşi alături de ceilalţi, împreună cu Ser Kyle Motanul şi Glendon Ball. Îl căutaseră pe Ser Maynard, să-l ia cu ei, dar Plumm se făcuse nevăzut cândva în timpul nopţii.

Abia târziu, în după-amiaza aceea, Ser Roland Crakehall din Garda Regelui îl găsi pe Dunk printre ceilalţi prizonieri.

— Ser Duncan! Unde în şapte iaduri te-ai ascuns? Lordul Rivers întreabă de tine de ore în şir. Vino cu mine, rogu-te!

Dunk porni alături de el. Mantia lungă a Lordului Crakehall flutura la fiecare pală de vânt, albă ca lumina lunii pe zăpadă. La vederea ei, Dunk îşi aminti cuvintele pe care le rostise Scripcarul, sus, pe acoperiş: *Am visat că erai înveşmântat în alb, din cap până-n picioare, cu o*

mantie lungă şi albă fluturând de pe umerii tăi largi. Dunk pufni. *Da, şi ai visat dragoni ieşind din ouă de piatră. La fel de verosimile amândouă.*

Pavilionul Mâinii se afla la câteva sute de metri de castel, în umbra unui ulm cu coroana lăbărţată. Câteva vaci păşteau iarba prin preajmă. *Regii se ridică şi cad,* gândi Dunk, *iar vacile şi oamenii de rând îşi văd de treburile lor.* Era o vorbă de-a bătrânului.

— Ce se va alege de ei? îl întrebă pe Ser Roland când trecură pe lângă un grup de ostatici aşezaţi pe iarbă.

— Vor fi duşi la Debarcaderul Regelui, la judecată. Cavalerii şi oştenii ar trebui să scape destul de uşor. Ei n-au făcut decât să-şi urmeze suveranii.

— Şi lorzii?

— Unii vor fi iertaţi, dacă spun adevărul despre ceea ce ştiu şi dacă cedează un fiu sau o fiică drept zălog al loialităţii lor. Le va fi mai greu celor care au primit iertarea după Câmpul Ierbii Roşii. Aceştia vor fi întemniţaţi sau dezonoraţi. Cei mai ticăloşi îşi vor pierde capul.

Corbul Sângelui trecuse deja la fapte. Dunk observă asta în drum spre pavilionul lui. Flancând intrarea, capetele schilodite ale lui

Gormon Peake şi ale lui Tom Heddle cel Negru fuseseră înfipte în ţepe, cu scuturile etalate dedesubt. *Trei castele, negre pe fond portocaliu. Omul care l-a ucis pe Roger de Penny tree.*

Chiar şi în moarte, ochii Lordului Gormon erau duri, ca de cremene. Dunk i-i închise cu degetele.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă unul dintre străjeri. Oricum o să-i scoată ciorile curând.

— Îi datoram măcar atât.

Dacă Roger n-ar fi murit în ziua aceea, bătrânul nici nu s-ar fi uitat la Dunk, când l-a zărit alergând după porci pe uliţele Debarcaderului Regelui. *Un rege mort de mult i-a dat o sabie unui fiu în locul celuilalt, ăsta a fost începutul. Iar acum sunt aici şi bietul Roger e în mormânt.*

— Mâna aşteaptă, porunci Roland Crakehall.

Dunk trecu pe lângă el, prezentându-se în faţa Lordului Brynden Rivers, vrăjitorul, şi a Mâinii Regelui. Egg stătea în faţa lui, proaspăt îmbăiat şi îmbrăcat în veşminte princiare, aşa cum îi şedea bine unui nepot al regelui. În apropiere, Lordul Frey era aşezat pe un scaun de campanie, cu o cupă de vin în mână şi cu micuţul lui moştenitor hidos foindu-i-se în poală. Lordul Butterwell era prezent şi el... în genunchi, palid la

faţă şi tremurând.

— Trădarea nu e mai puţin mârşavă dacă trădătorul se dovedeşte un laş, spunse Lordul Rivers. Ţi-am auzit scâncelile, Lord Ambrose, şi cred un cuvânt din zece. Ţinând seama de asta, am să-ţi îngădui să păstrezi a zecea parte din averea ta. Îţi poţi păstra şi soţia. Îţi doresc să te bucuri de ea.

— Şi Zidurile Albe? întrebă Butterwell, cu glas tremurător.

— Confiscate pentru Tronul de Fier. Am de gând să dărâm castelul piatră cu piatră şi să împrăştii sare pe pământul pe care se află. În douăzeci de ani, nimerii nu-şi va mai aminti că a existat. Bătrâni nebuni şi tineri răzvrătiţi fac şi acum pelerinaje la Câmpul Ierbii Roşii, să planteze flori pe locul unde a căzut Daemon Blackfyre. Nu voi îngădui ca Zidurile Albe să devină un alt monument al Dragonului Negru. Lordul Rivers flutură o mână palidă: Acum fugi de-aici, gândacule.

— Mâna Regelui e milostivă.

Butterwell pleca împleticindu-se, atât de orb de durere, încât nici măcar nu a părut să-l recunoască pe Dunk când a trecut pe lângă el.

— Ai permisiunea mea să pleci şi tu, Lord Frey, porunci Rivers. Vom vorbi mai târziu.

— Cum porunceşte stăpânul meu.

Frey îşi conduse fiul afară din pavilion.

De-abia atunci Mâna Regelui se întoarse spre Dunk. Era mai bătrân decât şi-l amintea, cu faţa aspră şi ridată, însă avea pielea albă ca osul, iar obrajii şi gâtul încă purtau semnul dizgraţios din naştere, ca o pată de sânge despre care unii oameni ziceau că seamănă cu un corb. Avea cizmele nerge, tunica stacojie. Peste ea purta o mantie fumurie, prinsă cu o broşă în forma unei mâini de fier. Părul îi cădea pe umeri, lung, alb şi drept, pieptănat în faţă, ca să-i ascundă ochiul lipsă, cel pe care Oţelul înverşunat i-l răpise pe Câmpul Ierbii Roşii. Ochiul rămas era foarte roşu. *Câţi ochi are Corbul Sângelui? O mie şi unul.*

— Prinţul Maekar are, fără îndoială, un motiv întemeiat să-şi lase fiul să fie scutier în slujba unui cavaler rătăcitor, spuse el, deşi nu cred că asta însemna să fie adus într-un castel plin de trădători care pun la cale o rebeliune. Cum se face că mi-am găsit vărul într-un cuib de năpârci ca acesta, ser? Lordul Putinică vrea să mă facă să cred că Prinţul Maekar te-a trimis aici, să adulmeci rebeliunea deghizat în cavaler misterios. Acesta-i adevărul?

Dunk plecă un genunchi.

— Nu, stăpâne. Adică, da, stăpâne. Asta i-a

spus Egg. Aegon, adică. Prinţul Aegon. Aşadar, partea aceea este adevărată. Nu este, însă, ceea ce s-ar numi adevărul adevărat.

— Înţeleg. Aşadar, voi doi aţi aflat despre această conspiraţie împotriva coroanei şi v-aţi hotărât s-o dejucaţi singuri. Aşa stau lucrurile?

— Nici aşa. Noi doar... într-un fel, am nimerit din întâmplare, cum s-ar zice.

Egg îşi încrucişa braţele.

— Iar Ser Duncan şi cu mine aveam situaţia sub control înainte de-a apărea tu cu oastea ta.

— Am avut ajutoare, stăpâne, adăugă Dunk.

— Cavaleri rătăcitori.

— Da, stăpâne. Ser Kyle Motanul şi Maynard Plumm. Şi Ser Glendon Ball. El l-a doborât de pe cal pe Scripc... pe pretendent.

— Da, am auzit povestea asta deja de pe zeci de buze. Bastardul Mâţişorilor. Născut dintr-o târfă şi-un trădător.

— Născut din eroi, zise Egg apăsat. Dacă e printre ostatici, vreau să fie găsit şi eliberat. Şi răsplătit.

— Şi cine eşti tu să-i spui Mâinii Regelui ce să facă?

Egg nici nu clipi.

— Ştii cine sunt, vere.

— Scutierul tău e insolent, ser, îi zise lui Dunk

Lordul Rivers. Ar trebui să-i tragi o mamă de bătaie să se lecuiască.

— Am încercat, stăpâne. Dar e prinţ.

— E un dragon, zise Corbul Sângelui, asta e. Ridică-te, ser.

Dunk se ridică.

— Au existat întotdeauna Targaryeni care au visat lucrurile ce vor veni, încă dinainte de Cucerire, spuse Corbul Sângelui, aşa că n-ar trebui să ne mire, din când în când, dacă şi un Blackfyre dovedeşte acest dar. Daemon a visat că dragonul se va naşte la Zidurile Albe şi aşa a fost. Numai că nătărăul a greşit culoarea.

Dunk se uită la Egg. Văzu inelul. *Inelul tatălui său. E pe degetul lui, nu vârât în cizmă.*

— Aproape că-mi vine să te iau cu noi la Debarcaderul Regelui, îi zise lui Egg Lordul Rivers, şi să te ţin la curtea mea, ca... oaspete.

— Tata n-ar vedea asta cu ochi buni.

— Bănuiesc că nu. Prinţul Maekar are o... fire... arţăgoasă. Poate c-ar trebui să te trimit înapoi la Castelul Verii...

— Locul meu e cu Ser Duncan. Sunt scutierul lui.

— Cei Şapte să ne apere pe amândoi. Cum pofteşti. Eşti liber să pleci.

— Vom pleca, răspunse Egg, dar mai întâi

avem nevoie de nişte aur. Ser Duncan trebuie să-i plătească Melcului răscumpărarea.

Corbul Sângelui râse.

— Unde e băiatul umil pe care l-am întâlnit cândva la Debarcaderul Regelui? Cum spui, prinţe. Am să-l însărcinez pe vistierul meu să-ţi dea cât aur doreşti. În limite rezonabile.

— Doar un împrumut, preciză Dunk. Am să-l plătesc înapoi.

— Când înveţi să lupţi în turnir, fără îndoială. Lordul Rivers pocni din degete, concediindu-i, desfăşură un pergament şi începu să bifeze nume cu un condei.

Însemnează oamenii care trebuie să moară, îşi dădu seama Dunk.

— Stăpâne, spuse el, am văzut capetele afară. Asta înseamnă... Scripcarul... Daemon... ai să-i iei şi lui capul?

Corbul Sângelui ridică privirea de pe pergament.

— Asta hotărăşte Regele Aerys... dar Daemon are patru fraţi mai mici. Şi surori. Dacă aş fi atât de nesăbuit să-i tai frumosul cap, mama lui ar jeli, prietenii lui m-ar blestema şi m-ar numi „ucigaş”, iar Oţelul înverşunat l-ar încorona pe fratele său, Haegon. Mort, tânărul Daemon e un erou. Viu, e un obstacol în calea fratelui meu

vitreg. N-are cum să-l facă rege pe un al treilea Blackfyre, atât timp cât cel de-al doilea rămâne, atât de supărător, în viaţă. În plus, un ostatic aşa de nobil va fi o podoabă la curtea noastră şi o mărturie vie a milosteniei şi bunăvoinţei înălţimii Sale, Regele Aerys.

— Am şi eu o întrebare, interveni Egg.

— Încep să pricep de ce era tatăl tău atât de dornic să scape de tine. Ce mai vrei de la mine, vere?

— Cine-a luat oul de dragon? La uşă erau străjeri şi alţii pe scări, n-avea cum să pătrundă nimeni neobservat în dormitorul Lordului Butterwell.

Lordul Rivers zâmbi:

— Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că cineva a urcat prin puţul privatei.

— Puţul privatei e prea mic să poată fi urcat.

— Pentru un om. Un copil s-ar descurca.

— Sau un pitic! izbucni Dunk.

O mie şi unul de ochi. De ce n-ar face parte câţiva dintr-o trupă de pitici comedianţi?

